C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Crement_Xavier-Kokoti_jsou_vecni.pdb

PDB Name: MUDr. Xavier Crement - Kokoti j
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 24.4.2007
Modification Date: 24.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

MUDr. X. Crement Kokoti jsou věční nakladatelství Votobia, 1998

(c)Enthea Press, 1992
Translation (c) Martin Konvička, 1998
(c) Votobia, 1998

Epilog

Ty spousty kokotů, které jsem znal, Když léta plynula, mládí čas vzal -
Jak se mohlo cosi tak odporného, Bez pozvání plést do štěstí mého?

- Úvod Jednou kokotem, navždy kokotem.
- staré židovské přísloví

Toto je kniha o kokotech.

Není to ale kniha pro kokoty. Pro ty byla určená má první kniha, Dost bylo kokotů. Snažil jsem se jim v ní ukázat cestu k nápravě.

Toto je naopak kniha o kokotech - konkrétně o nenapravitelných, nevyléčitelných výbušných kokotech.

Na rozdíl od mé první knihy je tato určená obětem kokotů. Před časem jsem doufal, že nikdy nebude muset být napsána.

Toho dne, kdy jsem dokončil práci na rukopise své první knihy Dost bylo kokotů, otevřel jsem okno své kanceláře a z plných plic rozkřičel do ulic, jako bych chtěl přeřvat celý svět: "Dost vás bylo, kokoti, je s vámi konec!" Neznamenalo to, že bych chtěl zavřít svou ordinaci specializovanou na kokoty, kterým jsem pomáhal stát se slušnými lidmi; na to byla má práce příliš lukrativní. Pouze jsem ze sebe v tu chvíli, kdy jsem byl hotov se svou knihou, ventiloval dlouho nahromaděnou energii. "Napsal jsem vyčerpávající text o kokotech," říkal jsem si spokojeně. "Nic dalšího o nich nemusí být napsáno." Tenkrát jsem tomu skutečně věřil.

Přijetí mé knihy čtenářskou veřejností bylo navýsost uspokojivé.

Dostával jsem děkovné dopisy od tisíců čtenářů, kteří mi psali, že díky spisku Dost bylo kokotů dospěli k prozření, které změnilo jejich životy. Od jiných čtenářů jsem totéž slýchal během svých veřejných vystoupení. Všichni ti lidé mě v dopisech i v osobních rozhovorech přemlouvali, abych připravil pokračování. Jenže já jim odpovídal vždy totéž: "Skutečně nemám co dodat. Vše, co o kokotech vím, jsem shrnul ve své knize."

Přesto mě životní realita zvolna a nepozorovaně nutila ke změně názoru. Dostával jsem se totiž při svém studiu kokotismu a snaze o jeho léčbu do nové fáze - fáze, kterou jsem dlouho nedokázal rozpoznat a pojmenovat.

Jako lékař - urolog, který se přeorientoval na psychiatrii - jsem byl dlouhá léta přesvědčen, že neexistuje kokot, kterého bych nedokázal vyléčit. Zatímco jsem pracoval s léčícími se kokoty a dospíval k dalším objevům ohledně příčin a symptomů kokotismu, hýčkal jsem v sobě přesvědčení, že se jednoho dne podaří kokotismus zcela vymýtit ze světa. Nikdo, domníval jsem se, si přece nepřeje být kokot. Hluboko v každém kokotovi musí existovat slušný člověk, který jen čeká na příležitost, aby prorazil na povrch a kokota porazil. Samozřejmě jsem se mýlil: hluboko v každém skutečném kokotovi je pouze spousta svinstva.

Jenže moje snaha vstoupit do análů medicíny jako objevitel léčby kokotismu - dokonce jsem doufal, že za svou práci získám Nobelovu cenu - mě vůči celé hloubce kokotismu nezodpovědně zaslepila.

Jako Jay Foghllar ještě v oněch létech, kdy mu v žilách kolovala horká krev a on osahával skautské zadečky, i já věřil, že z každého kokota se může stát správný chlapec či dívka - potřebuje jen vnímavou výchovu a dostatek pohybu.

Na tomto místě přiznávám svou chybu, přitom však doufám, že je pochopitelná. Nikomu z nás se nechce věřit, že mohou existovat kokoti, které není možné napravit: lidé, kteří ví, že jsou kokoti a jsou na to hrdí! Zamyslete se třeba, jak strašně by vám bylo, kdybyste se jednoho rána probudili a uvědomili si, že váš šéf je absolutní kokot. Kdybyste se ho sebevíc snažili napravit - nebo kdyby se snažili jeho nadřízení, rodina či přátelé - on by kokot byl a navždy zůstal. Jeho kokotismem by netrpěl on - dobře si svou situaci uvědomuje a umí s ní žít. Ne, trpěli byste vy - a všichni ostatní, kteří s tím kokotem mají či budou mít cokoli společného.

Během práce na své první knize jsem o této nevykoupitelné variantě kokotů nevěděl. Jako bývalý kokot, kterému se

podařilo úspěšně zakončit vlastní terapii, jsem měl rád slušného člověka, kterého jsem v sobě objevil. Měl jsem rád i ostatní slušné lidi, které jsem odkryl ve spoustách existencí, jimž jsem pomohl od prokletí kokotismu. Těšil jsem se na každý další den, který jsem chápal jako příležitost k přátelskému, čestnému a způsobnému chování. Po létech, kdy jsem žil jako kokot, mě tyto drobné projevy obyčejné slušnosti naplňovaly radostí a elánem, což byly pocity, které jsem dříve coby kokot nikdy nepoznal. Nedokázal jsem si vůbec představit, že by se našel někdo, kdo by byl správně a pravdivě informován o životě, a přitom se z kokotismu odmítal léčit.

Zkrátka a jednoduše jsem si odmítal přiznat, že někteří lidé nacházejí ve svém kokotismu zvláštní uspokojení - a snaží se chovat ještě škodoliběji a otravněji, než se chovají. Žijí jen proto, aby ostatním lidem co nejodporněji ubližovali, co nejnebezpečněji je podráželi a co nejkrutěji je likvidovali.

Moje postupné prozření začalo v době, kdy jsem začal propagovat svou knihu. Přestože byla velmi populární, zdálo se, že jí jisté kruhy nejsou nakloněny. Výbor Asociace amerických lékařů rozhodl, že o ni otiskne příznivou recenzi ve svém žurnálu, nějak se ale stalo, že recenze nakonec nevyšla. Dostalo se mi jen toho vysvětlení, že kniha nesvědčí o dobrém vkusu a vrhla by na Asociaci špatné světlo.

Zpočátku mě ani nenapadlo pochybovat o upřímnosti jejich vysvětlení. Potom mi ale začala docházet celá pravda: recenzi dostal do ruky nějaký kokot, a ten ji potopil.

Náhle se zdálo, že z každého kouta vyskakují obránci ryze amerického způsobu života (jinými slovy kokoti) odhodlaní použít všech prostředků, jen aby mi propagaci knihy znemožnili.

Například jedna velká knihkupecká firma s filiálkami po celé Americe si knížku objednala v obrovském množství, jen aby ve chvíli, kdy můj vydavatel utopil spoustu hotovosti do tisku, objednávku zrušila. Vydavatelství se tak dostalo do finanční krize, ze které vyvázlo jen o fous.

Postupně jsem si na tyto potíže zvykal. Nejednou se se mnou například spojila televize, abych vystoupil v diskusním pořadu; ještě téhož dne jsem mohl očekávat telefon, který sjednanou úmluvu rušil - mé vystoupení se nekoná, protože myšlenka kokotismu je příliš kontroverzní. Jakmile se o mně dozvěděli televizní kokoti, mohl jsem na původní dohodu zapomenout.

Důkazy existence absolutního kokotismu se rychle hromadily, ovlivňovaly i můj osobní život, ale já stále nechápal. I nadále jsem z celého srdce věřil, že každého kokota lze vyléčit.

I tuto mou víru totiž potvrzovala řada indicií. Kniha nacházela mezi lidmi stále více čtenářů, zatímco kokoti u moci z ní nijak nadšení nebyli - celá země potvrzovala pravdivost jejího poselství. Dnes je Dost bylo kokotů používána jako terapeutická četba v kostelích, synagogách, psychiatrických poradnách i na policejních stanicích - zkrátka všude. Vznikly tisíce základních organizací svépomocného sdružení KANAL (Kokotí ne-anonymní aliance) - které se pravidelně scházejí a pomáhají bezpočtu kokotů najít cestu k nápravě. A pokaždé, když v některém cizím městě uchopím do rukou noviny a narazím v nich na inzerát: "Jsem kokot; upřímně lituji všeho zla, které jsem napáchal", vím, že jsem přispěl ke všeobecnému dobru lidstva.

Někteří moji kolegové mé práce dokonce doporučují k četbě na lékařských školách, což mě naplňuje jistotou, že se má práce navzdory odporu některých kokotů prosadí a že se stane uznávanou součástí lékařské vědy i praxe.

I proto se nyní chystám napsat pokračování své knihy. Nejprve však chci vysvětlit, jak a kdy jsem si uvědomil, že někteří kokoti jsou svému kokotismu tolik oddáni, že se pro ně stal smyslem života. Takoví se jen stěží dočkají vykoupení.

Vůbec poprvé jsem nové skutečnosti pohlédl zpříma do tváře, když mě v mé kanceláři vyhledala Ruth, jedna z mých nejspolehlivějších zaměstnankyň, s níž jsem pořádal své terapeutické semináře, a oznámila mi, že končí.

"Ale proč?" ptal jsem se.

"Mám těch kokotů plné zuby," odpověděla. "Jsem úplně na dně.

Prostě to už dál nezvládám."

Věděl jsem, že se právě vrátila z týdenního výjezdu do Washingtonu D.C., během kterého tamní kokoty učila, jak se mají stát slušnými lidmi.

"Nepoddajný materiál?" ptal jsem se.

"Nepoddajný není správné slovo," odsekla mi skoro hystericky.

"Nelidský, agresivní, hulvátský a beznadějný - tak bych je popsala já. Byla jsem celý týden s těmi kokoty - kokoty s velkým K - a ani v jednom z nich jsem nepozorovala jediný příznak slušného člověka."

"Nemůže to být tím, že žijí a pracují v hlavním městě?" zajímal jsem se.

"Ty vážně nic nechápeš!" okřikla mě Ruth zoufale. "Tihle lidi by byli kokoti, i kdyby žili na Měsíci. Byla jsem tam týden a neovlivnila ani jediného. Jsou nenapravitelní, nevyléčitelní a hrdí na to, jací jsou. Tihle zůstanou kokoty věčně!"

Naznačil jsem jí, že může být unavená a přepracovaná. "Proč si nevezmeš na týden nebo čtrnáct dní volno a neodjedeš na nějaké klidné a mírumilovné místo? Jeden můj přítel vlastní malý hotýlek s polopenzí v Bejrútu. Zaplatil bych ti letenku a ubytování.

Uvidíš, že se to spraví."

Jenže ona odmítla. Trvala na svém rozhodnutí dát výpověď, a nyní žije v Seattlu, kde vede obchůdek s obuví. "Pokaždé, když u mně nakupuje opravdový kokot," řekla mi nedávno, "prodám mu nebo jí boty, které jsou o půl čísla menší. Je to jen malý příspěvek společnosti, ale aspoň jsem na vlastním."

Samozřejmě, že když ode mě kvůli kokotům odešla Ruth, důkladně jsem o jejích slovech přemýšlel. Stále jsem se však nebyl ochoten smířit s faktem, že někteří lidé mohou být, řečeno jejími slovy, "věční kokoti". Konečný obrat však na sebe nedal dlouho čekat.

Na jeden z mých seminářů se přihlásil chlápek jménem John.
Zpočátku byl velice tichý - skoro nemluvný. Jakmile však veřejně přiznal, že je kokot, rozpovídal se o svém případu.

John si o sobě vždy myslel, že je slušný člověk. Vystudoval vysokou školu, na které získal titul z ekonomie a účetnictví. Po promoci mu však jediné volné místo nabídli u berního úřadu, kde se měl zabývat kontrolou poplatníků. John zaměstnání přijal a dokonce se na svou práci těšil. Doufal, že bude sloužit ideálům a principům vlády Spojených států.
Jakmile se však seznámil s ostatními úředníky a jejich metodami, zjistil, že ideály a principy nemají s každodenním fungováním berního úřadu - a se způsobem, jak úředníci přistupovali k poplatníkům - pranic společného. Podobně jako většina lidí chtěl i John vynikat ve své práci. Přál si, aby byl pokládán za výkonného úředníka a dočkal se povýšení. Učil se proto od zkušenějších a výše postavených kolegů. Zjistil, že byli do jednoho agresivní, krutí a postrádali jakékoli svědomí. Kdyby kteréhokoli z nich vyzvali, aby zkontroloval daně vlastní matce (což byla často používaná zkouška věrnosti berního kontrolora), neváhal by jí napařit gigantické penále a úroky, zabavit jí dům a vyhnat ji na ulici. Vtip, který si často opakovali, zněl: "Co je hlavní příčinou bezdomovectví ve Spojených státech? Kontrola daňových odvodů."
Jinými slovy, pracovníci berního úřadu byli kokoti. A John pochopil, že pokud ho mají přijmout mezi sebe, musí se kokotem stát i on.
"Vždy jsem si myslel, že budu kokot jen v zaměstnání," přiznal se během našeho druhého sezení. Což se mu samozřejmě nemohlo podařit. Není totiž možné být osm hodin denně pomstychtivý a zlý, a nepřinést si tyto odporné zvyky domů. Záhy seznal, že se mu hroutí rodinný život. Manželka ho opustila, přičemž sebou odnesla všechny peníze z jejich společného účtu, vystěhovala mu z domu všechny cennosti a spálila jeho šaty i osobní potřeby. Když se přihlásil na můj seminář, byl zlomený a zoufalý. Jinými slovy, byl "zralý k abstinenci".
Začal jsem Johna léčit, nejdříve na terapeutickém semináři, později při samostatných sezeních. Jak se ukázalo, pocházel z rizikového prostředí. Vyrůstal v typické kokotí rodině, neboť jeho otec byl ředitel gymnázia a matka pracovala na poště. John se proti jejich kokotismu bouřil a stal se slušným člověkem.
Jakmile však narazil na první skutečné pokušení - nabídku pracovat pro berní úřad - projevily se následky krušného dětství a on podlehl.
Dal mně i všem mým zaměstnancům pořádně zabrat, museli jsme projevit ohromnou trpělivost, ale během šesti měsíců začal dělat pozoruhodné pokroky. Začalo se v něm probouzet svědomí, někdy dokonce pocítil skutečné výčitky. Se slzami v očích hovořil o stovkách poplatníků, jejichž práva nemilosrdně pošlapal a upřímně se styděl kvůli sirotčinci, který zavřeli poté, co mu John protiprávně obstavil účty, následkem čehož převezli 100 jeho chovanců do okresního vězení pro mladistvé. S hlubokým zármutkem hovořil o manželstvích, která se rozpadla, když jeho opatření dohnala živitele rodin k bankrotu. Psal dokonce omluvné dopisy vdovám po několika poplatnících, kteří zemřeli na zástavu srdce, když si je podával ve své kanceláři.
Po rok trvající terapii byl John ze svého kokotismu vyléčen.
Uspořádali jsme pro něho malou oslavu, na které jsme mu darovali přívěsek s nápisem: "Jsem čistý, chystám se žít."
Několik následujících měsíců jsem si na Johna ani nevzpomněl.
Naléhavě se mi však připomenul, když jsem ve své schránce jednoho dne našel výzvu z berního úřadu. Mé poslední daňové přiznání bylo "vyhmátnuto" k auditu a já se měl toho a toho dne dostavit na berní úřad a vzít si sebou všechny účty a doklady. Mým auditorem bude... John.
Po krátkém infarktovém stavu, jaký zakusí každý poplatník, když ve své schránce objeví podobnou zprávu, se moje úzkost vytratila.
Byl jsem si koneckonců jist, že jsem v posledním daňovém přiznání čestně vykázal všechny příjmy. A mohl jsem mít více štěstí, než mít za auditora svého dávného pacienta a přítele?
Jak se ukázalo, byl bych se cítil lépe, kdybych žral skleněné střepy a zapíjel je petrolejem - nebo kdybych přišel domů a našel manželku v posteli s nejlepším kamarádem. John se nejen vrátil ke svému původnímu kokotskému já - stal se dokonce větším kokotem než kdykoli předtím. Takového kokota, jakým se stal, jste zaručeně dlouho nepotkali - přinejmenším od časů, kdy v New Yorku starostoval starý Helmsley a ta jeho přísná manželka Leona prudila, kde mohla.
Krátce nato, co John opustil naše ochranná křídla, si ho na kobereček zavolal šéf, který si všiml nápadného poklesu jeho výkonnosti. John odpouštěl penále a úroky, i když ho k tomu nepřinutil daňový soud, mnohé poplatníky nechal odejít, aniž by jim napařil aspoň nějaké dodatečné platby a během celého roku nevydal jedinou osobu trestnímu stíhání. "Za co si myslíte, že jste placen?" obořil se na něj nadřízený.
"Snažím se být férový," odpověděl John.
"Vy tady nejste od toho, abyste byl férový," pokračoval nadřízený. "Jste tady od toho, aby se před vámi každý poplatník postavil na hlavu a vy mu sebral poslední drobné, které mu vypadnou z kapsy. Stojí za vámi autorita zákona. Rozumí se, že pokud je to možné, můžete zákon dodržovat a být férový. Ale pokud to možné není, musíte fixlovat. Oni se bránit nemůžou."
Nadřízený dal Johnovi na vybranou. Buď okamžitě napraví své chyby - stane se opět kokotem - nebo se může sebrat a jít si po svých.
V tom případě nechť počítá s daňovým auditem.
Johnův charakter nebyl tak silný, aby mu dovolil vzdorovat. Jeho šéf ho vlastně jen pro jistotu poslal na zvláštní převýchovný kurs pořádaný berním úřadem. Nešlo o nic jiného než o školení jak se stát a zůstat kokotem. Frekventanti na něm byli programováni tak, aby v sobě zcela zabili svědomí, potlačili veškerou dobrotu a soucit a drželi si

poplatníky neustále od těla. Jeden z účinných triků, který se tam John naučil - či vlastně znovu-naučil - spočíval v umění zmást poplatníka přátelským vystupováním, aby na sebe prozradil více, než ve skutečnosti musel. Jiná lest spočívala v tom, že auditor poplatníkovi během jedné schůzky něco slíbil, pak otočil kormidlem a na příští schůzce všechny své sliby porušil.

V mém případě svíral John všechny trumfy v ruce - včetně skutečnosti, že jsem ho pokládal za svého přítele a domníval jsem se, že ke mně bude spravedlivý - a vynesl je se zničujícími účinky. Když jsem od něj za soumraku odcházel, měl jsem vlastně dojem, že náš celodenní rozhovor proběhl celkem příjemně, přestože jsem si nedokázal vysvětlit, proč se ke mně choval tak chladně. Nechtěl jsem však být vztahovačný a kladl jsem to na vrub potřebě profesionálního odstupu.

Mé iluze se rozpadly v prach po několika týdnech, kdy jsem dostal doporučený dopis s Johnovým podpisem. Psalo se v něm, že v nezaplacených daních, penále a úrocích dlužím bernímu úřadu částku rovnající se mému tříletému příjmu.

Zatelefonoval jsem Johnovi a zeptal se ho, zda se nestala nějaká chyba.

"K žádné chybě nedošlo," odsekl stroze. "Radil bych vám uhradit dlužnou částku v co nejkratším termínu."

Samozřejmě jsem tak šílený obnos v žádném případě nemohl zaplatit. Jenže John a berní úřad neznali slitování. Ještě dnes se mi v děsivých nočních můrách vybavuje ono pondělní ráno, když se v mé kanceláři objevili John se svými pochopy, kteří mi zabavili všechny mé lékařské záznamy a začali je nakládat do stěhovacího vozu.

"To jsou důvěrné záznamy," protestoval jsem. "Nemáte právo je odvážet."

"Nedělejte hlouposti. Zastupujeme zde berní úřad, a ten je všemocný."

"Ale v těch složkách nejsou žádné účetní doklady - jsou to jen karty mých pacientů."

"Jste snad účetní?" odsekl John.

Řekl jsem mu, že dobře ví, že nejsem.

"Tak jak můžete vědět, co jsou a co nejsou účetní doklady?"

Nemohl jsem uvěřit, že se tak ke mně chová John, kterého jsem pokládal za svého přítele. Samozřejmě jsem netušil, že mě jeho šéf schválně přiřadil k Johnově agendě, aby si ověřil, jak úspěšný byl v jeho případě převýchovný kurs. Věřte mi, že úspěšný byl.

Naštěstí jsem své písemnosti poměrně rychle dostal zpátky.

Zajistil jsem si totiž pomoc jistého kongresmana, kterému jsem kdysi zachránil život, když jsem celou jeho rodinu vyléčil z kokotismu. Toho člověka jednou večer málem zabila vlastní manželka, která od něj předtím vytrpěla dlouhá léta urážek a ponižování. Když mě tenkrát vyhledal, byl na něj zoufalý pohled - ovšem o nic zoufalejší, než byl o dva roky později pohled na mě.

Zařídil, že mi mé záznamy za týden vrátili. Zato mi berní úřad zakázal mou praxi. Což byla Johnova práce.

Potom se vše zlé obrátilo k horšímu. John mi začal vyhrožovat trestním stíháním a tvrdil, že jsem podváděl při účtování výkonů zdravotní pojišťovně. Toto obvinění jsem zažehnal díky skutečnosti, že jsem pojišťovně neposlal jediný účet od chvíle, kdy jsem skoncoval s urologií. "Někteří mí pacienti jsou možná staří prďolové," řekl jsem jim, "ale u mne kokoti platí vždy v hotovosti. Koneckonců, dokud není kokot ochoten zaplatit za svou nápravu, nelze očekávat úspěšné vyléčení."

Nakonec jsem se přece jen dočkal satisfakce: vyhrál jsem svou při u berního soudu. Dokonce i berní úřad musel uznat, že John zašel příliš daleko, když tvrdil, že jsem si daňový základ nesměl snížit o splátky za hypotéku, neboť prý neustále cestuji a málokdy se zdržuji doma.

Na konci slyšení soud stáhl obžalobu a berní úřad mě označil za čistého. Ale i John byl odměněn - dočkal se povýšení.

Když jsme se rozcházeli, přistoupil jsem k němu na soudní chodbě.

"Jak jsi mohl klesnout tak nízko?" zajímalo mě.

"Taková už je moje práce," odpověděl John. "Dobrá hospodyňka pro milión přes plot skočí."

"Kokoti jako ty jsou věční," zasyčel jsem.

John se jen usmál. "Díky, doktůrku. Jsem rád, že ti to došlo."

V tom okamžiku jsem pochopil, že musím napsat tuto knihu.

Část prvá:
Vypadá to jako kokot, chová se to jako kokot... Co to je?

- 1.

Absolutní kokot Neexistuje jediná lidská vlastnost, která by byla tak složitá, aby ji nebylo možné redukovat na trapný bonmot nebo banální klišé.

- Milton Zeeman

Bonmot denně oblbne vás neprodleně.

- Velký šéf

Jakmile jsem si v plné vážnosti uvědomil existenci absolutního kokotismu, vrhnul jsem se zapáleně do další etapy

intenzivních výzkumů. Nyní mám za sebou tisíce hodin strávených vyčerpávajícím studiem této problematiky a dospěl jsem ke třem hlavním závěrům:

1. Základní lidská slušnost dosud není ohrožená vyhynutím, s výjimkou všech měst nad 100 000 obyvatel - a obce Balvanov ve státě Colorado.

2. Obyčejní kokoti chovají hluboko ve svých nitrech neporušené jádro lidské slušnosti, a mohou tedy být cíleným a trpělivým úsilím zachráněni.

3. Někteří kokoti najdou v podrazech a manipulování s ostatními lidmi takové zalíbení, že v sobě nakonec zadusí poslední plaménky obyčejné lidské slušnosti. Stanou se z nich absolutní kokoti.

Jestliže nezasáhne vůle Boží, lze očekávat, že zůstanou kokoty navěky.

Zamyslete se nad případem Jocka H., který je majitelem stěhovací firmy. Během let strávených v branži odhalil, jak zranitelní bývají lidé, když se stěhují do nového domova, zvlášť pokud se ten nachází v novém městě. Zjistil, že je může docela snadno zneužívat, a že si při tom nejen pomůže k nějakým těm nezaslouženým sumičkám, ale navíc si užije spoustu legrace.

Neznal nic krásnějšího nad chvíle, kdy mu jeho zákazníci telefonicky vyčítali, že účet, který jim poslal, obsahoval sumu o několik tisíc dolarů vyšší, než na jaké se s ním předem dohodli. V takových chvílích vyladil hlas na nejzdvořilejší možný tón a začal: "Věřte mi, vážený pane, že kdyby bylo po mém, účtoval bych vám jen takovou částku, na jaké jsme se předběžně dohodli. Ale stěhovací firmy podléhají předpisům Komise pro mezistátní přepravu. Kdybych vám nevystavil účet podle jejich pravidel a tarifů, mohl bych firmu zítra zavřít. A to si, jak jistě chápete, nemůžu dovolit." Samozřejmě předpokládal, že se mu za takový nesmysl vysmějí do tváře, ale zákazníci mu v devíti případech z deseti uvěřili a zaplatili požadovaný obnos.

John se z kokotismu začal léčit už počátkem padesátých let, poté, co mu jeho dospívající dcera nabourala auto, když jí za trest zakázal na celý měsíc řídit. V léčbě dělal slušné pokroky, ale asi po roce přestal docházet. Když totiž zvýšil platy svým zaměstnancům a pokusil se neodírat zákazníky, zjistil, že přichází o peníze.

V mé branži tento fenomén nazýváme "recyklace". Jeho podstatou je zjištění, že pokud pracujete se svinstvem a snažíte se je změnit v něco hodnotného a užitečného, snadno se vám stane, že skončíte zase u svinstva. Možná to bude trochu jiné svinstvo, ale jeho podstata se nezmění.

Nikdy bych nenazval absolutním kokotem člověka, který neprodělal nejméně jednu, raději však dvě recyklace. Ovšem v Jockově případě jedna recyklace bohatě stačila. Dokud totiž nezačal znovu okrádat své zákazníky, nepřišlo mu vůbec na mysl, jak hluboko klesl. A jak už to s recyklovanými kokoty bývá, naučil se v rámci své recidivy nový trik. Počkal vždy, až jeho zákazníci dorazí do nového města, a pak zaparkoval stěhovací vůz jednu až dvě hodiny jízdy od jejich nového domova. Poté zákazníky zkontaktoval a oznámil jim, že se svých věcí nedočkají, dokud celý jeho přemrštěný účet nezaplatí v hotovosti. Tím ty nebožáky často přinutil, aby v rekordním čase objížděli všechny bankomaty ve svém novém bydlišti a vytáhli z nich mnohem víc, než jim zbývalo na účtu.

Téměř žádného z nich přitom nenapadlo, že by se Jock choval jako kokot. Mnozí z nich mu později naopak napsali a děkovali mu za pomoc.

Lidská slušnost je abstraktní vlastnost, kterou ke své smůle pokládáme za cosi samozřejmého. Předpokládáme, že většina lidí se chová zdvořile a mile a má v sobě smysl pro čestné jednání.

Všeobecně se předpokládá, že tyto věci člověk pochytí v mateřské náruči - což možná platilo před vznikem mateřských školek.

Kokotismus je choroba, která nahlodává nejzákladnější jádro lidské poctivosti a slušnosti. Jeho prvními projevy jsou drobná, tichá a plouživá pokušení, pod jejichž vlivem se kokot například začne domnívat, že poctivost a slušnost jsou projevy lidské slabosti a nikoli síly. Jestliže pak bude ochotný v jistých kritických a pečlivě zvolených okamžicích zapomenout na základní lidskou slušnost a zachovat se jako kretén, snadno uvěří, že může získat náskok před lidmi, kteří se nepřestali řídit mravními zásadami.

Nákaza kokotismu se pak rozvíjí nenápadnými a malichernými prohřešky - občasná neškodná lež, malinká ultimátička v mezilidských vztazích, drobounký podvůdek. Občas si slušný člověk uvědomí své přestupky a upřímně se jich zhrozí - stydí se, že svévolně ustoupil ze svých vlastních ušlechtilých názorů.

V takových případech bývají "protikokotí protilátky" vytvářené v jeho svědomí dostatečně silné na to, aby dokázaly úspěšně zadusit zárodky kokotismu. Slušný člověk zvítězil.

Jestliže však v sobě jedinec nenajde dost vnitřní síly k takto rozhodnému jednání, virus kokotismu se postupně zmocní celé jeho bytosti. Napadne jeho hodnoty, charakter i chování a dokonale je rozloží. Nemocný se začíná chovat agresivně, manipulativně, proradně, nepříjemně a nečestně. Stává se kokotem.

Zvláštním rysem této pozoruhodné choroby je, že ji jen zřídka dokážeme zastavit. Společnost, místo aby na kokoty ve svém vlastním zájmu uvalila karanténu, je nezřídka obdivuje a odměňuje. Stává se, že slušní lidé kokoty volí do politických funkcí. Pověřují je vládními úřady. Poslouchají jejich kázání v kostelích. Kupují jim auta, ledničky a kuchyňské spotřebiče.

Dokonce s nimi uzavírají manželství.

To vše jen proto, že v povaze slušných lidí je reagovat spíše na potenciální slušnost v kokotovi, než na jeho či její kokotství.

Na politicích registrujeme raději jejich vize než jejich slizkost; na právnících obdivujeme výřečnost spíše než pokrytectví. A je zde ještě jeden důvod.

Kokoti vypadají úplně stejně jako všichni ostatní lidé.

Pokud má někdo rýmu, poznáme to na něm. Teče mu z nosu a slzí mu oči. Jestliže někdo onemocní příušnicemi, taky to poznáme. Oteklý krk ho prozradí. A naše instinkty nám velí, abychom se od takových lidí drželi co nejdál, pokud

ovšem nechceme chytit to svinstvo, které je zrovna trápí.

Na podobné varovné příznaky se v případě kokotismu nemůžeme spolehnout. Kdyby každému, kdo zalže, narostl dlouhý nos jako Pinocciovi, staly by se lež a podvod vzácným zbožím. Jenže my obvykle nevíme, že někdo je kokot, dokud není příliš pozdě! Když kokota odhalíme, obvykle už napáchal spoustu špatností a přesunul se o dům dál.

Kniha Dost bylo kokotů si kladla za cíl pomáhat obyčejným

kokotům, aby si uvědomili, jak je jejich kokotismus kontraproduktivní - aby pochopili, jak obrovskou cenu za něj platí, když přicházejí o klid v duši, sebeúctu, přátele a osobní čest. Chtěl jsem jim dodat odvahu, aby podnikli kroky, které z jejich životů vyženou tu strašnou chorobu. Když jsem Dost bylo kokotů psal, chtěl jsem kokoty šokovat, a tak je přinutit pohlédnout pravdě do tváře a podpořit je v jejich úsilí stát se slušnými lidmi.

Můj další výzkum však odhalil, že z kokotismu se v určitém okamžiku stává zhoubný návyk. Kokotova podlost, krutost a vyčůranost se natolik rozšíří, že začne být pokládána za normální stav. V takovém stádiu kokotismu přestává v kokotově nitru bouřit konflikt mezi slušným člověkem a kokotem. Kokot triumfuje, slušný člověk vyklízí pole. Takový jedinec se stává absolutním kokotem.

Absolutní kokot není ten týpek, který se před vás vecpal na přeplněné křižovatce; takovým lidem říkám "situační kokoti".

Někteří mohou být docela slušnými lidmi, dokud se nedostanou za volant. Absolutní kokot je naopak osoba, která tvrdí, že za autonehodu můžete jenom vy - i kdyby projel křižovatku na červenou a napálil do vás zezadu.

Knihu Kokoti jsou věční nepíšu proto, aby ovlivnila absolutní kokoty. Jsou neovlivnitelní. Naopak, píšu ji pro nás ostatní, abychom se naučili, jak od takových lidí ochránit sebe i společnost. Jen tak budeme schopní prožít šťastné a spokojené životy navzdory všem těm totálním kokotům, kteří se kolem nás rojí. Pojmenujme si na tomto místě některé vlastnosti absolutního a nenapravitelného kokota.

1. Naplňuje je pýchou, když mohou být hrubí, pomstychtiví a zlomyslní. Absolutní kokot si svůj osobní růst představuje jako zvládání různých technik, které mu umožní vynalézavěji ubližovat ostatním - a nikdy nebýt přistižen. Jejich typickým vzorem je Saddám Husajn.

2. Žijí proto, aby vítězili. Protože však život není bojová hra, musí se snažit, aby z něj hru udělali. Vynalézají proto složitá pravidla, kterými se musí řídit všichni kromě nich samotných.

Pořekadlo "kdo do své smrti naloupí nejvíc hraček, vyhrává" přesně vystihuje vztah absolutního kokota k životu.

3. Jsou hrdí, když si vyrábějí nepřátele. Dobře vědí, že každý slušný člověk může mít přátele a kamarády. Zato jenom pořádného kokota nesnášejí a nenávidí úplně všichni, včetně vlastních rodičů.

5. Vybízejí své kolegy, aby na ně žárlili. Například se chlubí svými úspěchy, aby si jich byl úplně každý vědom. S chutí se halí do své představy o vlastní nadřazenosti nad ostatními. Dávají si však veliký pozor, aby jejich úspěchy nemluvily za ně, protože by od nich slyšeli jediné slovo: "Kokote!"

5. Podařilo se jim vzájemně oddělit chování a svědomí. Možná ještě nějaké svědomí mají, ale používají ho pouze k hodnocení ostatních a k vnucování morálních zásad cizím lidem. Nikdy ho nepoužijí k sebezpytování.

6. Těší je, že jsou kokoty. Kdybyste absolutního kokota nazvali kokotem, pohlédl by vám zpříma do očí a zeptal by se: "To vám trvalo tak dlouho, než jste mě odhalil?" Přitom by se v hloubi duše smáli.

Absolutním kokotem se nikdy nikdo nenarodí. Jedná se o získanou vlastnost. Je pravda, že některá dítka již od nejranějšího věku vykazují nápadný talent pro sígrovství, které se podobá kokotismu. Nesmíme však ztrácet ze zřetele, že taková dítka pravděpodobně jen napodobují převládající rodičovský vzor - opičky se opičí. Nezávisle na intenzitě a otravnosti jejich dětského fňukání, křiku a neposlušnosti k léčbě obvykle stačí poctivý spánek - nebo pár pořádných na zadek. Dokonce i v nejnezdárnějších dětech zůstává schopnost slušného chování obvykle neporušená. I nejzkaženější potomci obvykle bývají schopní procítit stud a hanbu, dělit se s ostatními a být vděční za rodičovskou lásku a oporu.

Jak se tedy obyčejný kokot stává absolutním kokotem? Je k tomu potřebný dlouhodobý výcvik a - v mnoha případech - pomoc ostatních kokotů.

Někteří lidé zažijí rychlý start, když se narodí kokotským rodičům - nebo v jiným způsobem rozvrácené rodině. Ani to však u nich ještě nezaručuje kokotské manýry v dospělém věku. Určité procento dětí z kokotských rodin časem pochopí, jakým požehnáním pro ně bylo jejich rodinné prostředí: dostali šanci, aby z první ruky pochopili zoufalství a hrůzy oné strašlivé choroby. Stávají se nadějnými kandidáty pro postupnou léčbu.

Podle Gertrudy Štejnové, autorky uznávaného, avšak nudného díla Kokot je sprosté slovo, je absolutní kokot vždy produktem jednoho nebo několika traumat, které z jeho duše vyplavily to nejhorší a znemožnily mu, aby se znovu vzchopil a objevil v sobě pozitivní lidské vlastnosti. Gertruda uvádí následující příklady takových traumat:

1. Více než rok trvající styky s psychoterapeutem, armádou, předmanželskou poradnou nebo svépomocnou skupinou pro léčení alkoholových a drogových závislostí.

2. Studium práv.

3. Více než šest měsíců zaměstnání ve státní správě.

4. Sňatek s absolutním kokotem a následné zkušenosti s nechutným rozvodovým řízením.

Na tomto místě musím poznamenat, že se závěry paní Štejnové ne zcela souhlasím. Existují případy lidí, kteří prožili tato či podobná traumata, aniž by se z nich stali absolutní kokoti.

Nechce se mi totiž věřit, že by se z lidí stávali kokoti jen proto, že měli zpackaný život a spoustu si toho vytrpěli. Spíš mi připadá pravděpodobné, že lidé mají zpackaný život a trpí, protože už jsou kokoti!

Asi před rokem jsem o těchto problémech diskutoval s přítelem Big Mike Typounem, který je velkou autoritou na oběti všeho druhu.

Vůbec se s řešením nepáral:

"Voni kokoti nesou kokoti, páč by je někdo tejral. Sou kokoti, páč sou blbý."

"Blbí?"

"Jasný. Koukej se na to takhle: Kdyby nebyli blbý, tak proč by byli kokoti?"

Big Mike Typoun má pravdu. Nikdo není pitomější než nenapravitelný kokot - osoba, která si myslí, že když bude parazitovat na ostatních, získá všechno, co si zamane. Musí mu přece být zcela jasné, že pokud jej ostatní lidé odhalí, nezbude jim, než se začít účinně bránit, a změní tak kokotův život v peklo.

Následkem toho se kokot stává odborníkem na sebemrskačství.

Protože nedopustí, aby někomu důvěřoval, donutí všechny okolo sebe, aby přestali důvěřovat jeho vlastním záměrům a metodám. Což je od něho dost hloupé!

Protože se k ostatním lidem odmítá chovat férově, donutí všechny okolo sebe, aby s kokoty neznali slitování. A to je pořádná pitomost!

Protože nikomu nic neodpustí, pronásledují ho v životě hrůzy, které předtím sám vymyslel. Což je dost blbé!

Někdy se kokoti dopouštějí pitomostí vpravdě neuvěřitelných.

Vzpomínám si na případ Carly Z., která si přečetla knížku Dost bylo kokotů a cestovala přes celou zemi, aby se zúčastnila jednoho z mých přednáškových cyklů. Stala se jednou z mých nejlepších žaček a dělala skutečné pokroky ve znovuobjevování své obyčejné slušnosti a lidskosti.

Jednoho dne však na mou přednášku přivedla i svého manžela. V tom okamžiku jsem si uvědomil, proč vlastně kdysi propadla kokotismu.

Nepatřila ke kokotům proto, že by chtěla; její kokotství bylo automatickým sebeobranným reflexem proti jejímu kokotskému manželovi.

Nikdy jsem se nesetkal se složitějším případem než byl Carlin manžel. Dělal jsem vskutku vše, čeho jsem byl schopen, abych z jeho nitra vykřesal zárodky slušného člověka. Zato jemu připadalo zábavné tvářit se jako obyčejná, slušná lidská bytost, jen aby nám vždy, když jsem se domníval, že začal dělat skutečné pokroky, ukázal, že si s námi jen zahrával. Vlastně si z nás dělal legraci.

Poslední kapka přetekla, když jsem mu učinil nabídku, jakou nemohl odmítnout - a on ji odmítl!

Carla se s ním krátce nato rozvedla. Přišel o práci a zatkli ho za kokotské chování. Setkal jsem se s ním o několik měsíců později. Mezitím se stal i alkoholikem.

"Kde se stala chyba, doktore?" ptal se mě.

"Jste absolutní kokot," odpověděl jsem mu.

"To je mi jasné, doktore. Ale kdy jsem se jím stal?"

Ten nebožák natolik zabředl do svého kokotismu, že nedokázal poznat míru své pitomosti.

A z takového bahna zarážející lidské blbosti se rodí absolutní kokot. Je to osoba, která přesvědčí sama sebe, že velkorysost, tvrdá práce a slušnost nestačí; aby byl úspěšný, musí mít náskok před všemi okolo. Přinejmenším je musí dostat pod svou kontrolu.

Potom, místo aby se pomocí své inteligence učil ovládat vlastní reakce, propadá svému vrozenému hulvátství a sobectví a mimoděk se tak stává cílem - či dokonce otrokem - všech kokotů, kteří se naskytnou. Jak pitomé!

Na lidské blbosti je nejzajímavější to, že narůstá. Jako první si této skutečnosti všiml Dr. Herman Frick, který se o ní zmínil ve své knize Kudzu: Rostlina, která pohltila jižní státy. Kudzu je parazitická liána, která vyroste na všem, dokonce i spících farmářích, a své hostitele totálně likviduje. Celé lesy, ve kterých řádila, vypadají jako po požáru. Frick byl rostlinou Kudzu přímo posedlý - dalo by se říct, že pohltila i jeho - a na sklonku života o ní psal téměř mystickým tónem. Vystoupil s teorií, podle níž byla kudzu ztělesněnou lidskou blbostí, která by, kdybychom ji nechali na pokoji, zlikvidovala celou civilizaci. Nejsem si jist, zda měl pravdu, ale líbí se mi metafora narůstající blbosti, která likviduje vše, na čem vyrostla. Určitě to je vhodná metafora pro kokotismus.

V kokotismu blbost narůstá prostřednictvím her, které spolu kokoti hrají - jejich podstatou je intenzivní touha všech kokotů vítězit ve všem, co dělají. Na počátku je tato touha téměř nepostřehnutelná. Kokoti si pouze myslí, že důležitější než skutečná inteligence je její zdárné předstírání a že lepší než opravdové schopnosti je kvalitně maskovaná neschopnost.

Jak však choroba postupuje, jsou její příznaky stále vážnější.

Kokoti se stále více snaží, aby vítězili ve sporech, a přestává je zajímat, co ten druhý člověk vlastně říká. Mají-li nějakou funkci či postavení, začíná jim záležet na tom, aby se ostatní domnívali, že mají věci pod kontrolou, a přestává jim záležet na tom, zda své podřízené skutečně vedou; raději podvádí, než aby ustoupili. Postupně se dostávají do stádia, kdy sami skutečně uvěří svým hovadinám a docela zapomenou, odkud se vlastně vzaly.

Samozřejmě své triky sami nevynalézají. Většinu z nich ukradnou z repertoáru zkušenějších a zasloužilejších kokotů. Kokot si často ani neuvědomí, že jeho život je jeden velký podvod, dokud nenarazí na jiného kokota, se kterým se snaží přechytračit navzájem.

Tento jev nazývám "Teorie relativity doktora X. Crementa".

Protože kokoti nemají žádné zdravé jádro skutečných hodnot a přesvědčení, nejsou si nikdy jistí, co vlastně chtějí, dokud nepotkají někoho, kdo si jistý je. Pak se ze všech sil snaží přinutit druhého člověka, aby se svého vlastnictví vzdal - v jejich prospěch. A jestliže je někdo nachytá s jejich slátaninou podfuků a podrazů, začnou se bránit argumentem:

"Nesmíte tolik absolutizovat; všechno je relativní."

Jinými slovy, všechno je relativní tváří v tvář kokotovým přáním.

Před dávnými časy se například modlitba pokládala za cosi, co většina inteligentních lidí schvalovala. Pak jakýsi kokot zpochybnil a zakázal uvádění náboženských scének a koled při vánočních besídkách ve veřejných školách. Poté

jiní kokoti prosadili zákaz Přísahy na vlajku, protože obsahovala slovo "Bůh". To jim dodalo odvahu, aby začali usilovat o zákaz veškerých náboženských projevů ve školství. Kam až to dospěje?

Jestliže kokotům ustoupíme, bude brzy zakázána jakákoli aktivita, která by jen naznačovala, že se děti mohou modlit. A stejně tak myšlení.

Kokoti si nikdy nedovolili prosazovat své nápady přímo. Své skutečné záměry skrývají za relativními problémy. Prostřednictvím vynalézavého používání teorie relativity nás však přiměli, abychom postavili mimo zákon společenské zvyklosti, které bychom za normálních okolností, kdybychom znali jejich skutečný význam, pravděpodobně bránili ze všech sil.

Taková je taktika kokotů.

Protože slušní lidé nedokáží uvěřit, že by kokoti byli schopní jednat tak křivě a nečestně, dopřávají jim skoro vždy všechny výhody na základě presumpce neviny. Ve stycích s obyčejnými kokoty to je možná i chvályhodné. Je totiž jenom otázkou času, kdy kokot pochopí, že je kokot, a dobrovolně učiní první kroky k nápravě.

Máme-li však co do činění s absolutními kokoty, nemůžeme si dovolit váhavost a ústupky. Ti lidé totiž zneužijí každou skulinku, kterou jim ponecháme; obrátí ve svůj prospěch každou naši slabost. Proto musíme být zvlášť opatrní.

1. Nejprve si uvědomte, kdo je obětí kokota: vy sami. Největší chybou, které se v jednání s totálními kokoty dopouštějí všichni slušní lidé, je naše zoufalá touha uvěřit, že nás kokoti mají rádi a proto se nás nepokusí oklamat. Proto se domníváme, že nám vlastně nechtěli ublížit - jsme jenom příliš přecitlivělí. Jindy si zas namlouváme, že vlastně mluvili o někom jiném. Následkem toho kokotům znovu a znovu "jdeme na ruku".

Proto si ze všeho nejdřív uvědomme, že máme-li co do činění s kokoty, nesmíme je rozmazlovat. Nesmíme se pochopitelně snížit na jejich úroveň, současně však nesmíme dopustit, aby jim jejich kokotské triky procházely. Musíme zůstat pevní a nedovolit, aby nás namočili do svých fekálií!

2. Nikdy se absolutní kokoty nesnažte napravit. Jsou z jiného těsta než obyčejní kokoti. Pokud se dopustíte oné tragické chyby a pokusíte se napravit absolutního kokota, pak jeho jenom otrávíte a sami propadnete zoufalství - a navíc se bezděky stanete mrzutými a zmučenými nástroji jeho kokotismu.

3. Nepřistupujte na jejich hru. Pouští-li se do nějaké hry slušný člověk, vždy se nejprve zeptá na pravidla. Absolutní kokot vám je s radostí vysvětlí. Jakmile se vám ale dostanou do krve, kokot pravidla změní - aniž by se vás obtěžoval upozornit. Někdy trvá léta, než si uvědomíte, co se stalo.

4. Nic si nevyčítejte - a nedovolte kokotovi, aby vám něco vyčítal. Kokoti si své chyby nikdy nepřipustí. Jestliže se něco nedaří, může za to buď společnost nebo někdo jiný, třeba vy.

Je proto vrcholně důležité, abychom si vždy, když máme co do činění s absolutním kokotem, uchovali maximum základní lidské slušnosti, a abychom ji dokázali projevit navenek. Jestliže vás kokot přece jen vyvede z míry, snažte se to obrátit v žert.

Řekněte mu: "Hele, dej si s tím pokoj, jasný? Už jsem pro tebe hlasoval v anketě Kokot roku."

ÚKOLY K PROCVIČENÍ

1. Začtěte se do dnešních ranních novin. Kteří z těch lidí, o kterých se v novinách píše, jsou kokoti? Kolik z nich se z kokotismu léčí? Kteří z nich jsou absolutní kokoti?

2. Udělejte si seznam všech reportérů a redaktorů, kteří v těch novinách pracují.

3. Navštivte městskou schůzi nájemníků a majitelů domů. Kolikrát za schůzi se kokoti z řad účastníků pokusí změnit pravidla?

Upozorní někdo na jejich triky - nebo jim pokaždé všechno projde?

4. Za domácí úkol se pokuste odvolat proti poslednímu zvýšení daně z nemovitosti, kterou uvalili na váš dům. Pozorujte, jak dokonale se vaše úsilí rozpadne v prach tváří v tvář předpisům a vyhláškám platným ve vašem okrese.

- 2.

Když si někdo koleduje Když vynecháte všechny žvásty, zůstanou jenom sračky.

Anonymní státní zaměstnanec poté, co přečetl nejnovější 680-stránkový návod k dosažení vyrovnaného rozpočtu.

Někdy se člověk zanoří tak hluboko do problému, že odpověď nevyčmuchá, i kdyby se nejupřímněji snažil. Přesně to se mi stalo během mého výzkumu kokotismu. Usiloval jsem tenkrát o dokonalejší a přesnější pochopení metod, s jejichž pomocí kokoti tak snadno získávají převahu nad slušnými lidmi, nějak jsem se však nemohl pohnout z místa.

Byl zrovna Halloween a moje manželka mi navrhla, abych na chvíli přerušil svůj výzkum a věnoval se s ní šprýmovním koledníkům, kteří se zastaví u našich dveří. Celkem ochotně jsem souhlasil, aniž bych se však mínil smířit s tím, co se záhy stalo.

Asi hodinu jsme si užívali spoustu legrace s neutuchajícím proudem malých dětí oblečených v roztomilých maskách, které chodily od domu k domu a kráčely od dveří ke dveřím se svými sáčky s výslužkou. Byli mezi nimi duchové a čarodějnice, postavičky z komiksů i nejrůznější raraši a vlkodlaci - všichni pod bedlivým dohledem svých rodičů, kteří trpělivě čekali na chodníku, dokud dítka neproběhnou zahradou a nezazvoní u dveří.

Zhruba po hodině se postavy průměrných koledníků začaly měnit.

Dětičky byly větší a mluvily hlubšími hlasy. V několika případech se mi zdálo, že nestojí o pamlsky, které jsme jim nabízeli. Jeden z těch chytrolínů měl dokonce tu drzost a zeptal se: "A flaška Jacka Danielse by nebyla, dědku?"

Řekl jsem jim, že by se měli stydět, a že pokud nevypadnou z naší ulice, zavolám policii. Odpověděli mi několika sprosťárnami a vydali se na druhou stranu ulice, kde zmlátili trio menších dětí, kterým zabavili jejich sáčky s výslužkou.

Rozběhl jsem se za nimi, ale zmizeli mi v noční tmě.

Druhý den ráno jsem na svém trávníku našel vysypaný obsah několika popelnic. Všechny stromky byly polámané. Mému zahradníkovi trvalo jeden a půl dne, než tu spoušť uvedl do pořádku - což mě stálo 150 dolarů.

Zpočátku jsem samozřejmě zuřil. Jak se ke mně ti syčáci mohli tak zachovat? Potom však, zatímco se zahrada vracela do původního stavu, jsem se s tou hrůzou začínal smiřovat.

Náhle jsem totiž dospěl k poznání, o které jsem tak dlouho marně usiloval. Klíč k němu visel na vrcholku jednoho z mých stromků, kam ta banda dvanáctiletých spratků pověsila kus toaletního papíru.

Kokoti si vždy přejí mít to, co patří ostatním lidem, i kdyby se jednalo jen o sladkosti v sáčcích šestiletých nebo osmiletých dítek. A vše, co jim není dopřáno, si přejí mít ještě usilovněji.

Protože však jsou kokoti, jednoznačně odmítají cokoli získat prací. Ať zatouží po čemkoli, snaží se o to připravit ostatní lidi - tím, že je odstraní z cesty. Proto budou vyhrožovat, krást, vydírat a podvádět, jen aby uspokojili svá přání. A pokud se jim postavíte do cesty a pokusíte se jejich kousky překazit, můžete hovořit o štěstí, když na vás přistane jen obsah několika popelnic.

Jestliže je kokotem pubertální spratek, mohou se touhy srdce spokojit s pytlíčkem sladkostí - nebo flaškou nedovoleného alkoholu. Když však dospívá, jeho choutky se mění. Spolu s nimi se pochopitelně mění i rozsah jeho přání.

Má-li kamaráda, který je šťastně ženat, může se pokusit zruinovat jeho štěstí a svede jeho ženu - jen aby ji poslal k vodě, jakmile si užije svého vítězství.

Pracuje-li pro velkou korporaci, pak aby udělal kariéru a postoupil na vyšší místo, začíná krást nápady svých kolegů a vydává je za své. Nebo, což je ještě horší, prodá tajemství své společnosti konkurenční firmě.

Možnosti jsou vskutku nevyčerpatelné. Zatímco si ale dětičky na mladistvé spratky hrají o Halloweenu, rodiče se jako dospělí spratci chovají po zbytek roku. Na rozdíl od svých dítek, která se plahočí od domu k domu a tam škemrají a kradou, se rodiče organizují do spolků, jejichž jménem pak lobují od politika k politikovi a od nadace k nadaci. Nejde jim o sladkosti a cukroví, ale o zvýšení sociálních dávek, více zvláštních privilegií, více výjimek ze zodpovědnosti a více ochrany před riziky dospělého života. Případně si najmou právníka, který jejich jménem rozpoutá bombastický občanskoprávní proces, a těší se na tučnou finanční úhradu za utrpěné "citové újmy" vzniklé snad ze samotné skutečnosti, že se narodili.

Například za jeden jediný rok utratily spolky lobující za práva důchodců 2.8 miliónu dolarů, jen aby připomněly kongresu, že by od něj nebylo moudré, kdyby se pokoušel vyrovnat rozpočet na útraty lidí závislých na sociálních dávkách. To už je pořádné množství toaleťáku na pořádném množství stromů.

S takovými prostředky tedy kokoti pracují. Nemohou-li vás pokořit, alespoň vám zasviní trávník. "Dej mi vše, o co si koleduji," říká kokot, "nebo se ti postarám o takovou legraci, že na ni nezapomeneš."

Průměrného kokota je možné vyléčit, protože si stále dopřává okamžiky výčitek - nebo aspoň o některých svých činech občas zapochybuje. Jeho svědomí je možná mrtvé, ale snad dosud nezetlelo v hrobě - ještě stále lze doufat v jeho oživení.

Jestliže se však potýkáme s absolutním kokotem, nesmíme ztrácet ze zřetele, že k atentátu na jeho svědomí došlo už velmi dávno.

Nechová již v sobě ani vzpomínku na časy, kdy nějaké svědomí měl.

Rozumí se samo sebou, že podrazy, které na vás takový kokot vyzkouší, jestliže na něho či na ni nebudete hodní, budou mnohem nebezpečnější než mé nepatrné nepříjemnosti z Halloweenu.

Bude-li kokot vašim sousedem, určitě přijde na způsob, jak vás udat za porušení stavebních nebo hygienických předpisů.

Bude-li kokot vašim spolupracovníkem, určitě přijde na způsob, jak na vás svézt zodpovědnost za jeho průšvihy.

Bude-li kokot vašim přítelem, určitě se mu podaří pošpinit vaši pověst u společných známých.

Bude-li kokot některý z vašich rodičů, do smrti se nevyhrabete z komplexů méněcennosti.

Bude-li kokot vašim manželem či manželkou, můžete zapomenout na sex.

Bude-li kokotem váš spolužák, pravděpodobně se můžete těšit na obvinění z nedostatku "politické korektnosti".

Rozumí se, že pokud se jako kokot začne chovat některá etnická skupina, nebude vám dovoleno hovořit o nich jako o "kokotech", i kdyby z jejich chování bylo nad slunce jasnější, že kokoty jsou.

To proto, že jiní kokoti jim už připravili půdu a postarali se, aby o nich nebylo myslitelné hovořit jinak než jako o "vznešených obětech vykořisťování". To takovým skupinám samozřejmě zajišťuje zvláštní výhody, díky nimž se mohou kdykoli, kdy se jim zachce, chovat jako výbušní kokoti - aniž by si někdo troufl cokoli namítnout. Od nás se očekává, že se na ně budeme hezky usmívat a necháme si vše líbit, čímž jim vynahradíme předlouhá léta útlaku - nezáleží, zda skutečného nebo imaginárního.

Dokud nerozeznáme pravou podstatu jejich charakteristických projevů, nemůžeme doufat, že se absolutním kokotům dokážeme ubránit. Hluboko v srdci každého dospělého kokota se skrývá malý nevychovaný spratek, který každý den v roce předvádí své špinavé halloweenové triky - a předpokládá, že mu projdou. Musíme si slíbit, že to nikdy a za žádných okolností nedopustíme. Musíme s nimi zacházet tak, jak jedině si kokoti zaslouží, to jest jako s malými spratky, kteří se nás pokoušejí manipulovat a omezovat svými dětinskými triky.

Jaké triky na nás spratkové obvykle zkoušejí? Zde je několik základních vzorů: ý Ukňouraný spratek, který svou nezodpovědnost skrývá za stížnosti na všechno okolo sebe. S tímto problémem se často setkáváme v manželstvích, kde jeden z manželů bez přestání dorážíí na druhého. Takové typy kokotů zjistily, že budou-li připomínat nedostatky svému partnerovi , bude to pro ně příjemnější, než kdyby je připomínali sobě. ý Umíněný, nedůtklivý spratek nepřestane natahovat moldánky, dokud mu rodiče neustoupí. K této sortě patřil jeden chlápek v New Jersey, který své

"bezdomovectví" řešil na útraty zbytku města, když se zabydlel ve veřejné knihovně. Poté, co mu město do knihovny zakázalo přístup - nenašel se jediný důkaz, že by kdy přečetl nějakou knihu - zažaloval městskou radu o několik milionů dolarů, neboť prý bylo pošlapáno jeho ústavní právo přespávat v knihovnách. ý Uřvaný, dotěrný spratek neváhá použít výhružky a násilí aby dosáhl svého. Jeho prototypem je hlučné děcko, které pobíhá po restauraci a terorizuje hosty i perzonál. Když se ho rodiče snaží umravnit, začne ječet z plných plic, dokud se ostatní hosté u rodičů nepřimluví: "Pro Boha svatého, tak už ho nechte pobíhat, když mu to dělá dobře." Tento návyk z dětství později napodobují odborové svazy a jiné nátlakové skupiny. ý "Maminčin malý miláček" je typ spratka, který svým osobním kouzlem dokáže přimět ostatní, aby dělali přesně to, co si přeje.

Vždy přitom slibuje tu nejsladší odměnu, nikdy však svoje sliby nesplní. Nejlepším příkladem v dospělosti jsou politici, kteří, aby je lidé volili, dokáží slíbit prakticky cokoli, jen aby na své sliby zapomněli v okamžiku, kdy mají možnost je splnit.

Následujících devět kapitol popisuje celý arzenál absolutních kokotů. Jak čtenář jistě pozná, bude se jednat o dospělé verze zde vyjmenovaných dětských triků se všemi variacemi a zdokonaleními, kterých jsou dospělí kokoti schopní.

Jedním z faktorů, který kokotům velice usnadňuje užívání jejich triků, je téměř všeobecná obliba nejrůznějších her. Všichni si rádi hrajeme. Než si však slušný člověk uvědomí, že ve hře, kterou hraje s kokotem, musí zákonitě prohrát, je příliš pozdě.

Neštěstí se už stalo.

Možná si o sobě myslíme, že jsme dost chytří a vyzrálí na to, abychom nejrůznější kokotí hry včas rozpoznali a nenechali se do nich vtáhnout. Pokud však sami nejsme zkušenými kokoty, jsme jenom směšně naivní. Naivita je jednou z vlastností všech slušných lidí, která kokotům umožňuje jejich rejdy.

Musíme si uvědomit, že k tomu, aby se z dětinského spratka stal dospělý kokot, nestačí, aby dítko pouze vyrostlo. Všechny děti čeká v jistém věku proces výrazných osobnostních proměn, který nazýváme dospívání. V případě kokotů však je vhodnější hovořit o zkokotování: jedná se o proces, kdy rozežraný spratek s postupujícím věkem objevuje své kokotské vlohy.

Jisté je, že ne všichni kokoti prodělají zkokotování současně s biologicky podmíněnou pubertou. Kvalitní vzdělání nebo pečlivá výchova v rodině může odsunout začátek zkokotování až po dvacítce či dokonce do takzvaných Kristových let. Zárodky kokotismu v takových jedincích dlouho uzrávaly, trvalo jim však dlouho, než se vyklubaly na povrch.

Právě v průběhu zkokotování přerůstají nevinné dětské hrátky rozežraného spratka v manipulativní a podrazácké triky typické pro dospělé kokoty. V této fázi se většina slušných lidé dopustí prvé a osudové chyby, když tuto proměnu nedokáží rozpoznat a nevyvodí z ní příslušné závěry. Nadále se k dotyčnému chovají jako k rozmazlenému děcku, a to i dlouho poté, kdy se zřetelně a prokazatelně projeví jako plně vyzrálý a sebevědomý kokot.

Podléhají tak zničujícímu sebeklamu.

Za žádných okolností si nepřestávejte připomínat, že kokoti se ani v nejmenším nesnaží usnadňovat nám život. Žádný z nich například nenosí na kabátě visačku, na které by se psalo:

"Nakopej mě do rozkroku - jsem kokot." Stejně tak žádný kokot neslaví konec kokotování a začátek kokotství nějakým "rozlučkovým večírkem".

Vskutku, jakmile dojde na rozpoznávání kokotů, musíme se spoléhat jen sami na sebe. Existuje mnoho znamení a náznaků, na které si můžeme dát pozor, ale jen poučený a zkušený člověk odhalí kokota již na první pohled.

Prvním náznakem je, že kokot si zakládá na stylu a dojmu, nikoli na podstatě. Souvisí to pochopitelně s jejich nadáním pro hry a úskoky, které si uchovali z dětství. Kokoti jsou nepřekonatelní co do věrohodnosti svého vzteku, šoku, zuřivosti nebo zloby, jen aby nás o minutu později dojali svým znepokojením, strachem a "nevinnou" bezmocí.

Slušní lidé by měli pochopit, že to vše je jen a pouze divadlo.

Divadlo bez finále, bez reprízy, bez přídavků. Sledujeme první dějství plné zloby, slz a patosu - konce se ale nedočkáme.

Odloučené nitky děje se nikde nespojí, nikdy nedospějí k uspokojivému závěru.

Když vám kokot kupříkladu něco slíbí, můžete si být jistí, že tím pro něho vše skončilo. Zaručeně ho ani nenapadne, že by svůj slib splnil. Jestliže to od něj očekáváte, s určitostí si zadělováte na pořádné zklamání. Už vám přece dal své slovo, nemyslíte - takže co víc byste od něj chtěli?

Stejná situace nastává, jakmile s kokotem podepíšete smlouvu. Ať vás ani nenapadne, že by ji mohl dodržet. Což mu snad nevyšla prvá polovina jeho zlovolného záměru? Přiměl vás k podpisu. Teď usilovně pracuje na druhé polovině - sleduje, jak daleko vás může dotlačit, než se začnete stavět na zadní.

Samozřejmě není snadné poznat, kdy lidé jednají upřímně a kdy se chovají jako kokoti. Proto neopomínejte ani následující pomůcky: ý Zkontrolujte si váš "provinilomer". Jestliže hovoříte s člověkem, v jehož přítomnosti přímo cítíte, jak se vám zachmuřuje nálada a začínáte být nepříjemný, je docela možné že jste narazil na kokota. Začínáte nekontrolovatelně pomrkávat, protože něco udeřilo na vaše spouštěče pocitu viny? Začínáte mít dojem, že za moc nestojíte, protože nedokážete pomoct této nebohé duši, ačkoli jste ještě ráno po probuzení byli spokojení sami se sebou a cítili se skvěle? Asi to tak bude, mluvíte s kokotem.

Typickou zkušenost s tímto fenoménem v akci udělala jistá neprovdaná žena, která se objevila na velké rodinné oslavě.

Zatímco se v hale dávala do řeči s jednotlivými skupinkami, vzali si ji do parády všichni kokoti z řad jejího příbuzenstva - pochopitelně až když se vzdálila mimo jejich doslech. Během méně než patnácti minut jí vytkli úplně vše od nějakých zapomenutých narozenin až po skutečnost, že se z ní stala děvka babylónská.

Krátce nato ji zchvátila migréna, aniž by tušila, proč. ý Zkontrolujte si "zloboměr". Stává se vám, že vás v blízkosti

jistých lidí popadá zlost - ani ne tak na ně, jako z nich? Pokud ano, pak vás možná programují, aby jste v zuřivosti provedl něco, co rozhodně není ve vašem zájmu.

I na tento typ kokotismu často narážíme v rodinách. Některý starší příslušník širší rodiny - například prateta - bývá známá jako člověk, který vás vždy rád vyslechne bez ohledu na to, jaký problém vás trápí a ze které strany rodiny pocházíte. Proto se k ní všichni příbuzní uchylují pro radu a útěchu od svých trápení. Zatímco však tetička poslouchá a přikyvuje, neomylně ve vás rozdmýchává nepochopení a vztek, který, jestliže se jím budete řídit, vám způsobí vážné problémy a povede k totálnímu rozvratu vašeho rodinného života. Obecně řečeno, pokud jste strávil podvečer v hovoru s příbuzným, přítelem nebo kolegou a odcházíte rozrušenější a vzteklejší, než když váš rozhovor začal, pak vás ten kokot právě úspěšně zavalil hromadou nepříjemností. ý Zkontrolujte svůj "smutkoměr a zoufaloměr". Navštěvují vás někteří přátelé jen tehdy, když se topí ve spoustách sraček, ze kterých potřebují vytáhnout? Chtějí po vás, aby jste poslouchal jejich litanie o neštěstí a utrpení, a pak je ujišťoval že mají pravdu, že jsou vskutku ti nejpolitováníhodnější tvorové pod sluncem - a ani polovinu svých trápení si nezaslouží? Dávají vám najevo, že kdybyste se sebrali a šli, bylo by to od vás vůči nim bezcitné? Ochota podělit se s vámi o vlastní smutek a zoufalství - namísto radosti a veselí - je silným příznakem kokota v akci. ý Zkontrolujte si peněženku. Vůbec nejlepší otázka, kterou si můžeme položit, abychom rozpoznali potenciálního kokota, někdy zní: "Kolik mě to bude stát?" Slušný člověk se nestydí přiznat, potřebuje-li váš čas, schopnosti nebo peníze - a ochotně za ně zaplatí. Kokot nechce platit nikdy za nic, proto se snaží zatajovat náklady a mlží o svých záměrech.

Na cenovce však nebývají vždy jenom čas nebo peníze. Někdy bývá cena mnohem subtilnější a může jí být vaše sebeúcta, hrdost, svoboda nebo klidný spánek.

Když toho po vás kokot tolik žádá, může se ohánět posvátným slovem: sdílení. Nezapomínejte, že kokotská definice sdílení je:

"ty dáváš - já beru." ý Nausea. Jestliže ve vás blízkost nějaké osoby opakovaně vyvolává těžkou fyzickou nevolnost, měl byste se ze všeho nejdřív zamyslet, zda se nejedná o nějakého kokota. Je známá celá řada fyzických potíží, které ve vás kokot může vyvolat, počínaje prostým bolením hlavy přes zvracení, trávicí poruchy, průjem, a bolesti v zádech až po srdeční arytmie. Nejlepší léčbou na tento typ potíží je odloučení se od dotyčného kokota a důsledné omezení jakéhokoli pobytu v jeho blízkosti. ý Zkontrolujte svůj žvástoměr. Pokud stačí, abyste si s někým patnáct minut povídali, a už nabýváte dojmu, že byste měl chodit ve vysokých kozačkách, pak jde o další příznak, že dotyčná osoba je kokot.

Jestliže si nejste jistí, že je váš žvástoměr správně kalibrován, a obáváte se, že se při setkání s kokotem můžete zmýlit, pak ho doporučuji nastavit při poslechu politického projevu. Sledujte některého politika a každému slibu, který pronese, přiřaďte stupeň od 1 do 10, přičemž 1 znamená "skoro pravda" a 10

absolutní žvást. Jste-li zvlášť manipulovatelní, požádejte některého přítele, aby vám s kalibrací pomohl - a aby vám vysvětlil, proč všechny ty hezké fráze vycházející z politikových úst nejsou nic než pitomé žvásty. ý Znáte Puzzova Kmotra? Dostali jste někdy nabídku, kterou jste nemohli (nesměli) odmítnout? Protože kdybyste ji odmítli, pak vám zpřelámou jednu nebo obě nohy? V takovém případě máte co do činění s absolutními kokoty. Pravděpodobně byste se nejdřív měl zamyslet, jak jste se s takovými induvidui vůbec mohl zaplést.

Nejste snad také kokot?

Rozumí se samo sebou, že i když s pomocí některé z vyjmenovaných pomůcek nebo jejich kombinace zjistíte, že máte co do činění s kokotem - nebo kokoty - musíte překonat ještě jedno závažné úskalí. Jak se s kokotem můžete vypořádat, aniž byste se s ním ještě víc zapletli?

Jistě pocítíte pokušení "chovat se k nim tak, jak se oni chovají k vám." Takového jednání se však musíte za každou cenu vyvarovat, a to ze dvou důvodů. Za prvé, probudilo by to latentního kokota ve vás. Pak byste se musel potýkat se dvěma kokoty najednou: s tím druhým i sám se sebou!

Proto nezapomeňte: S kokoty nemůžete bojovat tak, že se stanete kokotem.

Druhý důvod je ten, že kokot má s kokotstvím vždy větší zkušenosti než vy sami. Kdo by se s ním chtěl utkat na jeho hřišti, poskytl by mu do začátku ohromnou výhodu.

Proto je důležité bojovat s kokotismem prostřednictvím pevné a neochvějné slušnosti. Výzbrojí, jíž může slušný člověk bojovat s kokotismem, je neoblomné trvání na pravdě, cti, spravedlnosti, logice, férové hře, jasných pravidlech a důslednosti.

Zdají-li se vám tyto zbraně nepříliš mocným arzenálem, pak si připomeňte, že nic nepřivede kokota k šílenství tak rychle, jako když je nucen držet se v mezích spravedlivé hry, jasných pravidel a cti. Nic nedokáže kokotovi tak účinně pokazit odpolední program, jako když ho mírnými slovy poníží slušný člověk.

Tento princip si můžete snadno vyzkoušet. Až se k vám příště nějaký kokot zachová hnusně, odhalte jeho hru. Když to na vás například bude zkoušet s autoritou, kterou nemá, zkuste mu tu prostou skutečnost připomenout.

Když jsem jednou odcestoval z domova a zapomněl si sebou vzít jistou kartičku zelené barvy, musel jsem se zastavit ve filiálce firmy American Express v jednom cizím městě, abych tam napravil svoje opomenutí. Zdálo se, že mi nikdo nebyl schopen pomoct a nikdo si dokonce ani nevzpomínal, že členství sebou nese jistá privilegia. Žádal jsem proto o rozhovor s vedoucí, která se promptně postavila za své zaměstnance. Opravdu pro mě nemohli nic udělat.

Ptal jsem se tedy, pod koho spadá.

"Já jsem vedoucí tohoto oddělení," reagovala podrážděně, jako ostatně každý absolutní kokot. "Nespadám pod nikoho."

"Určitě nemáte žádné nadřízené v New Yorku?"

"Ne. Toto je moje filiálka. Já jsem ten, kdo to tady vede."

Poděkoval jsem jí a odešel jsem. Jakmile jsem se vrátil do hotelu, zatelefonoval jsem na ředitelství firmy American

Express v New Yorku a nechal se spojit se zástupcem oddělení pro styk se zákazníky, kterého jsem se zeptal: "Víte o tom, že vedoucí filiálky v tomto městě pod vás nespadá - ani pod nikoho jiného v New Yorku?"

Bylo to pro něj překvapení - stejně jako pro vedoucí oné filiálky, která se záhy dověděla, že už není žádnou vedoucí - a že již skutečně pod nikoho nespadá. A co se nestalo, zaměstnanci místní pobočky se mohli strhat, aby mi pomohli s mým problémem.

Během této nepříjemné epizody jsem vystupoval slušně a zdvořile.

Nedopustil jsem však, aby mě má slušnost oslabila. S její pomocí jsem odhalil arogantní a výbušně kokotskou povahu oné osoby. Svou slušností jsem zvítězil nad kokotismem.

I vy to můžete dokázat.

ÚKOLY K PROCVIČENÍ

1. Kolik triků na vás kokoti vyzkoušeli minulý týden?
2. Kolik vás jejich triky stály?
3. Byli byste ochotní vstoupit po mém boku do třídně-právního sporu proti kolektivnímu kokotství světa a požadovat odškodné za emotivní újmu?

Část druhá:
Profesní tajemství

- 3.

Kokot tyran Psychoterapeut: Zlost s vámi zmítá, toť vše. A ta zlost musí ven.
Neduste ji v sobě. Dejte své zlosti průchod.
Pacient: Ale kam s ní mám jít?
Druhý pacient: Běžte s ní, jak nejdál dokážete, neboť zde místo pro ni není, a zůstávat zde, toť nemožné.
- Z divadelní hry Klystýr lidu Berhnát Shaw

Nejděsivějšími typy kokotů jsou individua, kterým jsem kdysi říkával fanatičtí náckové. Moji němečtí přátelé však trvali na názoru, že žádná země či etnická skupina dosud nikdy neovládla trh s kokotismem, ba dokonce ani s některou odrůdou kokotismu.

Nejsem si zcela jist, zda lze jejich tvrzení podložit dostatečnými důkazy, jenže oni křičeli a ječeli tak vehementně, že jsem se musel vzdát. Nikdo si koneckonců nepřeje spatřit svůj drahocenný starožitný nábytek rozštípaný na kousky. Proto se omezuji na neutrální název tyran.

Základním rysem tyrana je samozřejmě jeho neúnavné agresivní vystupování. Agresivita se pochopitelně vyskytuje v mnoha barvách a odstínech - nejčastěji ovšem v hnědé. Někdy se opírá o zjevné a prvoplánové hrozby, jindy bývá diskrétnější a zastřenější. Může vás ohrožovat mosaznými nunčáky či revolverem - nebo jen pohrůžkou veřejné ostudy. Každopádně je pro ni typický absolutní nezájem o potřeby či zájmy těch, vůči kterým je uplatňována.

Jediné, na čem záleží, jsou megalomanské nápady a sobecké zájmy tyranského kokota.

Podobně jako ostatním odrůdám absolutních kokotů prochází i tyranskému kokotovi jeho špatnosti, protože my ostatní si v něm přejeme vidět slušného člověka. Jenže to on není! Je to nedůtklivý, urážlivý, hulvátský a sprostý kokot. V okamžiku, kdy se přestaneme krýt, bez váhání po nás skočí. Proto musíme pochopit jeho skutečnou psychologickou podstatu.

1. Dělá potíže. Tyranští kokoti si mohou říkat bojovníci za svatou věc, reformátoři nebo obhájci utlačovaných, vy se však nesmíte nechat oklamat. Jsou zamilováni do konfliktů. I když předstírají, že vedou tažení proti drogám, rasismu nebo jiným společenským problémům, obvykle stačí, když se pozorně začteme do příslušných dokumentů, a hned zjistíme, že kolem problémů dělají jen randál - ale nenapravují je.
2. Své problémy "řeší" tak, že a) najdou někoho, na koho je mohou svézt a b) zařídí, aby se někdo (ne oni sami) musel zabývat nápravou.
3. Operují na vlnových délkách zloby a vyhrožování. Nejsou to gentlemani. Hulvátství a zlost jsou jejich oblíbená výzbroj. To ovšem neznamená, že všichni tyranští kokoti vypadají jako profesionální wrestleři a mluví jako členové gangsterských band.

Mnozí z nich jsou ženy, nejeden se skrývá pod maskou spořádaného života a věrohodného zaměstnání.

Jako dobrý příklad tyranského kokota nám poslouží jedna ženská - nikoli žena a v žádném případě ne dáma - která si přála získat knihu Dost bylo kokotů. Měl jsem v jejím městě naplánovanou přednášku a ona si knihu chtěla přečíst dříve, než uslyší mou řeč. Objednala si výtisk v tamním knihkupectví; když jí do týdne nepřišel, poněkud znervózněla. Knihkupec jí vysvětlil, že knihu objednal u své distribuční firmy, jenže ta dočasně vyčerpala zásoby. Napadlo jí tedy, že se spojí se mnou. Chtěla po mně, abych vyřešil její problém - na své útraty. Vysvětlil jsem jí, že nemám žádnou možnost zasahovat do distribuce své knihy a dokonce ani nevlastním nějaký nadbytečný výtisk, který bych jí mohl poslat. Zato jsem se však nabídl, že jí její výtisk podepíšu - pokud jej získá do doby, než navštívím její město.

Přestože jsem jí odpověděl dokonale racionálně - a pravdivě - neřekl jsem jí to, co chtěla slyšet. Začala mě v telefonu urážet, vynadala mi a jadrnou angličtinou poradila, kam si svou knihu můžu strčit. Jenže ani to jí nestačilo. Každý další den mi telefonovala znovu, aby mě verbálně zkoupala za to, že jsem nevyhověl jejím požadavkům. Když jsem nezvedl telefon, naplnila plných 30 minut pásky na mém záznamníku sprostými a nenávistnými urážkami.

Nakonec mi nezbývalo, než abych pásku s jejími urážkami odnesl do telefonní společnosti. Společnost odpojila její

stanici a zažalovala ji za porušování občanského soužití. To jí poskytlo rozměrnější cíl pro další výpady, takže mě nechala na pokoji.

Rozumí se, že se se mnou nesmířila - prostě jen zapomněla.

Tento případ ilustruje všechny tři vlastnosti tyranského kokota.

Ta ženská dělala potíže. Sváděla svůj problém na mně a očekávala, že jej za ni vyřeším. A rozzuřila se, když neprosadila svou.

Určitým snadným řešením by bylo poslat té osobě požadovanou knihu a tím celou věc ukončit. Patřila k typu lidí, kteří dovedou napáchat takový zmatek, že může být výhodné jednoduše se z jejich dotěrností vykoupit. V mnoha případech však takovému pokušení musíme odolat. Pokud totiž kokotovi dáme to, co chce, abychom se ho zbavili, nepřestane se vracet, aby z nás ještě něco vytáhl.

Proto nezbývá než se naučit, jak styky s kokotem jednou pro vždy ukončit - a to za podmínek, které si určíme my sami.

Nikdy nepouštějte ze zřetele, že tyranskému kokotovi ve skutečnosti nezáleží na problému, za který údajně bojuje. Pokouší se zničit vás. Takzvaný problém, kterým se ohání, je jenom výmluva, s jejíž pomocí se ve vás snaží udusit všechno odhodlání.

Jde mu o vás.

Proto se před tyranskými kokoty musíme chránit. Jinak budou nemilosrdně kořistit z našeho smyslu pro slušnost, z naší mírumilovnosti a naší dobroty - dokud se jim nepostavíme.

Prvým pravidlem zacházení s tyranskými kokoty budiž toto: ať děláte cokoli, nedopřejte jim to, co žádají.

Druhé pravidlo vychází z pravidla prvého: nevěnujte jim sebemenší citovou účast. Slušnost, sympatie a dobrá vůle nejenže jsou v případě tyranských kokotů plýtváním, ale dokonce se mohou obrátit proti vám. Má-li tyran nějaký problém, reagujte na něj jako na malou nepříjemnost, které se musíte zbavit co nejrychleji a pokud možno nezúčastněně.

Za třetí, mějte na paměti, že se vás budou snažit zmýlit a nachytat při vlastních protimluvech. Nastrkají vám slova do úst a připomenou vám sliby, které jste nikdy nevyřkl, načež se začnou ohrazovat, že jste je zradil! Nedopusťte, aby se to stalo.

Zopakujte fakta v podobě, v jaké je znáte, a dejte jim najevo, že jste prokoukli jejich lži.

Jinými slovy, odmítněte jakoukoli zodpovědnost za jejich problémy. Při tom se sami nemusíte uchylovat ke zlobě ani násilí; to by vám naopak jenom přitížilo. Oni jsou v užívání zlosti mnohem zkušenější než vy. Dopadli byste jako někdo, kdo se hádá se žralokem. Hádejte, kdo nakonec povečeří?

Musíte-li jednat s kokotem - tyranem, bude pro vás mnohem výhodnější, zůstanete-li klidný, udržíte si odstup, a tak získáte kontrolu nad situací. Jakmile se dostanete ke slovu, řekněte mu:

"Páni, vidím že jste na tom vážně zle. Netuším, jak svůj problém vyřešíte, ale přeji vám hodně štěstí." Pak urychleně přerušte kontakt a upalujte pryč.

Pomůže to? Vsaďte boty že ano. Kokot - tyran totiž, protože je motivován a poháněn především svou zlobou, přežívá a prosperuje pouze v destruktivním prostředí. Pokud nezbaštíte jeho návnadu, která ve vás má vyvolat vztek, jeho zloba se rychle obrátí k sebedestrukci. Pak stačí, když mu věnujete kus provazu, na kterém by se pověsil.

Nedivte se ovšem, že si vás napřed vezme do parády. Stojíte koneckonců tváří v tvář tyranskému kokotovi, a ten vás neníní nechat na pokoji, dokud nenapáchá aspoň nějakou škodu. I proto se vám vyplatí zůstat klidný a nad věcí. Pravděpodobně vám vynadá, že jste stejně zkažený, sobecký a bezcitný jako Adolf Hitler.

Berte to s humorem a stůjte si na svém. Tyhle jeho řeči jsou znamením, že vyhráváte. Jen tak dál!

Až bude po všem, budete mít dojem, jako by vás ten tyran vysál do morku kostí - pokud jste však neustoupili, můžete si připsat další vítězství.

Klasickým příkladem tyranského kokota je náboženský fanatik, který vás prokleje a pošle do horoucích pekel, jakmile zjistí, že uvažujete jinak než on. Za jeho zoufalým úsilím o "spásu vaší duše" se skrývá nikoli láska k vaší osobě či duši, nýbrž touzebné přání ovládnout vás. Ať vás proto ani nenapadne zapřádat s ním skutečně racionální teologické diskuse, případně brát vážně jeho fanatické výpady a invektivy a snažit se na ně reagovat.

Moderní variací na staré téma je "myšlenková policie", která se objevila na našich vysokých školách, kde se snaží zajistit, aby nikdo nemluvil ani nemyslel způsobem, který by se někoho mohl dotknout. Tihle mladí tyrani občas neváhají zajít tak daleko, že prosadí vyloučení některých spolužáků ze školy.

Z času na čas můžete narazit na tyrana výjimečných schopností - jednoho z těch, kteří kontrole a ovládání jiných lidí zasvětili celý svůj život. Tihle kokoti vskutku překonávají všechny rekordy v odpornosti. Neznají žádnou mez, za kterou by nezašli, jen aby nad vámi zvítězili. Klidně o vás rozšíří ty nejpřišernější lži, jen aby vás rozlítili k nepříčetnosti. Potom vás vykreslí jako zlovolnou, nízkou a zbabělou bytost.

Některý politik usilující o poslanecké křeslo se například může obořit na svého soupeře ve volbách: "Už jste se zbavil svého zvyku mlátit manželku?" Tak podlé obvinění donutí obviněného kandidáta, aby zapíral, a tím mu dodal na důvěryhodnosti. Prvý z politiků toho promptně využije, nedá si pokoj a ještě přitvrdí:

"Jestliže není pravda, že bijete svou manželku, tak proč to tak usilovně popíráte?"

Jak vidno, v takových chvílích je mlčení absolutně nevyhnutelné.

Za všech okolností musíte co nejrychleji a nejklidněji změnit téma. Nesmíte se nechat zahnat do defenzívy! Nebraňte se, ale obraťte původní obvinění, a to takto: "Vidím, že neustále a bez úspěchu zápolíte s přemírou dezinformací. Dáte doufám padáka tomu poradci, který vám nakukal takový nesmysl, kvůli němuž vynikající muž jako vy vypadá jako úplný kokot!"

Jistě, vždy zde existuje jistá pravděpodobnost, že se kokot - tyran nenechá takto sejmout, prudce změní kurs a jednu

vám vrazí.

Pokud existuje reálné riziko takového vývoje, bude moudřejší, jestliže se vyhnete eskalaci konfliktu. Poněkud méně kontroverzní postoj vám může ušetřit stovky dolarů za pobyt na jednotce intenzivní péče.

Nikdy se ale nedopusťte takové nerozvážnosti, že byste se k tyranskému kokotovi zachovali jako ke slušnému člověku. Jednu frázi o pěti slovech absolutně nesmíte vypustit z úst:

"Co pro vás mohu udělat?"

Právě kvůli této frázi totiž tyrani existují - jejich jediným cílem je nutit ostatní, aby za ně dělali jejich práci. Nikdo z nich nepotřebuje naši pomoc: potřebují se naučit stát na vlastních nohách - aniž by se pokoušeli kopat nás jednou z nich do zadku.

ÚKOLY K PROCVIČENÍ

1. Jak často vás nějaký tyranský kokot donutí přijmout myšlenky, s nimiž nesouhlasíte?
2. Kolikrát se vás nějaký tyranský kokot snažil k něčemu přinutit tím, že ve vás vyvolával pocit viny? Jak provinile jste se při tyranizování cítil? Vzdal jste se - nebo jste toho tyrana vykázal do příslušných mezí?

KOKOTI TYRANŠTÍ

1. Saddám Husajn.
2. Muammar Kaddáfi.
3. Josef V. Stalin.
4. Adolf Hitler.
5. Bojovníci proti potratům, kteří páchají atentáty proti nemocnicím.
6. Většina tchyní.
7. Finanční úřady.
8. Zamindrákované vyšší šarže.
9. Dr. Jack Kervorkian, doktor smrt.
10. Lidé, kteří věří, že JFK se stal obětí spiknutí.
11. Nevyléčitelní marxisté.
12. Senátor Joseph McCarthy.

- 4.

Kokot vševědoucí Přejí-li vám fakta, držte se faktů. Přeje-li vám právo, držte se práva. Nepřejí-li vám fakta ani právo, žvaňte.

- Staré právnické rčení

Ve chvíli, kdy jsem se začal zabývat léčením kokotů, musel jsem přestat počítat všechny ty vševědoucí chytrolíny, se kterými jsem se setkával. Dokud jsem se ještě zabýval urologií, nenarážel jsem na ně tak často: Kdo by si dělal nárok na všeznalost v tak málo estetickém oboru? Zato nyní, kdy se močovým ústrojím zabývám tak nějak z druhého konce, potkávám ty nejchytřejší z nejchytřejších všude, kam se vrtnu. Někdy se mi zdá, že v mém novém oboru, v psychiatrii, je skoro každý, kdo má nějaký titul - i spousta lidí bez titulu - vševědoucí kokot.

Pravděpodobně nejhorší ze všech vševědoucích kokotů, které jsem kdy potkal, byl jistý Dr. Ritt, vedoucí psychiatrické kliniky jisté prestižní university na východním pobřeží. Svého času mě pozval, abych na jeho klinice uspořádal seminář o kokotismu.

Byla zrovna polovina října, venku zuřila sněhová bouře a cesta nebyla nijak příjemná. Skutečná sněhová bouře mě však čekala až na jeho klinice. Přednesl jsem svou obvyklou přednášku o struktuře a dynamice kokotismu a jeho léčbě provázenou statistickým materiálem, diapozitivy a rozborem některých případů. Po celé dopoledne mě posluchači přijímali celkem vstřícně - všiml jsem si však, že se mnou komunikují hlavně studenti. Profesoři působili nezvykle tiše a rezervovaně. Moc jsem o tom nepřemýšlel - až do začátku odpolední diskuse, kdy se na mě Dr. Ritt a jeho kolegové přímo vrhli, zpochybňovali mou kvalifikaci pro tento typ výzkumů i mé oprávnění vyučovat psychoterapeuty. Na mou výzkumnou metodu zaútočili výtkou, že jsem neprovedl kontrolované pilotní studie na bílých myších.

Znevažovali mé teorie, neboť akademická psychiatrie prý dosud nepokládala kokotismus za legitimní duševní chorobu. Na mé léčebné postupy zaútočili jako na neortodoxní - tj. jiné, než byly ty jejich. Ze všeho nejvíc však útočili na můj přístup k léčbě pacientů trpících kokotismem, který byl podle nich "jízlivý a sarkastický". Neustále opakovali, že psychiatrie se opírá o vřelý a nenásilný vztah k nemocným - kterým nelze nadávat do kokotů, kteří se nedokáží ani správně vyčůrat.

Jako profesionál, za kterého se vskutku pokládám, jsem si okamžitě uvědomil, že jsem se ocitl před celou bandou kokotů.

Místo abych se však s nimi přímo konfrontoval, pokusil jsem se s nimi navázat "vřelý a nenásilný" vztah: mluvil jsem s nimi, jako by to byli inteligentní a slušní lidé, přestože jsem věděl, že všechno je jinak.

Klidným tónem jsem jim vysvětloval, že jsem pro svou práci zvlášť vhodnou osobou, neboť jsem kokoty poznal zevnitř i zvenčí.

Podotkl jsem, že i když tisíce experimentů dokázaly, že u myší lze vyvolat neurózu, ani v jednom případě nebyla zaznamenána myš trpící kokotismem. Dodal jsem, že i mne samotného znepokojovala neochota akademických kruhů uznat kokotismus jako chorobu. Svou metodu jsem pak hájil na základě zjištění, že standardní psychiatrická terapie

vedla u kokotů spíše ke zhoršení než ke zlepšení stavu. "Jsou celí šťastní, když se jim doporučuje, aby přestali trpět pocitem viny a odhodili své zábrany. Brzy je odhodí úplně a pak jim nic nebrání v jejich dotěrnosti a hulvátství."

Dr. Ritt namítl, že "svádím vinu na oběť" a podporuji u svých pacientů pocity viny.

"Nejen viny," zareagoval jsem, "ale také hanby. Podstatou naší léčby je náprava a obnova jejich svědomí, které je u typického kokota zcela odpojeno. Bez pocitů viny bychom nedosáhli žádných pokroků."

To Dr. Ritta nepřesvědčilo, protože však s kokotismem neměl zdaleka tolik zkušeností jako já, nezmohl se na žádné další legitimní námitky. Nezbývalo mu nic jiného, než se uchýlit ke standardnímu triku všech vševědoucích kokotů. Začal se nade mne povyšovat.

"Mám tu čest stát v čele psychiatrické kliniky této university," deklamoval. "Proto mě, prosím, nepoučujte o vině a hanbě.

Shromáždil jsem okolo sebe jeden z nejkvalitnějších týmů; společně jsme vydali přes 100 knih a tisíce článků o psychiatrii.

Kde se vlastně vzala vaše troufalost, s níž předpokládate, že této či jakékoli jiné problematice rozumíte lépe než my?"

"Nemyslím, že by se jednalo o troufalost," odpověděl jsem.

"Přednášel jsem zde jen o prokazatelných faktech. Vy jste kritizoval mou jízlivost a sarkasmus vůči pacientům a vyslovoval se pro mírnější přístup. Rád bych vám teď předvedl malý experiment. Všechny své odpovědi na vaše dotazy jsem formulovat zdvořile a umírněně. Trpělivě a slušně jsem vám objasnil své metody. Jak se ale zdá, nijak to na vás nepůsobí. Chováte se jako kokoti!"

Vážený Dr. Ritt je typický vševědoucí kokot, v jehož případě je "každá informace zatraceně nebezpečná". Vševědoucímu kokotovi se podařilo získat autoritu a moc, jakou si nezaslouží. A protože je arogantní a sprostý, chová se zvlášť útočně a bojovně, jakmile někdo zpochybní jeho nároky. Cosi jej neustále nutí, aby dokazoval svou převahu v každém oboru. Ve chvíli, kdy narazí na člověka, který o specifickém tématu ví prokazatelně víc než on, vyráží jeho kokotismus na povrch. Novou autoritu se snaží zpochybnit všemi dostupnými prostředky. K nejběžnějším taktikám, jimiž se snaží potřít svého protivníka, patří: ý Útok na jeho vzdělání. ý Útok na jeho metodologii. ý Útok na jeho zkušenosti. ý Útok na jeho minulost. ý Útok na jeho profesionální postavení.

Jestliže žádná z těchto metod nezabere, začne se povyšovat přesně tak, jako se povyšoval Dr. Ritt. Větší autoritu nad autoritu protivníkem prosazuje ex oficio. Tím dokazuje své zoufalství.

Samozřejmě zdaleka ne všichni vševědoucí kokoti jsou univerzitní profesoři. Existují vševědoucí teologové a náboženští vůdci, vševědoucí byznysmeni a ekonomičtí konzultanti, vševědoucí žurnalisté a vševědoucí společenské celebrity.

Společným rysem, kterým se všichni takoví kokoti vyznačují, je jejich extrémně oslabené ego. Mají sice vysoké sebevědomí (které v jejich případě postrádá opodstatnění), současně se však obávají (a to plným právem) že jejich skutečné znalosti a výkony neodpovídají jejich neskromnému hodnocení vlastní osoby. Svou směšnou falešnou autoritu se proto snaží obhájit tak, že shazují jakékoli úspěchy všech představitelných konkurentů. Proto je jedním z nejjistějších příznaků vševědoucího kokota kamenná tvář, se kterou poslouchá o úspěších a objevech, kterých docílili druzí. S nenávistí slyší o všech výkonech kromě svých vlastních.

Když jsou donuceni o nich hovořit, projevují se maximální přípustnou mírou žárlivosti a jízlivosti.

Nejosudnější slabost vševědoucích kokotů spočívá v tom, že kdykoli promluví, mluví pouze do větru. Jsou tak zoufale egocentričtí, že cokoli, co řeknou, je k nevydržení nudné. A čím víc žvaní, tím nudnější je výsledek.

Kokotismus vševědoucích se vyskytuje v různých intenzitách.

Slušný člověk snadno odhalí velkohubého chvastouna, který neustále plká a dršťkuje a nikoho jiného nepustí ke slovu. Ovšem zdaleka ne všichni vševědoucí jsou tak nápadní. Mnozí z nich vystupují uhlazeně a graciézně, jako kdyby právě skládali závěrečnou zkoušku na vysoké škole. Jsou samý úsměv a zdvořilost, tváří se jako dobří posluchači - na začátku rozhovoru. To se však jenom připravují na konečný úder a pozorně sledují vaše argumenty, aby je posléze mohli rozcupovat.

Přestože vševědoucí kokoti požadují, abyste uznávali jejich autoritu, sami si skutečné autority pramálo váží. Naopak, pravidelně ji překrucují a shazují.

Jedním z oblíbených triků televizních kazatelů je například časté citování Bible, které má podpořit jejich neslýchané vývody. "Jak nám říká Ježíš," začnou, ale to, co následuje, nemá co do smyslu ani obsahu pranic společného s čímkoli, co kdy Ježíš vyřkl. Je to jen cosi, co si ten velkohubý kněžour právě vymyslel. Tímto rozkošným trikem halí kazatel své osobní nesmysly do posvěcení autoritou Páně, aniž by se musel obávat, že někoho napadne ověřit si zdroj jeho neexistující citace.

Rozumí se samo sebou, že kdybychom jeho tvrzení chtěli vyvrátit a upozornili ho na skutečné znění příslušné biblické pasáže, ten kokot by ani okem nemrkl. Začal by nám vytýkat, že jsme onu pasáž nepozorně přečetli nebo nesprávně interpretovali, načež by si na nás vymyslel zdánlivě neproniknutelnou teologickou past o znalosti historického pozadí, bez které biblickým slovům správně neporozumíte - o znalosti, kterou vy nemáte, ale on ano.

Jestliže mu tyto triky neprojdou, uchýlí se zkušený vševědoucí kokot k osobnímu útoku. Televizní kazatel se například začne modlit za vaše vysvobození z prokleté satanské zaslepenosti.

Protože přišel o racionální argumenty, uchyluje se k iracionálním. Začne se povyšovat.

Jinými slovy, vševědoucí kokot se v žádném případě necítí být vázán běžnými pravidly konverzace, protokolu, logiky či debaty.

Proto zní první zásada ve styku s vševědoucími kokoty takto: nesnažte se s nimi soutěžit. Ignorujte je. Když se s nimi totiž hádáte, propůjčujete jim jakési postavení, které si nezaslouží.

Navíc svými nudnými a irelevantními poznámkami a překrucováním skutečností zadusí všechny vaše jasné

argumenty a vývody.

Skončíte popletení a zmatení, aniž byste vůbec věděli, proč.

Tím vám nechci radit, abyste na vševědoucí kokoty vůbec nereagovali; je pouze nutné hovořit s nimi způsobem, který přispívá k opravdovému porozumění a přehlíží všechno ostatní.

Zatímco vševědoucí kokot žvaní o teoriích a tradici, musíte se držet známých a prokazatelných faktů.

Zatímco vševědoucí kokot zpochybňuje vaše vzdělání a tituly, musíte trpělivě trvat na jádru problému.

Zatímco vševědoucí kokot zpochybňuje vaše metody, musíte trvat na diskusi o výsledcích.

A ve chvíli, kdy na vás vševědoucí kokot vytáhne své postavení, se na něj musíte usmát, zůstat sedět a neříkat nic. Právě totiž vhodil ručník do ringu a přiznal porážku.

Jsem přesvědčen, že všechny tyto rady hezky ilustruje způsob, jakým jsem zvládl Dr. Ritta. Když se ten chytrolín začal ohrazovat, že se mé léčení kokotismu rozchází s uznávanými psychiatrickými teoriemi, přešel jsem přímo k věci: "Já neléčím teorie, pane doktore," řekl jsem mu. "Léčím kokoty."

Když zaútočil na můj výzkum, snadno jsem ho usadil: "Mí vlastní pacienti mi řekli, co na ně zabírá a co ne. Přestal jsem používat nefunkční metody a držel jsem se funkčních."

Pak jsem si Dr. Ritta podal: "Kolik kokotů jste vy sám léčil?

Z kolika z nich se stali slušní lidé? Kolik z nich zůstalo a z kolika - což je ještě horší - se stali absolutní kokoti?

V tu chvíli na mě Dr. Ritt vytáhl své postavení. Jenže já byl neústupný. Už předtím jsem se s absolutními kokoty setkal. Pozval jsem ho proto na jeden z mých desetidenních terapeutických maratónů pro léčící se kokoty - samozřejmě na své útraty. Navrhl jsem, že by mu neskutečně pomohlo, kdyby se s mými metodami seznámil osobně, protože má snaha vysvětlit mu jejich účinky se zjevně míjela účinkem.

Doktor Ritt pochopitelně odmítl, huhňajíce cosi o svém nabitém programu, pochopil však, že se dopustil taktické chyby, neboť jeho zástupce se přihlásil o slovo: "Protože Dr. Ritt si účast nemůže dovolit, byl byste proti, kdybych se přihlásil na jeho místo? Velice rád bych se seznámil s vaší prací. Koneckonců, i u nás na universitě se musíme potýkat s nejedním kokotem."

Souhlasil jsem. Později jsem se dověděl, že spolu se zástupcem šéfa katedry se přihlásila téměř polovina osazenstva. Zjevně již příliš dlouho trpěli pod nadvládou jistého vševědoucího kokota.

Samo sebou se rozumí, že Dr. Ritt, jsa sám kokotem, nebyl schopen léčit kokoty. Obdobně bychom nemohli doufat, že nás některý televizní kazatel překvapí svou pevností přesvědčení, počestností nebo moudrostí. Kdyby měl některou z těchto vlastností, rozhodl by se pro počestnější povolání.

ÚKOLY K PROCVIČENÍ

1. Sledujte příští nedělní ráno řeč některého televizního kazatele. Spočtěte, kolikrát zalže, překroutí pravdu nebo odsoudí lidi, kteří toho o životě vědí víc než on. Pak sledujte večerní zprávy a spočítejte totéž. Který pořad vyhraje?

2. Půl hodiny po skončení obou pořadů si zkuste zapsat, co jste se z nich dověděli.

VŠEVĚDOUCÍ KOKOTI

1. Carl Sagan, astronom.
2. L. Ron Hubbard, scientolog.
3. Werner Erhard, skupinový terapeut.
4. Dan Rather, ředitel televize CBS (a ostatní ředitelé soukromých televizí, kteří se těší na váš telefonát).
5. Všichni televizní kazatelé.
6. Ed Assner a ostatní herci, kteří vystupují na levičáckých kampaních.
7. Inspektorát bezpečnosti práce.
8. Dr. Joyce Brothersová, která své pacientky indokrinuje feminismem.
9. Političtí komentátoři všech druhů.
10. John McLaughlin, komentátor CNN.
11. Týdeník Time.
12. Ministerstvo školství.

- 5.

Kokot mezek Nikdy nic nevysvětluj; požaduj!

- Polní maršál Rommel

Když hledáme metaforu pro nepohyblivý předmět, zpravidla si vybavíme horu. V posledních létech jsem se však o horách dozvěděl jednu důležitou věc. Hory sedí na místě. Když se s nimi snažíte pohnout, nebrání se. Zda budete nebo nebudete úspěšní záleží pouze na vašem úsilí.

Skutečně nehybné předměty jsou ty, které bojují - které se brání vašemu úsilí pohnout je z místa. Jako tvrdohlaví mezci se zapřou kopyty a odmítají reagovat na vaše pokyny. A čím víc se s nimi snažíte pohnout, tím paličatěji se vzpírají. Hrubou silou ničeho nedosáhnete; máte-li mezka přimět, aby se pohnul z místa, musíte ho především přesvědčit, že to byl původně jeho nápad. Jinými slovy, musíte ho motivovat psychologicky - a mít spoustu štěstí.

Největší nahuštění mezkovitých kokotů pochopitelně najdeme ve státní byrokracii. Proto jsem pocítil jisté napětí a vzrušení, když mi jednoho dne zatelefonovala Mildred, referentka místního Ministerstva lidských zdrojů, a požádala mě o schůzku. Chtěla se mnou hovořit o možnosti uspořádat speciální seminář o léčbě kokotismu na jejím oddělení. Chtěla

se se mnou sejít následující čtvrtek. Abych jí vyhověl, musel jsem zrušit několik schůzek a nově si uspořádat svůj rozvrh, ale udělal jsem to rád.

Ve čtvrtek jsem se za ní vydal. Mildred mě nechala čekat dobrých

45 minut, když se však objevila, zněly její omluvy tak upřímně, že jsem na tu malou nepříjemnost rád zapomněl. Mildred k naší diskusi přizvala všechny vyšší úředníky z ministerstva; překvapilo mě, jak pozorně všichni reagovali. Nekladli sice mnoho otázek, ale dělali si spoustu poznámek. Ze schůzky jsem odcházel ve stavu mírné euforie a začínal jsem si promýšlet program semináře, který bych jim ušil na míru.

O dva dny později mi Mildred zatelefonovala znovu, chtěla si smluvit schůzku hned na odpoledne. Musel jsem ji odmítnout, protože bych si během pouhých čtyř hodin nedokázal připravit další vystoupení. Dohodli jsme se tedy na příští týden. Když jsem však za další týden dorazil na její pracoviště, dozvěděl jsem se, že Mildred se právě - zatímco jsem byl na cestě - spojila s mou kanceláří a schůzku odvolala. Přesunula ji na 9 ráno následujícího dne. Když jsem se však u ní v 9 ráno ukázal, řekli mi, že dohoda původně zněla na 8 hodin. A protože jsem se v 8

neukázal, pověřila Mildred všechny své podřízené jinou prací.

Nezbývalo mi, než abych se vrátil k sobě a tam se zchladil.

Když jsem však dorazil na své pracoviště, překontroloval jsem si kalendář. Moje sekretářka mě ujišťovala, že schůzka skutečně byla smluvená na devátou. Ve 4 odpoledne předchozího dne úmluvu ještě potvrdila u Mildrediny sekretářky.

Tato informace v mé hlavě rozezvučela poplach "pozor kokot".

Zjevně si se mnou někdo s nepochopitelným záměrem a pouze pro své pobavení škaredě zahrával. Ten někdo byla Mildred.

Požádal jsem sekretářku, aby mě okamžitě vytočila Mildredino číslo, a usadil jsem se do křesla. Leč nebylo mi dopřáno s Mildred hovořit; odbyla mě vzkazem, že se později ozve sama.

Uplynulo několik dní, ale slíbený telefon od Mildred se neozýval.

Došlo mi, že v Mildredině slovníku je "později" eufemismem pro "až peklo vychladne". A tak jsem se ji pokoušel zavolat sám.

Zkoušel jsem to po celý týden dvakrát denně, ale Mildred nebyla k zastižení.

Nakonec jsem jí poslal telegram: "Mildred. Obavam se, ze vas zajali a na vase misto nastrcili nejakeho dvojnika. Mam se spojit s guvernerem, aby zmobilizoval statni jednotku rychleho nasazeni a vysvobodil vas? Prosim, odpovezte."

To poněkud rozrušilo kamennou zeď, kterou okolo sebe postavila, a já se mohl provléknout úzkou skulinkou. Věnovala mi půlhodinovou schůzku, na níž mi mínila vysvětlit naše "malé nedorozumění". Ve chvíli, kdy jsem byl skutečně vpuštěn do její kanceláře, už polovina vyhrazené doby uplynula. Nepotřeboval jsem však mnoho času: šel jsem přímo k věci a vytkl jí nekolegiální a nekooperativní jednání, které jsem od ní musel snášet. "Nemohu se ubránit dojmu, že o mé semináře ve skutečnosti nestojíte," stěžoval jsem si.

"Ale to v žádném případě," odpověděla mi Mildred. "Naopak, s naší dohodou na 1000 procent počítám. Dokonce jsem výdaje za semináře zahrnula do našeho letošního rozpočtu."

"To, jistě, mezi položky, které se seškrtají, aby to vypadalo, že šetříte penězi poplatníků," pomyslel jsem si v duchu. V tu dobu mi již bylo jasné, že Mildred o mé seminářích neměla nejmenší zájem - a to od počátku. Chtěla ze mně jen vytáhnout maximum znalosti o kokotismu, aniž by a) riskovala, že se vyléčí z vlastního kokotství a b) za ně musela platit. Chtěla mě jednoduše oškubat - a doufala, že se jí to podaří.

Šlo o učebnicový případ fenoménu, kterému kokoti říkají "férová hra". Kdybych jí i nadále ustupoval, byla by mě s radostí vysála do dna.

Neváhám označit Mildred za typického kokota mezka. Než dostala to, co chtěla, byla vstřícná a přátelská; od toho okamžiku jsem jí byl příjemný jako trn v patě a absolutně se mnou nemínila ztrácet čas. Nepokoušela se mě odstrčit z cesty, jak by to udělal kokot tyran; místo toho kolem sebe vystavěla neproniknutelnou zeď. Odmítala se chovat spolehlivě, odmítala rozumně uvažovat.

V žádném případě mě nemínila vyslechnout, nikdy by nepřiznala, že se nezachovala správně.

Mezkovití kokoti zřídka páchají přímou škodu. Svoji špatnost rozsévají subtilnějším, obtížněji detekovatelným způsobem - dělají zuřivé šílence z jinak rozumných a klidných lidí. Zavedli si rutinní postupy, jimiž vykonávají svou práci, a nikomu ani ničemu nedovolí, aby jejich postupy z jakéhokoli důvodu narušil.

Slovo "změna" je jediné sprosté slovo, které mezkovitý kokot zná.

Z toho vyplývá, že kokot mezek musí mít vše ve svém životě pod kontrolou. Nedá si pokoj, dokud se nestane absolutním diktátorem.

Kdyby se mu totiž zpod kontroly vymkly třeba jen maličkosti, mohlo by jej něco přinutit ke změnám. I proto si mezci vypracovali důkladné strategie, s jejichž pomocí dovedou zlomit odhodlání každého, kdo by mohl ohrozit jejich postavení.

Nehybnost se v jejich podání změnila v umění.

S mezky se samozřejmě setkáváme na každém kroku. Přestože se jedná o zaměstnání, které je v jasném v rozporu s jejich povahou, pracuje mnoho mezků v restauracích, kde dělají číšníky a servírky. Jistě jste už někdy narazili na servírku, která s klidem ignoruje veškeré vaše zvláštní požadavky a dělá si svou práci po svém. Dáte-li najevo, že spěcháte, jí na tom nezáleží.

Obslouží vás až tehdy, kdy sama uzná za vhodné. Požádáte-li o sklenici vody, rovnou na ni zapomeňte; slečna mezková se kvůli vám nebude namáhat. Pokud vám vaše jídlo nechutná, nečekejte, že s tím něco podnikne: není přece kuchařka. Platí jí jen za to, že vám tu šlichtu přinesla.

Pokud v sobě ale najdete tu drzost a necháte jí z dvacetidolarové útraty jen čtvrťákové dýško, slečinka se královsky urazí a bude si po zbytek večera stěžovat, jací jsou někteří lidi krkouni. Ani ji nenapadne zamyslet se nad vlastním

paličatým přístupem a kapánek ho změnit.

To proto, že všichni mezkovití kokoti mají jisté vlastnosti, které jim brání v základním pochopení skutečnosti. První z nich je "neprůstřelný mozek". Neexistují žádná fakta, které by mezek nedokázal ignorovat. Žádný dvojí metr není tak do nebe volající, aby jím mezek nedokázal měřit. Zvlášť neuvěřitelná je jejich schopnost ignorovat nepříjemné skutečnosti - k níž přistupuje přesvědčení o vlastním božském právu zapomínat na vše, co řekli nebo udělali v minulosti, pokud to zpochybňuje nebo popírá jejich současné postoje. Kdybyste je konfrontovali s něčím, co sami pokládáte za nezvratnou skutečnost, dokáží vám zpříma pohlédnout do očí a říct: "To není pravda. Něco takového bych na svém oddělení nikdy nedopustil. Bylo by to proti mým nejniternějším zásadám. Okamžitě věc prošetřím a dám vám vědět, k jakým výsledkům se dopracuji." Spolehněte se, že jejich "interní šetření" dokáže, že měli od počátku pravdu. K žádné chybě nedošlo. Takže vše může zůstat při starém.

Druhou hlavní vlastností mezkovitého kokota je jeho pozoruhodná schopnost vytvářet si o sobě falešný obrázek. Je typem člověka, který, když ho vyhodí z práce, o sobě říká: "Praštil jsem s tím."

Šíří tak okolo sebe dojem, že byl pro svou práci příliš dobrý, místo aby čestně přiznal, že na svou práci nestačil.

Mezek překrucuje minulost, aby jeho zásluhy vypadaly mnohem působivěji než ve skutečnosti.

Mezek překrucuje svá slova a své věty, aby se tak vykroutil z nesplněných slibů a podlých lží.

Mezek překrucuje motivy - své vlastní, aby tak působily čestně, i ty vaše, aby z vás udělal podrazáka.

Typickým případem byl jistý Richard, sympatický prodejce kancelářského vybavení se silnými sklony švindlovat ve výdajovém účetnictví a podvádět svého šéfa i manželku. Byl dost chytrý na to, aby své nadměrné výdaje dokázal zdůvodnit, ačkoli kvůli tomu musel falšovat výdajové doklady. Vše mu procházelo až do chvíle, kdy účtárna zaměstnala účetního, který byl stejně mezkovitý kokot jako Richard. Ivan v Richardovi okamžitě rozpoznal svůj případ a rozhodl se, že jej sejme. Obtelefonoval společnosti, které Richard navštívil, motely, kde údajně přespal a - což bylo nejhorší - Richardovu manželku. Zjistil, že Richard svá vydání kryl falešnými účty z motelů a restaurací, z nichž vyplývalo, že několikrát pobýval ve dvou městech a motelech současně.

Když Richarda seznámili s důkazy, předvedl všechny obvyklé triky a úskoky mezkovitých kokotů. Celý se nasupil a začal se rozhořčeně ohrazovat: "Nedělejte ze mně podvodníka. Možná jsem se dopustil chyby a přepsal v datech k jednotlivým položkám, ale rozhodně jsem se nechtěl obohatit." Nesrovnalosti v datování účtů vysvětlil pouhou únavou z cestování letadlem. "To se přece může stát každému," vymlouval se.

Jenže Ivan měl v záloze další trumfy a vytáhl na něj kopie stvrzenek a hotelových registrací, z nichž vyplývalo, že Richard večeřel a spal s větším počtem žen, půjčoval si pornografické filmy a těšil se z pohostinnosti několika bordelů - to vše na útraty společnosti.

Richard jako pravý kokot zapíral až do úplného konce. Začal tvrdit, že se stal obětí Ivanových intrik. Podpisy, jejichž kopie ho měly usvědčit, byly údajně zfalšované. Dokonce hrozil, že zažaluje Ivana, který prý překročil meze svých kompetencí, i společnost, která prý mu k tomu poskytla prostředky. V tu chvíli do věci vstoupila jeho žena, která mu řekla:

"Výborně, Říšo, najmi si ty nejlepší právníky, protože je budeš potřebovat, aby ses vypořádal se mnou. Hned ráno běžím požádat o rozvod. A nesnaž se mě odbýt tvrzením, že tě obviňuji neprávem.

Mám tady na magnetofonové pásce místopřísežné výpovědi pěti kočiček, se kterými ses vyspal."

Na závěr Richarda vyhodili pro okrádání společnosti, Ivana vyhodili pro překročení kompetencí, Richardova žena skončila s gigantickým odškodným a všechny, včetně společnosti, začal vyšetřovat berní úřad.

A žádný ze zúčastněných kokotů se z této zkušenosti nemínil poučit! Richard získal zaměstnání u konkurenční firmy, kde byli nadšení důvěrnými obchodními informacemi, jimiž je nový zaměstnanec mohl zásobit. Ivan začal pracovat u berního úřadu, kde se svými metodami slavil úspěch; nakonec to dotáhl až do vyšetřovacího výboru Senátu. Richardova choť se postupně provdala a rozvedla s bandou obejdů s celkovým IQ 80. A společnost nahradila Richarda i Ivana dvěma týpky upečenými z přesně téhož těsta: dalšími mezky.

Právě tvrdohlavost mezkovitých kokotů u nich prakticky vylučuje naději na změnu. Dokonce i Mildred - vzpomínáte si na našeho Miláčka - dokázala přežít své podrazy bez jediného náznaku omluvy nebo nápravy.

Rok poté, co se jí podařilo mě vodit za nos, jsem na jednom večírku potkal jejího nadřízeného. Usrkával jsem zrovna ze skleničky vínko, když ke mně přistoupil a uhodil na mně: Proč prý jsem byl vůči Mildred tak sprostý? Požádal jsem ho, aby mi vylíčil, co mu o mně Mildred napovídala. Její šéf mi pak povyprávěl věci, že masový vrah Jack Rozparovač vedle mě vypadal jako počestný mladík.

"Nic z toho není pravda," řekl jsem mu. "Připravil jsem ucelený program seminářů. To ona dokázala všechno pohřbít. A postarala se mi o spoustu nepříjemností. Jsem přesvědčen, že ve skutečnosti neměla o naše semináře nejmenší zájem. Šlo jí jen o to, aby mě mohla zdiskreditovat."

Její šéf, po všech stránkách slušný člověk, náhle prohlédl patnáct let Mildrediných podrazů, během kterých se na svém pracovišti usilovně snažil prosadit změny k lepšímu a nechápal, proč se nemůže hnout z místa. Po zbytek večera se mě nepřestával vyptávat na vše, co jsem věděl o kokotismu. Zvlášť ho zajímalo, proč se mu tolik daří ve státní správě. Stali se z nás dobří přátelé.

Druhý den ráno mi telefonovala zaražená Mildred. Trvala na tom, že vše, co se mezi námi stalo před rokem, bylo jedno velké nedorozumění. Zapřísahala se, že mi vždy velice fandila a nedokázala pochopit, proč naše tehdejší spolupráce ztroskotala a já neuspořádal své semináře. Zároveň mě moc prosila, abychom se sešli a detailně prodiskutovali konečné uskutečnění mého projektu.

Navrhl jsem společný oběd a vytáhl se s drahou restaurací.

"To je výborné," řekla sladkým hlasem, "v tom případě já platím."

Když nám však druhý den po obědě přinesli účet, o placení nechtěla ani slyšet. V tu chvíli mi bylo jasné, že Mildred

vyhrála. A vyhrála by za všech okolností.

Ano, na vítězství mezkovitého kokota se člověk může vždy spolehnout. Jak však může vedle mezkovitého kokota slušný člověk přežít? A když se mu to podaří, stojí to vůbec za to?

Rozumí se, že v některých situacích nemáte na vybranou - například když je mezek váš šéf nebo s ním žijete v manželství.

Jestliže se s ním naopak stýkáte jen příležitostně, pak uděláte nejlépe, když veškeré styky přerušíte - nejste-li ovšem trpěliví jako biblický Job.

Nemáte-li na vybranou, pak je dobré vědět, jakým způsobem mezkovití kokoti fungují. Vždy usilují o absolutní, diktátorskou kontrolu nad situací. Mají-li dojem, že jejich kontrolu ohrožujete, vynasnaží se ze všech sil oslabit vaše postavení.

V takovém případě jsou schopni: ý Zařídit, aby vás potrestali za jejich chyby. ý Lhát vám - dezinterpretovat zásadní skutečnosti. ý Odmítat vlastní provinění. ý Definitivně vás zlikvidovat. ý Otrávit vás k smrti.

Jestliže se přece jen musíme utkat s některým z těchto neústupných mezků, pak musíme mít jasný cíl, o který s plným nasazením usilujeme. Protože se nám do cesty staví mezkovitý kokot, jsme nuceni se s ním nějak vypořádat. Pokud ovšem veškerou naši pozornost a vynalézavost soustředíme na náš cíl, můžeme přehlížet jeho manipulativní a nečestnou povahu.

Například taková Mildred, když jí její šéf přikázal, aby se se mnou usmířila, se mě opětovně pokusila otrávit. Když jsem jí navrhl možné termíny prvního semináře, začala se vymlouvat, že žádný z nich nepřipadá v úvahu. Všechny připadaly na čtvrtek a ona tvrdila že ve čtvrtek mají pravidelné porady oddělení.

Podíval jsem se jí zpříma do očí a řekl jsem: "Výborně. To znamená, že nikdo z účastníků nebude mít jiný naléhavý program. A co se týče pravidelných porad, můžete je přesunout na páteční rána."

Milá Mildred se na okamžik zatvářila vskutku zoufale, potom se však usmála. "To by snad šlo."

Tušil jsem, že přemýšlela o dalším podrazu, a proto jsem se pojistil. "Pošlu každému z vašeho oddělení osobní oznámení s přesným rozvrhem. Budeš tak hodná a přiložíš k mým oznámením svůj dopis - nebo bych se měl obrátit na tvého šéfa?"

Tato poučení lze shrnout do jednoduché pravdy. Máte-li co do činění s mezkovským kokotem, nesmíte se k němu na okamžik otočit zády, jinak vás nakope do zadnice. Vždy si kryjte zadek a mějte oči na šťopkách.

ÚKOLY K PROCVIČENÍ

1. Požádejte vaši banku o podrobný výpis z účtu. Překontrolujte si ho a zapište si seznam nepřesností a chyb. Pak je ve zvláštním dopise požádejte o nápravu. Kolik úsilí musíte vynaložit, aby se rozhoupali k akci? S kolika zatvrzelými mezky se musíte setkat, než to konečně vzdáte?

2. Kupte si v místním supermarketu výtisk některých bulvárních novin.O měsíc později si kupte stejný plátek. Porovnejte obě čísla. Kolik obsahují do puntíku totožných zpráv a článků? Kolik článků se liší jen v titulcích a fotografiích? Kolik článků je skutečně nových? Vadí to někomu?

- 6.

Kokot kňoural "Přáli byste si sedět v kuřáckém nebo nekuřáckém oddělení?" zeptal se nás vrchní.

"Na tom nezáleží," my na to. "Hlavně aby to bylo nepruďácké oddělení."

- Hillary Pyskatá, Kapesní příručka stížností a správného stolování."

Není žádným tajemstvím, že v životě někdy nastanou těžké chvíle.

Každý z nás někdy selže, zavrávorá a zdá se mu, že se každou chvíli poddá. Nakonec ale vydržíme. Zdvihneme hlavy a táhneme to dál. Nějak se nám podaří překonat únavu, otrávenost a vyčerpání a nakonec své povinnosti zvládneme.

Pokud ovšem nejsme kňouraví kokoti. To bychom totiž zůstali sedět a stěžovali si a kňourali, až by z nás někoho rozbolela hlava - nebo by se začal cítit provinile - a zvládl by naše povinnosti za nás.

Kňouraví kokoti jsou malí ubrečení spratkové, kterým se nepodařilo vyrůst. Když byli ještě děti, zjistili, že je rodiče zvlášť šetřili, pokud si stěžovali a fňukali dost hlasitě - a tak své umění procvičovali a procvičovali, dokud své rodiče nezatloukli svými malými nemotornými pacičkami. Později "vyrostli", ale pouze ve fyzickém smyslu; z citového hlediska zůstali ubrečenými tříletými děcky.

Někteří z těchto lidí se aktivně zapojují do pracovního procesu, ale na svých pracovištích v žádném případě nejsou přínosem; jediné, co dokáží, je pyskování a kňourání. Postupně okolo sebe vytvoří tak nespokojené prostředí, že celý pracovní proces musí být přeorganizován v souladu s jejich potřebami. Díky nim nastávají situace, kdy na otázku, "Kdo to tady vede?" existuje jediná správná odpověď: kokoti. Až příliš často to bývá pravda.

S nejtypičtějšími příklady kňouravých kokotů se však setkáváme mezi chronicky, nikoli však vážně nemocnými. Takoví lidé trpí pokročilými případy toho, čemu se říká "zázračné nemoci". Jsou příliš choří na to, aby dokázali a) chodit do zaměstnání, b) zvládat běžné domácí práce a c) účastnit se jakýchkoli rodinných aktivit. Když se ale naopak rozhodnou, že by se rádi prošli po parku, zašli si do kina nebo povečeřeli v restauraci, jako zázrakem se jim udělá lépe a zvládnou to.

Vezměte si třeba takového Freda, těžce pracujícího učitele, který přišel do mé ordinace a svěřil se mi, že mu jeho choť Dorothy vytýká, že je věčný bručoun a pesimista. Podle jejího názoru se s ní Fred začal hádat, takže život po jeho boku

se stával nesnesitelným. Když si Dorothy přečetla Dost bylo kokotů, usmyslela si, že Fred musí být kokot, a poslala ho do mé ordinace.

První Fredova zasmušilá slova zněla: "Má žena si myslí, že jsem kokot. Podle mě to tak musí dopadnout, když někomu vyznáte lásku při svitu měsíce." Jeho pokus o vtip zněl tak zoufale, že jsem hned poznal, že skutečně trpí. Pokusil jsem se ho proto uklidnit.

"Hlavně žádné ukvapené soudy. Povyprávějte mi o svých problémech a já rozhodnu, jestli jste kokot nebo ne."

"Žijeme spolu už devatenáct let," začal Fred. "Dokud jsme spolu chodili, byla Dottie milá, veselá a živá holka, která mě měla vážně ráda. Jenže hned po našem sňatku ji začaly pronásledovat zdravotní problémy. Byla pořád unavená a stěžovala si na věčné bolení hlavy, nesnesitelné menstruační křeče, závratě, potíže s trávením a bolesti v kříži. Za doktory jsme utratili pořádný balík, věřte mi. Nebýt zdravotního pojištění, už dávno bych byl na mizině.

Nakonec Dottie zůstávala celé dny v posteli. Já se staral o děti, vozil je do školy, ošetřoval Dottie a k tomu ještě dokázal zvládat svou práci. Někdy jsem sám nechápal, jak se mi dařilo přežívat."

"Ale na co si vaše manželka stěžovala, když jste se staral o ni i o děti a ještě pracoval na plný úvazek?" ptal jsem se. "Jak dospěla k názoru, že jste kokot?"

Fred se zatvářil nechápavě. "To právě nevím. Ať jsem se snažil sebevíc, pořád jí to bylo málo. Denně jsem vypravoval děti, pak jsem pro ni připravil snídani. Chystal jsem studené obědy, aby měla co jíst, zatímco jsem byl v práci. Masíroval jsem jí záda a připravoval pro ni koupele. Spolu s dětmi jsme zvládali všechny práce okolo domu. Trávil jsem s ní veškerý volný čas. Asi by potřebovala, abych s ní byl úplně pořád, ale nemůžu si dovolit nechodit do zaměstnání."

"Spíte spolu někdy?" zajímalo mě.

"Jistěže ne - od chvíle, kdy se narodil náš nejmenší. Dottiino zdraví to nedovoluje. Už dávno jsem na ni přestal dotírat."

"Tak co z toho manželství vlastně máte?" pokračoval jsem.

"A to z něho mám něco mít?" divil se Fred.

"Mnó, a hádáte se někdy s Dorothy? Odmítl jste jí někdy vyhovět?"

"Vlastně ani ne," on na to. "Občas si, pravda, stěžuje, když jí přinesu studený toast nebo když se jí zdá, že květiny, které jí koupím, jsou zvadlé. Nikdy se s ní ale nehádám. Kdybych to totiž zkusil, její bolesti by se zhoršily. Pak by celou noc naříkala a já bych neusnul."

"A to jí doktor nepředepsal nějaké prášky, aby mohla normálně fungovat?"

"To ano," odpověděl Fred. "Ale když jí nic nezabírá."

"Tak vida," řekl jsem konečně. "Vy kokot nejste. Ale vaše žena ano."

"Moje žena?"

"Jistě - Dorothy není nemocná. Je jenom kňouravý kokot, který si usmyslel, že se celý život bude chovat jako nemocná mrcha. A vy jste vyčerpaná, unavená oběť jejího kokotismu."

Fred se zhroutil v slzách. Snažil jsem se ho uchlácholit, ale někteří lidé se s prozřením, že žijí v manželství s kokotem, těžko vyrovnávají.

"Co si teď počnu?" zoufal si Fred.

"Kdybych léčil Dorothy, předepsal bych jí takový klystýr, na který by nezapomněla a pak bych jí řekl, že stejný dostane za každý další den, kdy bude marodit, a ona by se rychle uzdravila.

Ale protože léčím vás, poradím vám něco jiného.

Především jí nesmíte říkat, že je kokot. Neříkejte jí nic z toho, o čem jsme spolu mluvili, krom toho, že vaše léčba má nadějné vyhlídky - a že budete muset po několik měsíců docházet na každodenní léčení. To vám umožní dostávat se pravidelně z domu, takže si konečně uvědomíte, do jak hrozné pasti vás dostala. Za mnou docházejte jen jednou týdně; po zbytek času odpočívejte nebo choďte do kina. Buďte na sebe hodný - zasloužíte si to. Vlastně to dokonce potřebujete, abyste byl dost silný a dokázal zvládnout Dorothy."

Fred však byl naneštěstí příliš v zajetí Dorothina ukňouraného kouzla. Navzdory všemu, co se ode mě dověděl, se sesypal pod jejím vyptáváním a řekl jí, že kokot je ona - a že potřebuje pořádně silný klystýr. Dorothy šlápla do pedálů a předvedla fyzické schopnosti, jaké se sotva srovnávaly s její dosavadní poloinvaliditou.

Fred strávil noc na kanapi a víckrát se se mnou nesměl setkat.

Druhého dne Dorothy hospitalizovali s vážnou dutinovou infekcí, na kterou se nevztahovalo její pojištění. Fred svoji indiskrétnost zaplatil draze.

Moje kartotéka je přeplněná případy pacientů, kteří dokázali simulovat drobné otoky, horečku, zvracení nebo bezvědomí, a tak k sobě přitahovali pozornost a účast. A pokud nezabíraly spouštěče lítosti, zkoušeli spouštěče provinění a vytýkali svým obětem nedostatek péče, pozornosti, soucitu či taktu.

Rozumí se, že zdaleka ne všichni si stěžují na fyzické problémy.

Někdy vsadí na počasí. Nebo na diskriminaci, které jsou vystaveni. Nebo na nároky, které na ně kladou v práci. Nebo na vedení společnosti, která je zaměstnává. Nebo jen na skutečnost, že o ně ztrácíte zájem. Podobné stížnosti jsou pro kňouravého kokota smyslem života. Mohli by na klopě nosit placku: "Zrozen k pruzení."

Ovšem ne všichni kokoti tohoto typu kňourají celý život. Existuje i odrůda, kterou můžeme nazvat "situační" ukňouranci. Jsou to lidé, kteří prudí, jen když se jim naskytne příležitost. Obvykle jsou klidní, dokud se neoctnou v restauraci, v autobuse nebo na jiném veřejném místě, načež otevřou ventil svému zoufalství, aby s nimi soucítil co největší počet lidí.

Těmto lidem ovšem nedochází, že většina z nás k nim žádný soucit necítí. Byli bychom mnohem raději, kdyby zmlkli a přestali nás otravovat.

V jejich chování se projevuje to, čemu kokoti říkají sdílení: poskytují všem lidem okolo příležitost podílet se na jejich speciálním neštěstí.

Vedlejším produktem kokota kňourala je čtyřicátník narozený za "baby boomu", dospělý člověk, který dodnes žije se svými stařečky, protože se mu jejich životní úroveň líbí více než vše, co by si mohl dovolit, kdyby se postavil na vlastní nohy. Proto se společensky mrzačí a současně je stále závislejší na svém Papínkovi a Matince. Matinka a Papínek by si měli Synka či Dcerušku vzít stranou a pošeptat jim do ucha: "Začni žít."

Na této odrůdě kokotismu je nejtragičtější, že zachvacuje nikoli jen jednotlivce, ale celou společnost. Tolik jsme si zvykli na zvláštní nároky a problémy lidí, kterým nepřálo štěstí, že téměř pro každého začalo být výhodné chlubit se svým neštěstím. Stačí, kňourají-li dost nahlas a dost vytrvale, a nakonec jsou vyslyšeni.

Jistě, žádný "citlivý" člověk by jejich projevy neoznačil za kňourání. Mnohem vhodnější prý je hovořit o protestech. Na tom však koneckonců nezáleží: průda je pořád jenom průda.

Nerad bych, aby došlo k nedorozumění. Spoustu lidí trápí skutečné choroby a handikepy, které jim brání v plnohodnotné účasti na všech životních aktivitách. Jako lékař to vím velice dobře. Jsou to lidé, o které musíme pečovat s pochopením a láskou. Jenže skutečně nemocné lidi od kokotů snadno poznáme. Skutečně nemocný člověk doufá, že se mu podaří vrátit do aktivního života - nebo se aspoň snaží o maximální samostatnost. Ukňouraný kokot je naopak rozhodnut nikdy se nevyléčit. Vlastní slabost je pro něj prostředkem, kterým vždy dosáhne svého.

Další neomylný signál, který vás okamžitě upozorní na kňouravého kokota, se dostaví ve chvíli, kdy přestanete reagovat na jeho stížnosti. Jestliže začne být protivný a vyčítá vám váš nezájem, můžete se vsadit, že kokot je - a vždycky byl.

Penny Libá ve své autobiografii A peklo šílelo jako opařený kokot popisuje, jak se připravila o všechny prostředky, čas a energii, jen aby uspokojila potřeby svého stárnoucího otce. Jednou, zrovna když oslavovala své 39. narozeniny, si uvědomila, že se stala tatínkovou otrokyní. Zasvětila mu celý svůj život. Dovolila mu, aby s ní žil v jedné domácnosti. Vařila mu a uklízela okolo něho.

Dokonce dovolila, aby v její televizi sledoval své oblíbené programy, takže nikdy neviděla ty, na které by se chtěla dívat.

Zatímco se obětovala svému otci, vzdala se postupu v zaměstnání, nevdala se, a dokonce si ani nezařídila lepší bydlení. Kdykoli se snažila najít si kousek svobody pro sebe, její otec zahájil protiútok. Nejdřív to na ni zkoušel s falešným zánětem močového měchýře. Pak simuloval spinální artritidu. Nakonec skončil u neustálých stížností na nedostatek péče, kterými Penny častoval.

Až když mu Penny doporučila domov důchodců, kde se mu dostane profesionální péče, omezil se na úsečné postranní komentáře. A potrestal ji akutním zánětem tlustého střeva.

Její životní stereotyp se nezměnil až do chvíle, kdy jedné noci, když se vracela z druhého zaměstnání, které si našla, aby mohla splácet tatínkovy účty od lékařů, zaspala za volantem, omotala svůj auťák okolo stromu a skončila v nemocnici zavěšená na kladce. Proto se nemohla starat o svého otce a tomu nezbývalo, než se přihlásit do domova důchodců. A tam, v domově důchodců, Penny svého stařečka našla po návratu z nemocnice. A aby se pojistila, že se k ní nevrátí zpátky, raději prodala dům a našla si jednolůžkový pokoj v ubytovně.

Kňouraví kokoti jako by vysílali vibrace, které paralyzují svobodnou vůli jejich obětí a současně přepínají jejich smysl pro lítost a pocit viny. Proto se ten, kdo se s podobnými lidmi často stýká, musí naučit odpojit své spouštěče lítosti i provinění.

Neméně důležité je trávit pravidelně alespoň tři dny mimo jejich dosah a využít tuto dobu k odpočinku od mytí mozku a programování, kterými nás ukňouraní kokoti zpracovávají.

Hlavně si ale musíme uvědomit, že pokud rozmazlujeme ukňourané kokoty s jejich nemocemi a problémy, chováme se, jako bychom alkoholikům nabízeli alkohol. Zpočátku to může vypadat krutě, ale musíme se naučit říci, "ne."

Lze to samozřejmě říct řadou způsobů, proto uvádím jen některé návrhy:

1. Musíš se jednoduše snažit sám. Nevím, jak bych ti mohl pomoci.
2. Dobře vím, že si hrozně přeješ postavit se na vlastní nohy.
3. Nezlob se, ale musím jít. Mám teď důležitou pracovní pochůzku.

Proč si třeba nezdřímneš?

4. Tvoje pitomé triky dobře znám. Jen klidně pokračuj, stěžuj si a kňourej. Až tě to přestane bavit, pořádně se vyspi. Ráno se důkladně zamysli, jak si poradíš beze mně. Nepochybuji, že lépe.
5. Unavuje mě tvoje pruzení a unavují mě tvoje nároky. Proč toho svého kňouravého kokota v sobě neuspíš, abychom se pro změnu radovali z klidného domova?

Pokud vás pak kokot obviní z necitelnosti a nezájmu, řekněte mu:

"Musíš to chápat jako nový typ sdílení. Od této chvíle s tebou sdílím svou nepřítomnost."

ÚKOLY K PROCVIČENÍ

1. Kolik kokotů kňouralů máte v rodině? Jak často se od nich necháte namočit do činností, které dělat nemusíte - nebo nechcete? Proč?
2. Znovu si překalibrujte váš provinilomer a žvástomer. Jak dlouho vám trvá, než poznáte, že vás někdo svými kecy máchá v pocitech viny? Proč?

KOKOTI KŇOURALOVÉ

1. Florence Nightingalová, která trávila poslední dekády svého života afektovanou invaliditou.
2. Členové Kongresu, kteří navrhují, abychom platili vyšší daně, aby mohli sestavit vyrovnaný rozpočet.

3. Hnutí důchodců za životní jistoty.
4. Drogově závislí a alkoholici, kteří tvrdí, že jim jejich závislost brání v práci a pak propíjejí své sociální dávky.
5. Kalifornský guvernér Jerry Brown a jemu podobní.
6. Roxanne Pulitzerová, která se rozvodem pokoušela zničit svého manžela.
7. Všichni, kdo věří v redistribuci bohatství pomocí programů placených z našich daní.
8. Tvůrci televizních programů pro mládež, v kterých viníci jsou líčeni jako oběti.
9. Ti, kdo věří, že každý sex je znásilnění.
10. Všichni, kdo si myslí, že kokot je sprosté slovo - nebo ho navrhují nahradit neslušným slovem zmrd, a přitom nejsou žádní zmrdi, ale prachobyčejní kokoti.
11. Lidé, které urazila kniha Dost bylo kokotů.
12. Lidé, kteří knihu Dost bylo kokotů nečetli a přesto je urazila.

- 7.
Kokot upír Chci to všechno.
- Michael J. když podepsal smlouvu na 100 milionů dolarů za účinkování v reklamě na Coca-Colu.

Jednou z nejbarvitějších postav za mých studií na medicíně - v dávných dobách, kdy se problematikou kokotů zabývali pouze urologové - byl jistý profesor chirurgie jménem Dr. Flak. Většina lidí Dr. Flaka dobře znala, protože to byl tentýž lékař, který v šedesátých létech operoval prezidentovu prostatu. Mnozí z nás si dosud vzpomínají na tiskovou konferenci konanou těsně po skončení operace, kdy on, dosud potřísněn prezidentskou krví, hrdě oznamoval národu, že operace proběhla bez komplikací a že prezident bude již za pár dní opět močit jako bujný jinoch. Dr. Flak se na nějakou dobu stal miláčkem médií a pravidelným hostem televizních talkshow. Jistou dobu psal pravidelné sloupky pro noviny a moderoval vlastní televizní pořad.

Pouze my, kdo jsme pracovali v jeho týmu a pod jeho vedením, jsme znali i temné stránky jeho charakteru. Byl to tyranský egomaniak, který při cvičeních řval na své studenty. Většina sálových sester s odvoláním na jeho hrubost odmítala pracovat pod jeho vedením.

Proslul též jako starý prasák, který sváděl manželky svých podřízených a vyhrožoval jim, že jejich manželé přijdou o práci, pokud je napadne si stěžovat. Chlubil se, že vlastnil jednu z největších sbírek pornografie v zemi. Vůbec nejhorší však byly jeho přednášky, které překypovaly neustálým chvastounstvím:

"Všimli jste si mého nového mercedesu?" Ptával se posluchárny.

"Daroval mi ho jeden úspěšný bankéř z Chicaga, když jsem ho zbavil ledvinových kamenů."

Jinými slovy, Dr. Flak byl vše, co si můžeme představit, když se řekne kokot upír. Kokot upír je bytost, která ať přijde kamkoli, do sebe dokáže nasát veškerou dostupnou energii a zájem okolí.

Mezi svými vrstevníky musí být vždy hvězdou. Ať dělá cokoli, musí být ze všech nejlepší. A nejlepší bude, neboť o tom své okolí vždy rád a ochotně přesvědčí. Neméně ochotně určuje kokot upír kritéria dokonalosti i ostatním lidem.

Bůh nás chraň před překonáním výkonů kokota upíra! Je-li někdo lepší než on, probudí to v upírovi to nejhorší. Začne šílet žárlivostí a pomstychtivostí. Zahrne neslýchanými urážkami každého, v kom spatřuje konkurenta, ze všech sil se ho pokusí shodit. Jejich nejtajnějším přáním je spatřit konkurenty veřejně pošlapané a ponížené. V tomto ohledu jsou moderním převtělením římských generálů, kteří v dobytých zemích pálí vesnice, plení úrodu a dokonce otravují studny.

Kokot upír je ego posedlé amokem. Jakmile se stal závislým na chamtivosti, potřebuje ke svému ukojení víc a víc - víc peněz, víc moci, víc slávy, víc sexu, víc veřejného uznání, víc všeho. A nebere si servítky, má-li se něčeho takového zmocnit. Máte-li třeba jen ždibec něčeho, co si usmyslel mít, napře všechny síly, aby vám to sebral.

Zajímavým typem kokota upíra je takzvaný "kazisvět". Nevztahují se na něj nutně symptomy ostentativního konzumentarismu; nejednou bývá naopak důsledně asketický. Přesto jej motivují především žárlivost a touha po moci. Jeho cílem se proto stává kazit radost z úspěchu nebo bohatství všech lidí, na které svým vlivem dosáhne.

Kokot kazisvět je kupříkladu téměř každý filmový kritik nebo literární recenzent. Předstírá, že je mistrem v dokonalosti, ve skutečnosti však zřídka vykazuje byť jen minimum kreativity.

Místo toho krade výsledky cizí práce buduje si z nich vlastní moc - obvykle bez nejmenšího opodstatnění. V šesti odstavcích rozcupuje film, jehož produkce stála 50 miliónu dolarů, a nikdy se nezajímá o následky.

Takový intelektuální vandalismus je v kritických sloupcích našich novin a časopisů páchán každý den.

I všechny fanynky a pochlebníky, kteří se rojí okolo významných osobností v touze, že na ně ve styku s celebritami padne část jejich slávy, můžeme v obecnějším pohledu zařadit mezi kokoty - upíry. A když se celebrity sejdou při televizní diskusi a začnou si navzájem mazat med kolem huby, můžete se vsadit, že zrovna parazitují jedna na druhé.

Odtud vlastně pochází jedno velké trápení upírských kokotů. Každý upír definuje své přátele podle stupně devótnosti, s níž se k němu lísají jako zbabělí psi - a podle jejich nedostatků v talentu, proslulosti a penězích, které jen zvýrazňují dokonalost Velikého.

Pro ilustraci svých tvrzení uvedu smutný příběh televizní kazatelky Diany Swinnové. Diane, která byla vždy celá žhavá do nejnovějších módních hitů, si přečetla Dost bylo kokotů.

V okamžiku rozpoznala příznaky sladkého kokota panenky - navenek způsobného a zdvořilého, v duchu však zrádného, kujícího pikle a připraveného vrazit nůž do zad - ve své osobní sekretářce a milence Jennifer. Jennifer zapomněla vrátit jisté pornokazety, které si Diane půjčila, a nechala je ležet v hotelovém pokoji, kde se dostaly do rukou pokojské.

Jennifer musela za trest navštívit jeden z mých seminářů. Asi po hodině si se mnou chtěla promluvit v soukromí.

"Nemyslíte si snad, že se v našem vztahu chovám jako kokot, nebo snad ano?"

"Ne," souhlasil jsem.

"Skutečný kokot je Diane," pokračovala Jennifer. "A já si myslím, že je kokot - upír."

"To nejspíš víte lépe než já," odpověděl jsem. Některých věcí by se člověk neměl dotýkat ani násadou od smetáku.

Na sklonku dne byla Jennifer doslova šílená zlostí a chystala se zveřejnit všechny Dianiny ohavnosti - její konto ve švýcarské bance, její sadomasochistické záliby a její triky, jimiž nutila ovdovělé muže, aby jí odkázali své milióny. Avšak těsně předtím, než se vody provalily, jsem dokázal uzavřít ventil a poradil jsem jí, aby se nejprve uklidnila a vyrovnala s vlastním vztekem, neboť jinak by se chovala jako mstivý kokot. Během dalších seminářů jsem jí přiměl, aby se vrátila k Diane, dále pro ni pracovala jako oddaná otrokyně a postupně nasbírala dost důkazů, které by jí umožnily Diane zneškodnit.

Výsledkem byl, jak známo, Jenniferin bestseller Jed na kazatelně, který, když byl zfilmován, dostal Oskara za nejlepší scénář.

Heslem všech kokotů - upírů by mohlo být: Vydrápej se nahoru!

Zůstaň nahoře! A sraz na dno každého, kdo by se ti chtěl přiblížit! Neboli, jak jednou řekl jistý kokotský filosof:

"Nahoře může být člověk osamělý, ale je to pořád lepší než vegetovat v prvním pajzlu pod vrcholem, kde je zatraceně natřískáno."

Pokud se přece jen musíte zaplést s kokoty - upíry, pak rozhodně nesmíte udělat několik věcí:

1. Nesmíte se jim přiblížit, jinak vás nasají do své sféry.

Jakmile k tomu dojde, jste ztraceni.

2. Nesnažte se s nimi soupeřit. Snadno se mohou cítit ohrožení a v tu chvíli by podnikli ráznou akci, kterou by rozmáčkli každého, kdo by je snad mohl nahradit.

3. Nebuďte, a to ani neúmyslně, lepší než oni. Kdyby se vám to podařilo, udělali by cokoli, jen aby vás jednou pro vždy znemožnili a dokázali všem okolo, že ve srovnání s nimi nejste nic.

Místo toho se při jednání s kokoty - upíry řiďte radou antického filosofa: Odkokoťte se. Musíte si stejně jako Jennifer strhnout klapky z očí, abyste spatřili - chladně, zpříma a vyrovnaně - jací ti kokoti ve skutečnosti jsou. Jakmile je však odhalíte, nepouštějte se do přímé konfrontace - jinak vás semelou jako kuřecí játýrka. Nešetřete časem a postupně:

1. Zcela uvolněte veškeré pozitivní i negativní citové vazby, které vás k tomu kokotovi poutají.
2. Pečlivě zdokumentujte všechna obvinění, která proti němu chcete vznést.
3. Obstarejte si kopie všech důkazů, které získáte a uschovejte je na bezpečných místech.
4. Předložte své důkazy všem autoritám, se kterými dokážete vejít do kontaktu. Ano, neváhejte toho kokota udat.
5. Naplánujte si měsíční zaoceánskou plavbu, na které se budete zdržovat v době, kdy veřejně odhalíte svá obvinění.

Uznávám ovšem, že za některých okolností může být takto brutální zacházení s kokotem - upírem poněkud nepohodlné. Přesto se však potřebujete odkokotit. Co potom? Co zbývá?

Ještě pořád můžete dotyčnému oznámit, že s ním definitivně končíte, a proč:

"Georgi, miluji tě, ale musím tě opustit. Jseš kokot - upír a já chci vyniknout ve svém vlastním životě. Takže končíme. Doufám ovšem, že zůstaneme přáteli."

George pochopitelně zareaguje tím, že všude rozhlasí a) že vás vyhodil z domu, b) jste špatná v posteli, c) když byl mimo dům, ukradla jste mu tisíc dolarů, d) jste nevděčná čubka po všem, co pro vás udělal a e) nemáte žádná prsa. Jestliže vám ovšem nevadí, že na vás po zbytek života soustředí všechny své urážky, pak lze přímé jednání jen doporučit.

Odkokotit se můžete i méně přímočarým způsobem, při kterém uchlácholíte kokotovo ego a současně mu zahrajete smuteční fanfáru. Nejsnadněji toho dosáhnete, pokud se mu svěříte, že rozdíl mezi vámi a jím je tak velký, že vedle něj začínáte trpět komplexy méněcennosti. V polovině noci se probouzíte v slzách a s vědomím, že nejste hodna žít po boku tak skvělé osobnosti.

Nechcete a nedokážete skoncovat s nejbáječnějším vztahem svého života, ale uvědomujete si, že vám nic jiného nezbývá - neděláte to pro sebe, ale pro něj. Jen pro jeho dobro se chystáte k nejvyšší oběti a věnujete mu svobodu.

Nesmíte to ale přehnat, jinak jej utvrdíte v přesvědčení, že život bez něj pro vás pozbude smyslu. Přikrmte jeho ego jen tolik, aby byl rád, že se vás zbavil, pak přetněte všechna pouta a utíkejte!

ÚKOLY K PROCVIČENÍ

1. Kolik dobrého by kokoti pozřeli, kdyby mohli pozřít něco dobrého?
2. Kolikrát se vaše dobré nápady a úmysly obrátily v prach, když narazily na kokota - upíra? Jak jste reagovali? Nepotřebujete odkokotit?
3. Nejste náhodou typ člověka, kterého vysaje každý kokot? Nebo jen kokot - upír? Jak to víte?

KOKOTI UPÍŘI

1. Rex Reed a ostatní recenzenti.
2. Joan Crawfordová a jiné "drahé maminky".
3. Ralph Nader se svým hnutím konzumentů.
4. Kongresmani usilující o znovuzvolení.
5. Bette Davisová, herečka - upířice.
6. Generál George Patton.
7. Blackwell, který publikuje každoroční seznam nejhůře oblečených žen.
8. Televizní kazatelé Jimmy a Tammy Faye Bakerovi.

9. Dědicové Howarda Hughese.
10. Právníci.
11. Všichni kdo žijí ve Washingtonu D.C.
12. Producenti pořadu "Jak se žije bohatým a slavným".

- 8.
Kokot hnidopich

Jak můžeš být pořád takový krkoun?
- Zklamaná šestnáctiletá slečna Jane poté, co jí otec k narozeninám daroval jen malé BMW.

Jednou z nejprotivnějších vlastností přesvědčených kokotů je jejich hnidopišství - umění zaměřit se na bezvýznamné maličkosti a tak je nafouknout, že kvůli nim vypukne krize. V tomto triku zvlášť vynikají kokoti hnidopichové - existence, které na všem najdou něco špatného. Pokud nic špatného nenajdou, něco si vymyslí. Nebe pro ně nikdy není dost modré, voda se jim nezdá dost mokrá a neustále tuší něco podezřelého.

Poznávacím znamením kokota hnidopicha je jeho schopnost vyrábět problémy po malých, ale neustávajících dávkách. Příjemný rozhovor zlikvidují neustálým hledáním chyb. Všechnu životní radost zadusí svou permanentní zasmušilostí a negativismem.

S kokoty hnidopichy se nejčastěji setkáme v institucích, které patří vládě - například na poštovních úřadech. Pošty by snad měly být přejmenovány na "hnidopišny", neboť jen pak si všichni uvědomíme, co nás čeká pokaždé, když jsme s nimi nuceni přijít do styku. Poštovní úřad je možná jedinou organizací - spolu s oddělením registrace motorových vozidel při dopravním inspektorátu - jehož zaměstnanci absolvují v hnidopišství zvláštní výcvik. Klasická poštovní průda začíná hned u přepážky, kde sedí zaměstnanci pečlivě naučení vynadat vám za velikost obálky, za způsob, jakým jste nalepili známku, i za inkoust, kterým jste napsali adresu.

Vyzkoušejte si poštovní hnidopišství osobně. Vtrhněte do banky a uložte si peníze 15 sekund před koncem pracovní doby. Úředník s vámi ještě zažertuje: "Tak jste to přece jen stihl, že ano?" Pak si za stejných okolností zkuste na poště koupit aršík známek.

Všichni zřízenci v budově se shromáždí u přepážky a začnou na vás vrčet, jak vás mohlo napadnout přijít tak pozdě a zdržet je o nějakých 30 nebo 40 sekund.

Obávám se, že kdyby si zaměstnanci pošty náhle přestali stěžovat na své malicherné nepříjemnosti, vedlo by to k takovým úsporám na pracovních silách a čase, že by se poplatek za dopis mohl vrátit z 25 na 18 centů.

Obdobné hnidopišství je častým zdrojem napětí i na pracovištích.

Shirley byla malicherný kokot, která měla zvlášť spadeno na ochranu svého malého pracovního prostoru. Vážně ji iritovalo, když se ostatní zaměstnanci hrabali v papírech na jejím stole nebo si bez dovolení půjčili sešívačku. Nakonec si vytiskla cedulku, na níž stálo: "Tento stůl je můj; věci na něm patří mně; a kdo se jich dotkne, tomu ruka upadne." To vedlo k nečekané návštěvě jejího šéfa, který jí vysvětlil, že firmě, a nikoli jí, patří stůl, sešívačka i všechny písemnosti. Shirley cedulku odstranila, ale už nikdy se nezbavila nové přezdívky: "Shirley Nedotknutelná ".

Hnidopišství nás okrádá o naše nejzákladnější lidství a snižuje význam našich životů. I ten, kdo neustále sní o všem, o čem se píše v Keatsových básních, se může rozloučit se svými sny, pokud neustále a pořád brblá kvůli kdejaké maličkosti.

Přesně takovým člověkem byla Irma. Jakživa nevynechala jedinou ranní bohoslužbu, ale nějakým záhadným způsobem dokázala zůstat zcela hluchá vůči významu a inspiraci, které náboženství přináší ostatním lidem. Všichni se o ní domnívali, že je velmi spirituálně založená, ona však byla obyčejný kokot hnidopich.

Bez ustání si stěžovala na své děti, které jí už přes 48 hodin nezatelefonovaly, přestože jim bylo 38 a 45 let a žily v jiném městě.

Vždy, když se vypravila do jisté restaurace, nezapomněla si postěžovat, že v jídlech už není tolik česneku jako dříve - přestože z česneku trpěla nadýmáním. Také si stýskala, že stále méně a méně lidí s ní do restaurace chodí.

Když církev začala sloužit bohoslužby v angličtině, naříkala, že nejsou to, co bývaly. Nyní pro změnu lamentuje, že špatně slyší o čem farář mluví.

Toto neustálé štkaní vytváří nervní atmosféru, v níž kokot hnidopich musí žít - 24 hodin denně! Připravuje se tak o veškerou radost, spokojenost a klid, z nichž se - alespoň občas - těší obyčejní lidé.

Stejné hnidopišství je obvykle osudné citovým vztahům. Jedním z kokotů - hnidopichů byl například jistý George, nešťastný a osamělý šestatřicetiletý starý mládenec. Vyhledal mě po jedné z mých přednášek a svěřil se mi s obavou, že by mohl být absolutní kokot.

Dohodl jsem se s ním na konzultaci. Když přišel, poznamenal jen tak mezi řečí, že mám pokrčenou vázanku a že bych si měl vykartáčovat lupy ze saka. Později mi má recepční oznámila, že Georgova první slova se týkala hodin v chodbě, které se předbíhaly o dvě minuty, a nepohodlných křesel v předpokoji.

Georgův příběh byl typickou kokotí tragédií. Prožil mnoho pěkných vztahů s ženami, které mohly být skvělé. Jenže pokaždé se stalo cosi, kvůli čemu se s ním rozešly. Když jsem se zeptal proč, odpovídal jen vágně: "Když já vážně nevím. Nepamatuju si na žádnou zvlášť důležitou věc. Byly to, myslím, samé drobnosti.

V jednom případě se mi nelíbil parfém, který používala. Jiná zas neuměla vyslovit slovo 'tužka'. To mě vždycky vytáčelo k nepříčetnosti."

Pohádali jste se někdy kvůli važným názorovým rozporům nebo kvůli rozdílnému přesvědčení?" ptal jsem se dál.

"Ne," odpověděl George. Potom se ale přiznal, že jeden jeho vztah byl vážnější než ostatní. "To bylo s Joyce. Nabídl

jsem jí manželství a ona souhlasila. Dohodli jsme se, že se vezmeme za pět měsíců, v srpnu."

"Proč jste to zasnoubení zrušili?" zeptal jsem se.

"Chtěla si v jednom obchodě objednat látku na šaty a výbavu," odpověděl George. "Já měl s tím obchodem špatné zkušenosti, a tak jsem navrhl, abychom šli jinam. Jenže ona si myslela, že jedině v tom obchodě mají přesně ty věci, které chtěla. Nějak nám to oběma zkazilo náladu. Mně se zdálo, že nemá nejlepší vkus - ubrusy se vůbec nehodily k jídelnímu servisu - a tak jsem jí to řekl. Prodavačka se mnou nesouhlasila, tvrdila, že ubrusy k servisu patří. Řekl jsem jí, ať si hledí svého. Od té chvíle to s námi šlo z kopce. Do večera jsme se rozešli."

To bylo vše, co jsem potřeboval slyšet. "Georgi," řekl jsem mu, "jsi to, čemu se odborně říká kokot hnidopich. To znamená, že kvůli nesmyslným detailům řádíš jako pominutý, a obětuješ vše, co opravdu chceš, pokud i ta poslední maličkost není přesně podle tvého gusta."

"Jak tomu mám rozumět?"

Bylo mi jasné, že George těžko chápal. "Většina lidí," vysvětloval jsem mu, "by se raději zdržela námitek vůči vkusu své snoubenky, než aby kvůli triviálním a nedůležitým věcem pohřbila vztah, na kterém jim záleží."

"Většina lidí musí být pěkní pitomci," odsekl mi George. "V mém případě šlo o princip - nemohl jsem přece ustoupit."

Nabídl jsem Georgovi, aby začal docházet na naše semináře, on ale odmítl. Nyní si zpětně uvědomuji, že patřil mezi absolutní kokoty - nebylo mu pomoci. Uvažoval příliš úzce a nepružně.

U George jsem mohl pozorovat všechny hlavní symptomy hnidopišského kokotismu:

1. Byl posedlý sám sebou. Aby byl někdo hnidopich, musí být jeho pohled na život velmi omezený. Hnidopišský kokot je obyčejně tak spoután svými osobními útrapami a problémy, že své okolí neregistruje ani náhodou.
2. Byl nedůtklivý - a značně agresivní. Ve všem, co se mu přihodí, vidí kokot hnidopich potenciální útok nebo hrozbu.
3. Byl typický pesimista. Kokoti hnidopichové neustále čekají, kdy je ostatní začnou pronásledovat a urážet.
4. Byl kousavý a sarkastický. Hnidopišští kokoti nosí masku nespokojenosti, která na sebe bere různé odstíny od nasupenosti po zahořklost.
5. Byl neústupný. Obyčejní lidé se raději ohnou, než aby se zlomili. Ne tak kokoti - hnidopichové.
6. Byl samozvaný soudce a kritik. Kokoti hnidopichové neznají žádné zábrany, když je napadne vnucovat své představy a zásady ostatním lidem.

Hnidopišský kokotismus představuje stálou hrozbu pro každého z nás, jakož i pro celou společnost. Jistý lékař byl například nedávno jednou ze svých pacientek obviněn ze sexuálního obtěžování, protože když jí k hrudi připevňoval elektrody od EKG, dovolil si poznamenat: "Nejste žádná Lucie Bílá." Soud se přiklonil na stranu obžaloby, přestože lékař tvrdil, že měl na mysli pouze pacientčiny pěvecké schopnosti.

Lékařův případ dokazuje, jak se hnidopišní kokoti - v tomto případě ona dívka - chytají malých urážek a provinění, která nafouknou tak, že z nich udělají hrdelní zločiny. Každý, koho může urazit podobná neškodná, mimoděk pronesená poznámka, by se měl vážně zamyslet nad svými hodnotami a zásadami a položit si otázku: opravdu v životě nejde o víc?

Tato otázka je současně nejlepší odpovědí, jakou by měli slušní lidé reagovat na hnidopišské kokoty. Vždy se snažte najít vážnější problém nebo širší perspektivu, která tomu kokotovi uniká a kterou mu nebo jí zdvořile připomenete. Ať však děláte cokoli, nikdy nedopusťte, abyste uvízli ve stejných trivialitách jako kokot - hnidopich.

Když si kokot hnidopich stěžuje na křivě zavěšený obraz, zkuste mu odseknout: "Aspoň je vidět, že stěny svírají pravý úhel."

Když vám kokot hnidopich skočí do řeči, aby opravil vaši angličtinu, poděkujte mu: "Díky, nyní se nebudu muset stydět, kdyby mi příští týden telefonovala anglická královna."

Začne-li kokot hnidopich vykřikovat, že jej nebo ji urazila vaše rasistická nebo sexistická poznámka, usmějte se a řekněte: "Ó, hlavně neděkujte. Snažím se o rovný přístup k rasám a pohlavím."

Nikdy a za žádných okolností se však hnidopišské kokoty nesnažte napravovat. Kdyby se odhodlali k nápravě, doporučte jim, aby se obrátili na profesionálního psychoterapeuta, který má s léčbou kokotů dostatek zkušeností. Nesnažte se je ale zvládnout svépomocí: neznám nic dotěrnějšího a nebezpečnějšího než kokota hnidopicha. Rychle by vás změnil k obrazu svému a nakazil svým neutuchajícím handrkováním, kritizováním a hledáním chyb.

Jestliže máte co do činění s hnidopišskými kokoty, kteří onen důležitý krok odmítají učinit, je důležité, abyste mimoděk neživili jejich zálibu v zoufalství a zármutku. Obyčejní lidé instinktivně souhlasí s tím, co jejich společníci řeknou při společenské konverzaci. Když se například někdo zmíní: "No není dneska krásně?", většina lidí odpoví: "Je to vážně paráda."

Představte si, že s vámi mluví kokot hnidopich. Řekne: "Nepálí to slunce nějak divně?", načež vy odpovíte: "No jasně."

V tu chvíli jste se vystavili deset minut trvající křížové palbě, během níž vás dotyčný kokot zahrne nihilistickým komentářem o ozónové díře, skleníkovém efektu a celkové zkaženosti lidstva.

Zároveň riskujete trestní stíhání za pokus o vraždu, neboť můžete podlehnout rostoucímu nutkání toho kokota zaškrtit.

Nejste-li dostatečně výmluvní nebo vám to nemyslí dost pohotově, takže hrozí, že hnidopicha sami nedokážete usadit, doporučuji vám naše předtištěné "Soustrastenky", které můžete koupit na schůzkách KANALu nebo přímo od vydavatele této knihy. Jsou to kartičky podobné navštívenkám, které podáte hnidopišskému kokotovi, jakmile spustí některou ze svých tirád. Píše se na nich:

Ano, je to hanba. I já trpím nesmazatelným traumatem z života ve světě, který je veskrze zlý, prohnilý a špatný. A protože si cením ohromné tíhy Vašeho utrpení, předávám Vám tuto soustrastenku, která vás oprávňuje k bezplatnému odběru jednoho kartónu toaletního papíru, jímž si můžete vytírat slzy vašeho zármutku, a jenž vám bude předán na kterékoli schůzce Kokotí anonymní aliance.

Pokud však narazíte na absolutního kokota a je vám jasné, že zvát ho na schůzku KANALu by bylo ztrátou času, můžete mu předat zvlášť k takovým účelům dodávanou nahrážku soustrastenky. Říká se jí "Doprdelenka" a píše se na ní:

Už zase votravuje...

Nepochybuji, že celý zbytek lidstva se mnou sdílí soustrast a zármutek nad vašim úděsným osudem. Je nám známo, že trpíte extrémně vážným postižením - a sice, že nejprostší životní situace pro vás znamenají nesrovnatelně větší problém, než pro nás ostatní. Všichni se těšíme na den, kdy dokážete přestat lamentovat a prudit, dospějete a stanete se slušným člověkem. Do té doby prosíme o jediné: Držte hubu. Chceme toho snad příliš?

ÚKOLY K PROCVIČENÍ

1. Kdy se vám naposled stalo, že jste se s kokotem hnidopichem hádal o hovno tak dlouho, až jste do něho šlápl?
2. Jak dlouho vám trvalo, než jste si uvědomil, co se s vámi děje? Čas vyjádřený v minutách je váš koeficient sebereflexe, který se značí RQ (obdoba známého SQ).
3. Jak dlouho jste se s tím kokotem hádal, než vám došlo, že to nemá smysl? Čas vyjádřený v minutách je váš faktor idiocie, FI.

KOKOTI HNIDOPICHOVÉ

1. Úřad pro registraci motorových vozidel.
2. Lidé, kterým se nelíbí seriál Simpsonovi.
3. Samozvaní strážci morálky, kteří nevpustili Pete Roseho do basketbalové Síně slávy, protože byl tak trochu gambler.
4. Kritici a recenzenti kulturních rubrik.
5. Hysterické zpravodajky oblastní televize.
6. Šéf protokolu Saddama Husajna.
7. Moderátor Geraldo Rivera.
8. Úředníci hypotéčních bank.
9. Lidé, kteří tvrdí, že Mark Twain byl rasista, protože se v jeho knihách objevuje slovo "negr".
10. Nepřátelé Leony Helmsleyové.
11. Přátelé Leony Helmsleyové.
12. Leona Helmsleyová,

- 9.

Kokot slizoun

Nemáte, prosím, tušení, na základě čeho se tolik lidí domnívá, že nejste dostatečně kvalifikován pro výkon viceprezidentského úřadu?

- Reportér kladoucí "žumpovní otázku" Danu Quaylemu.

Rok po vydání knihy Dost bylo kokotů mě požádala o interview reportérka jednoho z našich nejvýznamnějších časopisů.

Prohlašovala, že by ráda připravila několikastránkový medailón o mně a o mé práci. Pochopitelně jsem se nebránil.

O svém rozhodnutí jsem však začal pochybovat už ve chvíli, když náš rozhovor zahájila následujícím monologem:

"Chci se rozvést se svým manželem, který je kokot. Je to blbec a HAJZLÍK! Myslí si o sobě, kdoví jak není chytrej, protože naše společné úspory rozfofroval rychleji než já. Dobře vím, že mě podvádí, ale pořád se mi nedaří nachytat ho v akci. Absolutně nechápu, proč jsem si ho vlastně brala. Je tak tupej! Představte si, že dosud nezjistil, že si už dva roky udržuju poměr za jeho zády! Dobře mu tak."

Když se konečně dostala k věci, kvůli které za mnou přišla, ukázalo se, že vůbec nečetla mou knihu - ani jiné texty, které by ji připravily na náš rozhovor. Kladla mi ty nejbanálnější otázky.

Přesto jsem se k ní choval slušně a uctivě, vysvětlil jsem jí, jak jsem se stal odborníkem na kokotismus, vypracoval své léčebné metody a stál u zrodu terapeutických skupin KANAL.

Než jsme se rozloučili, přislíbila mi, že se setká s mými zaměstnanci, s bývalými pacienty a s vedoucími některých skupin KANAL, aby s nimi hovořila o mé práci. Schválil jsem jí její záměr, poskytl jsem jí jména a telefonní čísla a dokonce jsem obtelefonoval některé z potenciálních zúčastněných, které jsem požádal, aby s ní hovořili otevřeně a na rovinu.

Pak se objevil její článek. Nadpis zněl: "Kvá, kvá. Já jsem kokot, ty jsi kokot, oba dva jsme kokoti." Na celostránkové fotografii byla jedna ze základních organizací KANALu, všichni křičeli, "Máš smůlu" a ukazovali na nešťastného člena skupiny, který si nadměrně stěžoval. Na popisce pod fotografií stálo:

"Urážky a zesměšňování jsou základem terapie Dr. Crementa."

Článek překroutil a shodil vše, co jsem kdy o kokotismu řekl nebo napsal. Byl jsem v něm vykreslen jako podvodník a šarlatán, který se vyžívá ve vykořisťování svých pacientů. Nechyběly citace řádně otitulovaných autorit z Harvardu, kteří mou práci označovali za "středověké bláboly" a "nejhorší odrůdu lidové psychologie".

Ještě horší však byly dlouhé výlevy lidí, kteří tvrdili, že navštěvovali mnou vedené terapeutické semináře a "dosud se jim nezacelily rány," které utrpěli, když jsem je označil za kokoty.

Požádal jsem svou sekretářku, aby překontrolovala záznamy ze seminářů, na které údajně docházeli a ukázalo se, že nikdo z citovaných je nenavštěvoval. Možná se přihlásili pod smyšlenými jmény.

Článek citoval i několik spokojených pacientů a pár lidí, kteří moji práci chválili, ale reportérka jejich slova uvedla v takovém kontextu, jako by ti lidé byli stále kokoty - nebo závislí na drogách.

Zavřel jsem onen časopis a padl do svého křesla. Došlo mi, že jsem uklouzl po slizu jednoho z nejslizších kokotů.

Jak se záhy ukázalo, nic strašného se vlastně nestalo - její článek ztrojnásobil prodejnost mé knihy, zečtyřnásobil zájem o mé semináře a donutil mnohé z mých přátel, aby zvedli zadky a uspořádali demonstrace na mou podporu. Od té doby souhlasím s politiky, kteří o novinářích říkají: "Je mi fuk, co o mně píšou, hlavně když nepopletou mé přijmení."

Ona reportérka je klasickým příkladem takzvaného "kokota slizouna". Jedná se o kategorii, do níž spadá většina novinářů, jakož i velká část advokátů a politiků. Takoví lidé ani za mák nemilují pravdu a absolutně nerespektují cizí schopnosti a zásluhy. Snaží se jen sami sebe prosadit do popředí, a pokud kvůli tomu pošpiní pověst nevinného člověka, není to jejich starost.

Jestliže právník musí znásilněnou ženu vykreslit jako děvku, aby svého klienta vytáhl z bryndy, bez zaváhání to udělá. Sliz z jeho vystoupení tak zasviní její pověst, že ji vlastní matka vydědí.

Jestliže novinář narazí na možnost zničit něčí politickou kariéru, jen po ní skočí. A zatímco je politikova kariéra válena v bahně, novinářova kariéra se elegantně rozvíjí.

Může-li se okresní prokurátor dostat na titulní stránky novin, jestliže zažaluje významného podnikatele, nebude se rozmýšlet ani sekundu - i kdyby měl být celý případ později smeten ze stolu pro nedostatek přesvědčivých důkazů. Do té doby totiž voliči milého prokurátora zvolí guvernérem státu.

Pokud chceme charakterizovat kokoty slizouny, nestačí poukázat na to, že nemají svědomí. Ony existence bytostně nesnášejí cizí schopnosti, dovednosti, moc nebo prestiž. Věří, že jejich božským právem je zničit každého, kdo by si dovolil dělat něco prospěšného. A žádný prostředek pro ně není dost nízký, aby ho nepoužili v honbě za "svým příběhem" nebo "svým případem".

Tenkrát jsem, jak jistě předpokládáte, časopis i reportérku zažaloval. V průběhu procesu jsme se dostali k různým nahrávkám, které si ona reportérka pořídila. Některé z nahrávek nám poskytly fascinující náhled do taktiky, kterou ta osoba při svých rejdech uplatňovala.

Na jedné z těch nahrávek byl kupříkladu rozhovor s vedoucím Denverské organizace KANALu. Ptala se ho, jak se ke KANALu dostal. "To, že jsem kokot, jsem zjistil, když mě během tolika a tolika let čtyřikrát vyhodili z práce. Poté jsem nyavštěvoval kursy Dr. X. Crementa, které mě vyléčily. Zjistil jsem, že být znovu slušným člověkem je tak povznášející pocit, že jsem začal dobrovolně vézt schůzky KANALu. Dělám tu práci s láskou."

Její článek interpretoval onen útržek rozhovoru následovně:

"Jistý neúspěšný prodejce, který se u žádné firmy nedokázal dlouhodobě uchytit, se rozhodl, že začne ‚pomáhat' jiným takzvaným kokotům, aby se z nich stali slušní lidé. Říká, že se nyní cítí mnohem lépe, neboť může sekýrovat spoustu lidí, kteří na tom jsou alespoň podle jeho soudu hůře, než on."

To je jeden ze způsobů, jimiž slizcí a vychytralí novináři a advokáti likvidují po všech stránkách nevinné lidi. Chápou se slov, která jejich oběti v rozhovoru nebo výpovědi skutečně řeknou, a interpretují je v takovém úhlu a s takovým překroucením, že výsledná interpretace ani v nejmenším nepřipomíná původní záměr mluvčího. V tomto případě se reportérce podařilo slova mého denverského kolegy překroutit tak, jako by on sám nebyl nic jiného než nevyléčený kokot opájející se vlastním egem - a jako kdyby v naší "terapii" nešlo o nic než velký podvod, kterým uspokojoval svou touhu ovládat jiné lidi. Jinými slovy, pošpinila jej - a také mne - svým odporným slizem.

Na jiné pásce byla pasáž, která propůjčila nový význam frázi "klást zavádějící otázky". Při rozhovoru s jistou uznávanou psychiatrickou autoritou z jedné nemocnice v Los Angeles se ta hyena zeptala: "Nakolik berete vážně bizarní teorie Dr. Crementa týkající se kokotismu - a jak se jeho učení slučuje s prastarou a váženou tradicí psychiatrie?"

Reportérka ještě než položila svou otázku dobře věděla, že mě strká do žraločí tlamy, neboť ona uznávaná autorita se o měsíc dříve dostala na první stránky novin díky nevybíravým útokům, které proti mně rozpoutala během sjezdu Asociace amerických psychiatrů. Ani v tomto případě dotazovaný odborník nezklamal a odvedl na mé pověsti prvotřídní řeznickou práci.

Obdobnou, mírně řečeno selektivní metodu vyzkoušela reportérka i na jednoho nezaujatého vědce, který se zabýval hodnocením výsledků mé práce. Ten jí bez vytáček řekl, že ho má práce velmi zaujala a že může potvrdit významné zlepšení u 85

procent případů, které jsem léčil. Novinářka ovšem věnovala maximum úsilí dotazům ohledně zbývajících 15 procent, na které moje léčba nezabrala.

Ve výsledné podobě článku byla všechna tato fakta prezentována v takto splácané podobě: "Nezaujatí vědci potvrzují, že mnoha pacientům Dr. Crementa nepřinesla jeho léčba žádný prospěch."

Jakmile jsme se k oněm páskům dostali, časopis souhlasil s mimosoudním vyrovnáním, zaplatil nám pěknou hromádku drobných jako odškodné a souhlasil, že o mém léčení kokotismu otiskne nový, příznivěji naladěný článek. Navíc mě najali, abych vedl semináře o kokotismu pro jejich zaměstnance - ne že by uvěřili v možnost jejich nápravy (byli to koneckonců novináři), ale doufali, že ode mě zaměstnanci pochytí aspoň tolik zdravého selského rozumu, aby napříště nezatahovali vydavatele do dalších drahých soudních sporů.

Na základě této zkušenosti jsem si připravil nové přednáškové turné - Jak mluvit s kokoty, aniž byste vypadali jako jeden z nich. Slavil jsem s ním velké úspěchy v New Yorku, Bostonu a Washingtonu.

Jen tak na okraj, ta reportérka dostala od vydavatele padáka, ale uchytila se jako tisková mluvčí Národní asociace zbrojního průmyslu.

Unikátním rysem slizkých kokotů je jejich absolutní odstup od jakéhokoli mravního imperativu. Proto se mohou advokáti strhat, jen aby osvobodili zločince, kteří se provinili nejodpornějšími zločiny; proto si novináři dovedou obhájit jakékoli prostředky, ke kterým sáhnou, chtějí-li kohokoli sestřelit.

Vezměte na vědomí, že slizkost není nic jiného než atentát na charakter. Začne-li některý žurnalista, právník nebo potížista na někoho vylučovat svůj odporný sliz, jde mu jen o to, aby zlikvidoval reputaci, vážnost a živobytí člověka, o kterém si usmyslel, že je a) zkorumpovaný, b) povýšený, c) arogantní nebo d) nic z předchozích možností. Pomocí právních kliček a jazykových triků na vás takový kokot uchystá past, v níž připustíte že snad, možná máte v některé velmi omezené podoblasti svých aktivit určité problémy. Pak vaše slova vytrhne z kontextu a prezentuje je tak, aby zněla jako přiznání závažných provinění ve všem, co jste kdy podnikli.

Například se vás slizký kokot s úsměvem na rtech a s přátelským naladěním v hlase zeptá: "Už jste někdy někomu zalhal? Tedy - už jste někdy nepřiznal svůj skutečný věk nebo krapet zfixloval daňové přiznání - nebo něco takového?" Jestliže odpovíte, že ne, obviní vás z nedostatku lidskosti - nebo z nadutosti a pýchy, která vám brání přiznat obyčejné lidské neřesti. Jestliže však řeknete ano a přiznáte pár obyčejných neškodných lží, můžete si být jistí, že vás dříve nebo později označí za "cynického lháře, který se bezostyšně přiznává ke svým ohavnostem."

Takovým situacím říkám "žumpovní otázky". Slizký kokot vás ponoří až po krk do žumpy plné fekálií, načež se vás zeptá, jak se vám v těch sračkách líbí. Neexistuje žádný důstojný způsob, jak na jeho otázku odpovědět a přitom si zachovat ždibec sebeúcty.

Slizcí kokoti jsou nepřekonatelní i v umění takzvaného "kalení vody". Pokud se například obhajoba opírá o zvlášť slabé argumenty, advokát své důkazy prezentuje, jak nejzmateněji a nejnesrozumitelnější umí, takže porotci nemají šanci pochopit, o co se vlastně jedná. Potom se musí rozhodovat zcela subjektivně a bez nejmenší spojitosti se zákonem, což dává obžalovanému alespoň padesátiprocentní šanci na vyváznutí.

Kalení vody je vlastně vylučováním slizu v širším slova smyslu.

V takovém případě není špiněna naše pověst, ale naše inteligence.

Třeba takové žurnalisty, abychom zůstali u žurnalistů, nic nepovyrazí tolik jako pořádná aféra. Proto pokaždé, když se k jejich psacím stolům donese třeba jen náznak nějakého hříšku, okamžitě jej označí za "aféru" a doufají, že se jim podaří přesvědčit veřejnost, že se jedná o skandální odhalení.

Samozřejmě se neobtěžují vyčkáváním na prokázaná fakta - ani je nezajímá, jak si jejich aféra vede u soudu. Jakmile něco orazítkují jako aféru, je to aféra - bez ohledu na to, jak jejich pojmenování zatemňuje skutečnost a kalí vodu.

Smutné je, že se k těmto slizkým taktikám uchylují i jiné instituce. Jeden odborník na podvýživu, který vystoupil na celostátním televizním kanále, se nechal slyšet, že deset procent amerických dětí chodí večer spát hladových. Moderátorovi se to zdálo divné a zeptal se: "Cožpak se na ně nevztahuje systém dětských sociálních dávek a další programy, které mají skoncovat s podvýživou?"

Odborník připustil, že sociální programy problém dětské podvýživy pokrývají. Když hovořil o 10 procentech "měl na mysli počet dětí, které by večer chodily spát o hladu, kdybychom sociální programy neměli". Jak vidno, máme dnes v Americe hypotetický hlad. Znamená to snad, že s ním máme bojovat pomocí hypotetického pocitu viny a hypotetických peněz?

Kalení vody zde likviduje naši schopnost vnímat skutečné společenské problémy.

Nikdy se slizouna nesnažte porazit slizem, jinak se z té slizkosti nikdy nevyhrabete. Dokud se s nimi pokoušíme zápolit jejich prostředky, udržují si náskok, který nemůžeme nikdy vyrovnat. Zkuste si je místo soupeření představit v nějaké legrační situaci: vybavte si, jak před vámi stojí v Adamově rouše, nebo jak si jako malí kluci hrají s jojem. To vás obrní proti jejich urážkám a dovolí vám zbavit se jejich špíny.

V jednom rozhovoru, který se mnou vedla Barbara Telecí, jsem měl odpovědět na otázku, proč své pacienty označuji urážlivým termínem "kokot". Hned jsem rozeznal žumpovní otázku, která mě měla přinutit k nevýhodnému defenzivnímu postoji.

Proto jsem si slečnu Telecí představil jako včelku Máju v kostýmku televizní moderátorky. Zlá čarodějnice ji očarovala, aby mi kladla spoustu ponižujících otázek. Její skutečné já mi ale nechtělo ublížit. Bylo na mně, abych ji osvobodil z moci temných kouzel.

"S kokoty to je, Barbaro, jako s Anonymními alkoholiky," začal jsem. "Léčící se kokoti chápou svůj kokotismus jako vážnou hrozbu. Nepotřebují řečičky všelijakých humanistů, kteří mají plné huby periodických dysfunkcí, kombinovaných závislostí a podobných klinických pojmů, které by neublížily ani mouše. Kokoti ví, že si své kokotství musí přiznat, protože jen tak se mohou vyléčit. Odmítají se skrývat za eufemismy."

Potom jsem jí nahrál: "Přece bys jim, Barbaro, nechtěla bránit v léčení. Nebo snad ano?"

Barbaře nezbývalo, než aby řekla ne, v léčení jim bránit nechce.

A já věděl, že magické kouzlo bylo zažehnáno a včelka Mája byla opět svobodná. Otočila kormidlo a televizní rozhovor se mohl dále odvíjet k mému prospěchu.

Jedině tak se můžete vypořádat se slizkými kokoty - okamžitě, dřív než vás zaženou do defenzívy, musíte začít určovat směr rozhovoru.

Pak, jakmile je setkání se slizounem za vámi, vyhledejte nejbližší umyvárnu automobilů, předplaťte si tři kompletní lázně a dopřejte si je - bez svého auta. Vytrvejte, dokud vás kartáče nezbaví veškerého slizu, který by na vás mohl ulpět z blízkého setkání nejhoršího druhu.

ÚKOLY K PROCVIČENÍ

1. Sledujte v televizní zpravodajské relaci rozhovor s některým politikem, předtím však přelaďte televizor tak, aby se tváře účastníků zbarvily do zelena. Nevidíte teď mnohem jasněji, jak reportérovy slizké řeči zaneřáďují toho vyslýchaného nešťastníka?
2. Představte si, že jste se sami ocitli na místě oběti. Jakou legrační představu si můžete vymyslet, abyste se vypořádal s komentátorem a on vás neumazal svým hnusným slizem?

KOKOTI SLIZOUNI

1. Marxističtí profesoři na vysokých školách, kteří přednášejí o výhodách kapitalismu.
2. Dekonstrukcionističtí profesoři na vysokých školách, ať přednášejí o čemkoli.
3. Spisovatel Gore Vidal.
4. Kitty Kelly, autorka životopisu Nancy Reaganové.
5. Moderátor Geraldo Rivera.
6. Reportér Daniel Schorr, který se proslavil velezrádnými zprávami z Vietnamu.
7. Národní asociace zbrojního průmyslu.
8. Patti Davisová, protože se zřekla svého otce Ronalda Reagana.
9. Raperka Sister Soul-Ja.
10. Advokát William Kunstler a další prachatí levičáci.
11. Madalyn Murray O'Hair a její hybrid křesťanství a zdravé životosprávy.
12. Každý "křesťan", který ostatním lidem vyhrožuje peklem.

- 10.

Kokot hnisavý Moderátor: Ne, pane příslušníku, to není výtržnost. To je rockový koncert.
Policista: Jak to víte?

Já nejsem vožralej. Já si jen užívám svého práva na alternativní střízlivost!
- Politicky korektní opilec při rozhovoru s policistou.

Je-li hurávlastenectví posledním útočištěm militantních mizerů, pak protest je posledním útočištěm kokotů. Každý kokot je nepřekonatelný v pěti P - umí pyskovat, pořvávat, popichovat, podvádět a provokovat - a jako takový je ideálním příznivcem protestních hnutí. Tím nechci říct, že každý, kdo proti něčemu protestuje, je kokot. Znáte však kokota, kterého by nenadchla občasná účast na protestním pochodu, pouličních nepokojích nebo podobné taškařici? Vždyť podobná akce znamená skvěle prožitý víkend.

Všichni si uvědomujeme, že naše společnost má daleko do dokonalosti. Potýká se s řadou vážných problémů, které je třeba pojmenovat - a řešit. Jenže protestujícího kokota nezajímají ani vážné problémy, ani vážně míněné návrhy k řešení. Jde mu jenom o malé povyražení - nebo snad o výtržnost? Chce si užít trošku legrace. Ke svému protestu se staví asi tak vážně, jako studentík Joe studující o jarních prázdninách Protestující kokot si totiž ve skutečnosti nepřeje, aby se sociální problémy podařilo vyřešit: přišel by o zdroj zábavy.

Kvůli čemu by potom protestoval? Kvůli nedostatku problémů? Proto se členů protestních hnutí nikdy neptejte na návody k řešení.

Jejich nejbytostnejším záměrem je udržet všechny konflikty a spory co nejdéle při životě.

Jinými slovy, jde jim o to, aby se společenské rány pokryly hnisem. Jsou jako vředy rašící ze společenské zadnice, plní smrdutého mazu a připravení rozprsknout se do našich životů v tu nejnevhodnější chvíli. Jsou to lidé, kteří se usilovně snaží mít něco, co by mohli z duše nenávidět - hnisaví kokoti.

Henry Uhermazz se ve své knize Umění protestovat rozepisuje o rapsodických rozkoších, které mu přinášelo organizování a vedení protestních pochodů, okupačních stávek, bojkotů a demonstrací. Se zalíbením se vrací ke smyslným orgiím, které prožíval a prociťoval v 60. létech, kdy působil na universitě v Berkeley. "Podařené pouliční nepokoje jsou lepší než sex," píše v úvodu své knihy. K čemuž bych jenom dodal: "A zaručí vám víc nechtěných následků a potratů."

Někteří lidé, kteří usilují o zachování míru, lepší životní prostředí nebo ochranu práv dítěte mohou být motivováni vznešenými ideály a dobrou vůlí. To ale neznamená, že by se podobnými pohnutkami řídil každý, kdo se podobnými tématy ohání.

Faktem je, že menšina dobromyslných idealistů bývá ve většině případů záhy přečíslena a vyšachována hnisavými kokoty, kteří se s vervou vrhají do každého ušlechtilého zápasu, aby ho zneužili ke svým nízkým cílům.

Slušný člověk jen obtížně chápe, že boj za dobrou věc mohou ovládnout špatní lidé. Vždy je mnohem snadnější vnímat svět v černobílých barvách. Kdo nejde s námi, jde proti nám, říká známý slogan. Skutečnost však je mnohem složitější. Otázka, kterou si v podobných případech kladu, zní ve skutečnosti takto: je protestující slušný člověk, nebo kokot? Je-li jím slušný člověk, ochotně a navýsost vážně vyslechnu jeho stížnosti a protesty. Je-li jím naopak kokot, spojím se třeba s peklem, abych jeho kokotství odhalil. A budu z celého srdce doufat, že si podobnou otázku začnou klást i ostatní slušní lidé.

Skutečnou povahu hnisavých kokotů odhalil v plném světle Sir Stafford Drakk, bývalý profesor na Far Side University z jižního ostrova Nového Zélandu, který svůj život zasvětil detailnímu výzkumu protestních hnutí na celém světě. Jeho odborné články bohužel nejsou příliš známé mimo úzký okruh sociologů, kriminologů a některých psychologů. Přesto je jeho autobiografie - Jak jsem se připojil k nenásilnému hnutí za mír a tam mi přerazili obě nohy -

skutečným prozřením.

V knize se popisuje, jak se profesor zapojil do práce novozélandského mírového hnutí, které bylo organizováno na přísných etických zásadách: původním cílem hnutí bylo nenásilné šíření spolupráce a dobré vůle. Když však počet členů narůstal, hnutí upoutalo pozornost hnisavých kokotů, kteří je infiltrovali a postupně nahradili původní vedení, načež poněkud přitvrdili stranickou linii. Podle nové ideologie byl Gándhí zaprodancem Britů a Albert Schweitzer figurkou bílých euroamerických mocenských elit samčího pohlaví. Opěvovanými vzory se staly IRA a OOP, objevilo se nové heslo "mír skrze přímou akci". Nenásilí bylo přípustné jen potud, pokud vám všichni vycházeli vstříc.

Jakmile však "prasata" přestala ustupovat před "vůlí lidu", nastal čas použít "radikálnější nenásilně ofenzivní prostředky" - jinými slovy, Molotovovy koktejly.

Když Drakk jednoho dne náhodou našel tucet samopalů Uzi v dodávce, která patřila vůdci skupiny, rozhodl se porušit konspirační zásady a stal se policejním informátorem. Následkem toho: a) jej bývalí "nenásilní" soudruzi zmlátili do bezvědomí; b) navzdory své definitivě přišel o profesuru i o zaměstnání na universitě, neboť prý svým studentům nedokázal být příkladem, který by mohli respektovat a obdivovat; c) noviny jej vykreslily jako lidskou zrůdu, která se proradně vetřela do legitimně působícího hnutí, následkem čehož nyní ostatní členové "žijí ve strachu, že budou odhaleni, zneuctěni, a že se jejich ušlechtilé služby lidstvu obrátí vniveč". Jeden plátek dokonce rozebíral možnost, že samopaly Uzi do dodávky podstrčil sám profesor.

Hnisavé kokoty samozřejmě nelákají jen mírová hnutí. Setkáme se s nimi ve všech typech organizací od Ku-Klux-Klanu až po Přátele Země. Pramálo jim záleží na ideálech, za které bojují - touží jedině po akci. Milují nenávist a k úplné spokojenosti jim stačí, pokud se někde najde hrstka slušných lidí, kteří jejich rejdům propůjčí zdání věrohodnosti.

Ovšem ne všichni hnisaví kokoti operují organizovaně. Některé jejich akce vznikají spontánně.

V nedávném výročním projevu na Jižní univerzitě Severu si republikánský senátor Jesse Helms dovolil vytknout studentům jejich "bigótní tažení proti bigótnosti." Prohlásil, že současná netolerantní atmosféra ve vysokoškolských kampusech připomíná 30. léta na německých univerzitách. Vyzval studenty, aby ve vzájemných vztazích následovali radu Abrahama Lincolna a "byli velkorysí ke každému, k nikomu neznajíce zášť".

Následujícího dne odsoudily studentské noviny senátora za verbální urážky a rasismus při jeho "flagrantním pokusu nakazovat nám, co si myslet, co říkat a co dělat". Univerzita, pokračovaly noviny, "je odhodlána bojovat proti veškerým formám útlaku.

Studentům musí být dopřána volnost nenávidět, odsoudit a vyloučit ze svých řad každého, kdo je uráží nebo utlačuje. To senátor obhajuje útlak, nikoli tato škola. Nezapomínejme, jak se oháněl modlou jejich milovaného Lincolna. Přitom je dobře známo, že jedinou Lincolnovou zásluhou bylo zakonzervování moci tehdejších elit.

Jak se vůbec mohlo stát, že byl k výročnímu projevu pozván právě Helms? Důrazně požadujeme, aby byl odhalen ten akademický funkcionář, který jej doporučil - a žádáme, aby nejpozději v pondělí rezignoval!"

Tyto logické lapsy nejsou jen příznakem nedospělého uvažování - jedná se o symptomy hnisavého kokotismu. Postupně nabývají na síle a zvolna zahlcují naši společnost. Protože s postupem času další a další hnisaví kokoti známí z let šedesátých a sedmdesátých obsazují místa profesorů, středoškolských učitelů, duchovních a politiků let devadesátých, nastupující generace hnisavých kokotů se svými protesty vystavuje stále nepatrnějšímu riziku. Vždy je nablízku nějaký starší a zasloužilejší kokot, který se z pozice své autority mladých kokotů ochotně zastane, a tím je uchrání před nakopáním do zadku.

Proto je nezbytně nutné, abychom odhalili pravou povahu hnisavých kokotů a uvědomili si, jak se liší od idealistických slušných lidí, za jejichž zády a v jejichž stínu se tak rádi skrývají. ý Hnisaví kokoti jsou víc než cokoli jiného existence, které si libují v nenávisti. Když nenávidí sami sebe, ničí se alkoholem nebo drogami. Když nenávidí muže, dají se k radikálním feministkám. Když nenávidí celou společnost, účastní se radikálních protestních hnutí.

Jistě, hnisaví kokoti se ke své nenávisti jen zřídka přiznají: většinou se vydávají za obhájce míru a lásky. Zaměřme se však na skutečné poselství jejich slov a činů. Jestliže během svých setkání věnují víc než polovinu času urážkám a zesměšňování svých odpůrců, jsou to apoštolové nenávisti. Totéž platí pro výtečníky, kteří se ohání chytlavými a bojovně znějícími frázemi jako "nenávist nenávisti" a "smrt zlu."

Mnoho soudobých myslitelů se domnívá, že těmto lidem musíme poskytnout příležitost, aby vyjádřili zlost či zklamání, která spalují jejich nitra. V důsledku toho sledujeme sociální protesty a bouře smířlivě, a dokonce je pokládáme za zdravé a prospěšné jevy. Jsou však podobně zdravé a prospěšné, jako byl zdravý a prospěšný dýmějový mor. Ve společnosti je i bez kokotů dost násilí a nenávisti. Nestojíme o přídavek.

Lidé, kteří se zastávají veřejně projevované nenávisti, jsou kokoti. Na to se můžete spolehnout. ý Hnisaví kokoti si libují v dělání potíží. Zbožňují chaos, který jejich zásluhou propuká. Podobně jako kokoti tyranští, i oni jsou rádi, když lidé okolo nich trpí. Pokud se jim podaří zavadit o práci, která jim umožní dělat potíže v pracovní době, uskuteční se jejich nejtajnější sny. Například Tony byl hnisavý kokot, který se nechal zaměstnat jako sociální pracovník. Nakonec se stal šéfem velké neziskové organizace, která každoročně utápí milióny dolarů v sociálních programech. Získal tak bezmála volnou ruku k tomu, aby každoročně zablokoval financování spousty chvályhodných projektů, jež by pomohly velkému počtu potřebných, a aby ušetřenými penězi financoval činnost nejrůznějších spolků vedených jeho bývalými komplici z dob, kdy byl aktivním hnisavým kokotem. ý Hnisaví kokoti si vždy najdou věrohodné vysvětlení svého násilnického a destruktivního jednání. V dětství byli nepřiměřeně trestáni. Jejich otec byl alkoholik. Rodiče se jim nikdy dost nevěnovali. V dospívání je nikdo neznásilnil ani neosahal, takže si připadali zanedbáváni.

My slušní lidé si musíme uvědomit, že to vše jsou jen krycí verze - vytáčky pro jejich kokotské chování. I kdyby to byla pravda, proč by ti lidé proboha nedospěli a nevyrovnali se se svými problémy? Není snad něco takového skutečným smyslem dospělosti?

Nikdo je přece nenutil, aby se jako kokoti přidali k teroristickým organizacím - mohli se přece obrátit na psychoterapeuta. Nikdo jim nebrání dorůst! Jenže to je právě to, co si hnisaví kokoti za žádnou cenu nepřejí. Chtějí i nadále jako tříletí spratci kopat nožičkama v záchvatech vzteku - a předpokládají, že jim to projde. Touží, aby se jejich rány a bolístky zalévaly hnisem, a tak jim propůjčily ještě víc důvodů k zlosti a násilí. ý Smyslem existence hnisavého kokota je porážka "nepřítele".

Nepřítelem je pochopitelně každý, kdo jim zkříží cestu. Může jím být rodič nebo osoba, se kterou kdysi žili v manželství. Případně jím může být některá skupina či instituce. Například bojovníci za práva zvířat pokládají za své nepřátele všechny lidi, kteří si kupují oděvy z kožešin. Nevědí, že to žádní nepřátelé nejsou, že to jsou jen jejich bližní, kteří si přejí, aby jim nebyla zima v tomto chladném a studeném světě. Každý přece ví, že norek zahřeje lépe než vlna.

Tím, že v každém oponentovi spatřuje nepřítele, který musí být nenáviděn a zničen, hnisavý kokot skutečně narušuje celou strukturu společnosti. Zaráží mezi lidi klíny a ztěžuje, místo aby zjednodušoval, léčbu společenských problémů. ý Existuje viditelný rozpor mezi údajnými cíli a skutečným chováním. I ti z nich, kteří mluví jako Matka Tereza, se chovají jako hunský válečník Atila. ý Všechy problémy by chtěli řešit totální likvidací existujících struktur společnosti. Předem odmítají kompromisy a reformy.

O svých záměrech samozřejmě nehovoří na rovinu a halí je do frází o "obraně svých práv." V překladu to znamená "získání výhod systematickým omezováním práv ostatních lidí." Sir Anthony Agony o tom ve své nové knize Mezi kokoty říká: "Díky těmto protestním skupinám se objevuje nový typ privilegií - zvláštní, legálně zaručené výsady nebo výjimky z povinností, které jim společnost poskytne, jen aby drželi hubu a přestali protestovat. Takto se místo práva na svobodu slova nebo svobodu shromažďování začíná uplatňovat: ý Právo umlčet každého, o kom si myslíte, že by o vás mohl říct něco urážlivého. ý Právo přerušit a rozehnat jakoukoli schůzi. ý Právo trestat bílou většinu za chyby jejích předků. ý Právo na předsudky, jestliže ovšem vaše předsudky "napravují dávné společenské křivdy." Například feministky mají právo na předsudky vůči mužům, ale muži nemají obdobné právo na předsudky vůči ženám. ý Právo vzít zákon do vlastních rukou.

Musíme si rovněž uvědomit, že ne všichni hnisaví kokoti páchají své rejdy v protestních organizacích. Někteří fungují prostřednictvím dávno zavedených a tradičních institucí, jako je rodina nebo dokonce církev.

Měl jsem kdysi pacientku jménem Martha, jež byla dcerou devótní křestanské fundamentalistky. Přestože žila několik set mil od své matky, navštěvovala ji několikrát za rok. Matka v těchto návštěvách spatřovala možnost vytrestat svou dceru, kterou nutila navštěvovat církevní shromáždění, přesvědčovala ji k přestupu na víru, a dokonce Marthu dotáhla na několik revivalistických mítinků. Na konci každé z několikadenních návštěv u matky se Martha změnila v uzlíček strachu, výčitek a sebenenávisti.

Její matka to pokládala za Boží znamení, že se Martha postupně obrací. Martha to pokládala za důkaz, že prožila několik dní ve filmu Omen.

Po jedné z takových návštěv byla Martha tak zdrcená a zoufalá, že jsem ji musel hospitalizovat. Řekl jsem jí, že se s matkou musí přestat stýkat. Kdyby to nedokázala, musí si alespoň postavit hlavu a zakázat jí další pokusy o obrácení na víru.

Její matku to pochopitelně ranilo. "Všechno jsem to dělala z lásky: z lásky k našemu Pánu a z lásky k tobě. Cožpak to nechápeš?"

"Pokud mě máš ráda, tak mě nechej na pokoji," bránila se Martha.

"Pokud máš ráda sebe, vystup z té církve. A jestliže ti záleží na Bohu, přestaň se chovat jako hnisavý kokot."

Její matka ji nechápala. Co jí její dcera říkala ji začalo docházet až později, když pastor oné církve vyslyšel "náhlé vnuknutí oddat se misijní činnosti" v Rio de Janeiru, kam odjel s

22-letou sekretářkou, přičemž nechal doma svou manželku se sedmi dětmi - a Marthinu matku. Od té doby matka Marthě mluvila jen do názorů na politiku.

Z Marthina příkladu je zřejmé, že každý slušný člověk má ve styku s hnisavými kokoty pouze jedinou možnost:

Musí s nimi zacházet jako s malomocnými.

Nesmí se k nim přibližovat.

Představte si, že jsou zuřivé opice držené v ZOO za silnými mřížemi: jsou zajímavé na pohled, ale určitě byste si je neodnesli domů. Nebo si představte, že to jsou obrovští vlci, kteří vám červeným Karkulkám povídají, jak máte krásné štíhlé nohy.

Kdyby to šlo, patřili by do karantény. Hnisavý kokot samozřejmě není fyzicky nemocný, zato však představuje vážné riziko pro emocionální i mentální zdraví společnosti.

Kdybyste s nimi trávili příliš mnoho času, mohla by vás jejich zloba a nenávist obrousit. Nebo, což by bylo horší, byste mohli začít souhlasit s některými jejich myšlenkami. Pak by se vám mohlo stát, že se jednoho rána probudíte a zjistíte:

"Panebože, vždyť se ze mě stal hnisavý kokot!"

Jestliže se domníváte, že ani po přečtení této kapitoly hnisavé kokoty neumíte odhalit, poradím vám jeden neomylný test.

Zavtipkujte před nimi o tématu, kvůli kterému protestují: feministkám řekněte vtip o blbé blondýně, konzervativním republikánům řekněte vtip o viceprezidentovi Danu Quaylovi, bojovníkům za důslednější péči o invalidy řekněte vtip o bezrukém a beznohém, který se topí v bazénu.

Pokud se budou smát, zůstává jejich smysl pro humor nedotčen.

Jsou to slušní lidé.

Pokud se uchechtnou, načež vás začnou ignorovat, můžete si být jistí, že se pohybujete po tenkém ledě. Buďte opatrní.

Pokud vám ukážou dveře, znamená to, že jsou jediní spravedliví, ale dosud neztratili zbytky zdvořilosti. Byli jste varováni.

Pokud vás vykopou, znamená to, že ztratili smysl pro humor. Jsou to hnisaví kokoti.

Konečně pokud vás zabijí, je na vás, abyste se přestali smát.

ÚKOLY K PROCVIČENÍ

1. Zúčastněte se schůze místní organizace bojovníků za mír. Kolik času se její členové hádají o nesmyslech? Kolik času věnují verbálním útokům na své oponenty?

2. Pokud jste vyrůstali v katolické rodině, navštivte bohoslužbu některé fundamentalistické sekty. Zjistíte tam, že pocity výčitek a provinění, jež vás pronásledují, mohou být ještě horší.

Pokládejte to za součást léčby.

KOKOTI HNISAVÍ

1. Abbie Hoffman.
2. Lidé, kteří nosí ruční granáty pro "sebeobranu".
3. Lidé, kteří v rámci "politického rozčarování" rabují obchody s lihovinami.
4. Každý, kdo by raději než lidský život zachránil život laboratorního potkana.
5. Vatikán, pro jeho postoj v otázce kontoly porodnosti.
6. Jane Fondová.
7. Marxističtí profesoři na vysokých školách, kteří dodnes tvrdí, že bývalý Sovětský svaz nebyl "říší zla."
8. David Duke.
9. Svědkové Jehovovy.
10. Jásir Arafat.
11. Saddam Husajn.
12. Fidel Castro.

- 11.

Kokot oběť Já jsem oběť ty jsi oběť, oba dva jsme oběti - nechcete se k nám někdo přidat?

- Reklamní popěvek pro terapeutickou skupinu Osamělých srdcí doktora Peppera

Nejhlasitějším reklamním slovem posledních deseti let se stalo slovo "oběť". Z obětí se díky podpoře, kterou jim dodávají rostoucí počty knih, svépomocných hnutí, lidových guruů i milióny spoluobětí, stávají superhvězdy lidové psychologie. Dílka popisující zážitky různých ublížených nešťastníků se šplhají na vrcholky žebříčků bestsellerů a zůstávají tam. Televizní talkshaw se navzájem triumfují ve vyhledávání co nejzoufalejších obětí, kterými oslňují své diváky.

Samozřejmě, že každý z nás je v některém období svého života obětí. Lidé bez skrupulí nás odsunou z cesty, smůla obrátí vniveč naše snažení, špatná rozhodnutí nás dostanou do potíží. Jenže právě v tom, že s pomocí našich talentů, snahy a vytrvalosti překonáme obtíže a vyšvihneme se nad ně, spočívá umění života.

Existují však i lidé, kteří se nesnaží překonat své potíže, a naopak se v nich přímo rochní. Až donedávna jim to muselo stačit, a tak si v klidu žili své životy plné tichého zoufalství.

V poslední době však do jejich pokojných životů vpadl neklid.

Cosi je vykoplo z osamělé izolace a postavilo do světla ramp. Tak se zrodil nový druh hrdiny: Oběť.

Uvědomme si, že se vesměs jedná o lidi, kteří to vzdali. Dávno si zvykli na svá zraněná já a na své neurotické projevy. Než aby se pokoušeli napravit či překonat své problémy, raději se s nimi smířili. Chopili se svých ublížených pocitů a povýšili je na vznešené ctnosti. Honosí se svým statutem obětí, který je v jejich vlastních očích opravňuje k vykořisťování a utlačování každého, kdo jim po zbytek jejich životů zkříží cestu.

Celý ten psychologický cirkus umím označit jediným slovem: Kecy!

Ti lidé nejsou hrdinové. Jsou to kokoti.

Pochopitelně soucítím s každým, kdo byl zneužíván, týrán nebo vykořisťován, zvláště pokud trpěl v dětském věku. Ale nikdo se nevyléčí tím, že tyto epizody povýší na své ústřední životní téma. Má-li psycholog vyléčit takového pacienta, musí jej přesvědčit, aby se přestal trápit pro svou dávnou tragédii. Život je plný skvělých příležitostí; pouze někteří nešťastníci se tolik přehrabují ve vlastní minulosti, že před všemi příležitostmi zavírají dveře. Je čas, aby přestali obelhávat sami sebe a naučili se žít svůj život.

Podle odborníků existuje celá řada způsobů, jimiž se lidé mohou stát oběťmi: ý Vyrůstali v rodině alkoholiků. ý Vyrůstali v rodině abstinentů. ý Otec se s nimi málo mazlil. ý Otec se s nimi mazlil až příliš - a na neslušných místech. ý Otec je mlátil. ý Otec jim mlátil mámu. ý Dostali kopačky během školního plesu. ý Vykopli je z Harvardu. ý Utrpěli psychický šok ve Vietnamu, když kouřili špatnou trávu. ý Žijí v manželství s alkoholikem. ý Týrají je vlastní děti.

Autor díla Oběť jako umění Milton Kozelhead k tomu říká: "Někteří lidé s námi hrají tu nejprohnanější hru, když vidí v každé nepříjemné události urážku, v každém bolestném pocitu záminku k sebelítosti, v každém neúspěchu mučednictví a v každém odmítnutí ze strany druhých nezvratný důkaz, že jsou obětmi někoho - ať už společnosti, svých rodičů, partnera, církve, nebo svého psa. Přitom zásadně chybují, když své jméno nikdy nezahrnou do dlouhého seznamu lidí, kteří jim kdy ublížili. Takový seznam by jejich jménem měl začínat."

Osobou, která by na seznam měla zařadit jen sama sebe, byla mimo jiné i Janet. Tato mladá asi třicetiletá žena

vyrůstala v dobře situované rodině, která ji posílala do soukromých škol a rozmazlovala ji spoustou privilegií. Prožívala spíše osamělé mládí, přičemž se domnívala, že o ni lidé nestojí a posmívají se jí kvůli jejímu vzhledu - byla dost nevýrazná. Janet byla inteligentní dívka, ale tak plachá a samotářská, že jí učitelé radili, aby navštěvovala psychologa. Proto začala v ještě v dětském věku, ve 12 létech, chodit na psychoterapii. Střední a vysoká škola šly mimo ni. Dostávala dobré známky, měla však jen málo přátel obou pohlaví. Neustále se zdálo, že svůj život přijímá jen okrajově, neschopná dát mu jakékoli směrování nebo cíle.

Potom našla záchranu v módních úletech. V různých obdobích fandila létajícím talířům, krystalům, neznámým psychickým fenoménům, hlubinným masážím, vegetariánství, józe a buddhismu.

Prošla nejnemožnějšími dietami a vitamíny. Nic z toho jí však nepřineslo mír v duši.

A pak se, konečně, objevilo sebeozdravné hnutí lidí, kteří byli zneužití a týráni. A jí se zdálo, jako by na toto osvícení čekala celý život. Byla obětí! A vskutku, svým způsobem byla obětí celý život - jen o tom nevěděla.

Zpočátku si nebyla úplně jistá, jakým typem oběti byla. To jí ovšem nevadilo, protože jinak vykazovala všechny potřebné příznaky. Chyběla jí sebejistota, byla plachá a její vztahy s ostatními lidmi stály za houby. Trpěla depresemi, byla nerozhodná a trápily ji pocity viny. Pronásledovala ji úzkost. Neměla ráda sama sebe. A tudíž byla jasná oběť.

Ale čí oběť? Člověk se cítí strašně divně, když ví, že je oběť, ale netuší, kdo z něj oběť udělal. Jsou z toho trapasy na koktejlových večírcích. Janet si nebyla jistá, ale naštěstí byla chytrá a bystrá holka. A netrvalo dlouho, než svedla vinu na vlastní rodiče.

Bylo to vlastně logické. Její rodiče ji podporovali o 15 let déle, než po nich společnost žádala. Platili za její terapii, pomohli jí se splátkami za dům, neváhali krýt její hromadící se účty. Každému proto muselo být jasné, že jí nikdy nedovolili, aby našla samu sebe. Utlačovali její individualitu.

Janet začala docházet k novému psychoterapeutovi, který pracoval se zvláštní sebepodpůrnou skupinou jménem Dětská Síla (DĚS).

Terapeuta v mládí osahával kněz, u kterého ministroval. A kupodivu téměř každý, kdo se u něj začal léčit, si dříve nebo později rozpomenul, že ho v mládí osahával vlastní táta. Pro Janet nastala ta slavnostní chvíle o tři roky roky později, když si náhle "rozpomněla" na hrůzné chvíle, vytrpěla s vlastním otcem. Bylo to asi týden poté, kdy jí terapeut, kterého už začínala unavovat, napověděl, že musí být obětí sexuálně zaměřeného ohmatávání, protože se stále cítí tak nejistá.

Toho dne, kdy Janet obvinila svého otce ze sexuálního týrání, se ten ctihodný muž 1) spojil se mnou a požádal mě o schůzku a 2) řekl Janet, že přestává platit za její psychoterapii.

Znal jsem se s Janetinými rodiči už dlouho. Byli oporami městské společnosti, aktivními členy církve a vždy u sebe rádi vítali své četné děti a vnoučata. Rozhodně to nebyli nějací zvrhlíci.

Koneckonců, Janetini čtyři sourozenci se jejího obvinění zhrozili stejně, jako jejich otec. Když jsem se později sešel s Janet, byla nějak zamlklá. Musel jsem ji dost povzbuzovat, než mi povyprávěla svůj příběh. Řekla mi, že její rodiče byli lháři, kteří ji už od narození týrali všemi představitelnými způsoby. "Od doby, co jste dospělá, platí všechny vaše účty, nemám pravdu?

Někteří lidé by tomu neříkali týrání."

"Snaží se vyplatit ze svých provinění," řekla Janet. "Než aby se omluvili a napravili své chyby, raději do mě cpou peníze, aby si mě koupili."

"Co jste se o rodičích dověděla díky psychoterapii?"

"Ach, předtím jsem ty lidi skoro neznala. Až díky svému psychoterapeutovi jsem pochopila, jak sobečtí a bigotní ve skutečnosti jsou. Přímo se vyžívají, když mě mohou ponížit. To proto se tak stydím, když mám promluvit."

"A jak vás vlastně ponižovali?"

"No, vlastně nikdy neudělali nic konkrétního. Byl to spíše takový pocit. Neustále mi opakovali, že mám být aktivnější ve škole - nebo si najít práci. Přitom dobře věděli, jak jsem na podobné věci citlivá. Strašně mě to celé uráželo."

"Proč jste svého otce obvinila ze sexuálního obtěžování?"

"Protože mě obtěžoval."

"Jak konkrétně?"

"Říkal mi, že jsem hezké děvče."

"To je všechno?"

"Bože, a to vám snad nestačí? Víte, podívejte se na mně. Já přece nejsem hezká. Takže oč mu vlastně šlo? Snažil se mě dostat do úzkých a pak mě zneužít. Ale to jsem mu nedovolila. Začala jsem plakat a plakala jsem tak hlasitě, že to přivolalo mámu. To ho zastavilo."

"Nikdy neudělal nic jiného?"

"Ne."

"Co by měl váš otec podle vás udělat teď?"

"Chtěla bych, aby přiznal, že byl špatný člověk, který mi svou chlípností zničil život. Chci, aby mě má rodina respektovala a měla ráda."

"Ale oni vás mají rádi. Řekli to tady před několika málo minutami, než nás spolu nechali o samotě. Podle mě si nemůžete stěžovat na nedostatek lásky a podpory z jejich strany. Nebo snad ano?"

"Jistěže ano! Pořád jen zapírají, zapírají, zapírají. To se přece nedá vydržet!"

Musel jsem vstát z křesla. "Janet," řekl jsem. "Jsi jednoduše kokot. Jestliže je ve tvém smutném případě někdo oběť, pak jsou to tví rodiče, které jejich dcerka pošpinila vlastními fantazmagoriemi a s minimem vděku. Možná jsi byla týraná, ale jedině svými fantaziemi, za které teď musíš tvrdě platit."

Podal jsem jí kartičku. Vydala ji místní pobočka organizace KANAL. "Neočekávám, že se budete řídit touto radou,"

řekl jsem jí, "ale protože si vážím vašich rodičů, věnuji vám ji. Chci, abyste si zaplatila inzerát v městských novinách. Měl by znít:

Milý tatínku.

Nejsem žádná oběť, jsem jenom kokot.

Pokud mě někdy něco utlačovalo, bylo to jen mé sobectví a vztek.

Upřímně lituji všeho smutku a zla, které jsem napáchala.

Děkuji Ti, že jsi mě po celá ta léta neodvrhnul, přestože jsem Tě falešně a podle obvinila.

Chci na sobě tvrdě pracovat, abych se přestala chovat jako oběť.

Janet se na mně podívala, zasmála se a se slovy "Tak na tohle předem zapomeň, doktůrku," vyšla z ordinace.

Chovala se jako typický kokot-oběť. Poradil jsem jejím rodičům, aby ji přestali finančně podporovat, snad s výjimkou absolutního minima nutného k přežití - a aby se smířili se skutečností, že mají dceru - kokota. Pro milující rodiče to někdy znamená ohromnou oběť, v tomto případě však měli čtyři slušné děti, díky kterým si snadno uvědomili, že Janet byla nebezpečná úchylka.

Současně jsem jim doporučil, aby se zapojili do místního spolku ŠOK (Škola Obětí Kokotismu), kde najdou spřízněné duše, v jejichž společnosti se snáze vzpamatují z výčitek a pocitů provinění, které na ně Janet nahrnula. O půl roku později mi poslali dopis, ve kterém mi oznámili, že darují 50000 dolarů nově založené osvětové nadaci Za Práva Rodičů Umanutých Smradů (ZPRUS).

ÚKOLY K PROCVIČENÍ

1. Naplácali vám někdy v dětství vaši rodiče? Pokládali jste to za týrání? Chtěli byste si o tom s nimi promluvit? Chcete jim to vytknout nebo jim poděkujete?

2. Kolik lidí pouze ve vaší obci společensky zničilo falešné obvinění?

KOKOTI OBĚTI

1. Rodiny, které již po čtyři generace žijí na podpoře.
2. Lidé, kteří požadují finanční odškodnění za simulovaná zranění, ke kterým prý přišli v autobusech hromadné dopravy.
3. Kuřáci, kteří kňourají kvůli vysokým cenám cigaret.
4. Marxističtí profesoři, kteří si stěžují, že se jim od rozpadu sovětského impéria každý jen směje.
5. Zaměstnankyně, které si stěžují na sexuální diskriminaci, protože dámské toalety jsou od jejich kanceláře dál než pánské.
6. Profesionální kverulantka Roseanne Arnoldová.
7. Děti, které se soudí se svými rodiči.
8. Rodiče, kteří se soudí se svými dětmi.
9. Rodney Dangerfield, ukňouraný komik.
10. Desireé Washingtonová, která požaduje po Mike Tysonovi odškodné 100 miliónů dolarů. Ten chlap možná je těžká váha, ale 100 miliónů je trochu příliš.
11. Právníci, kteří vymýšlejí frivolní procesy.
12. Studenti, kteří žalují své střední školy, protože jim neposkytly dostatečné vzdělání.

Část třetí

Kosmický kokotismus

- 12.

Kosmický kokotismus Je třeba miliard a miliard kokotů, aby vyvrtali jedinou černou díru.

- Astronom Mark Fakan

Když nahromadíte dostatek "obohaceného" uranu, získáte to, co fyzikové označují termínem "kritické množství." Kritické množství způsobí hodně velký výbuch.

Obdobně, když v jedné třídě nahromadíte dostatek problémových žáků, dojde k rozkladu disciplíny. Pokud do kanceláře posadíte víc než jednoho pesimistického zaměstnance, rozpadne se morálka.

Pokud zvolíte víc než hrstku nečestných politiků, odumře důvěra veřejnosti ve všechny politiky.

Z toho by vám mělo být jasné, že pokud pořádáte shromáždění kokotů, velmi brzy dosáhnete kritického množství - a tlaková vlna způsobená následnou explozí bude dostatečně silná, aby vyvrátila všechny pilíře společnosti a společenské konvence. Bude to jako bestie z japonských sci-fi filmů likvidující celá města nebo jako stádo slonů, kteří si v jednom okamžiku společně uprdnou.

Takový fenomén se jmenuje kosmický kokotismus - kosmický ne proto, že by měl něco společného s univerzálními myšlenkami, ale proto, že podobně jako vesmír existuje a trvá bez omezení, začátku nebo konce. Jakmile nahromaděním velkého množství kokotů propukne řetězová reakce, je zatraceně těžké ji zastavit.

Vzpomeňte si, co dokázalo prosadit pár "opravdu naštvaných" vesnických křupanů, kteří si rádi hrají s flintičkami, prostřednictvím Národní asociace přátel střelných zbraní. Nebo co se podařilo napáchat hrstce fanatických fundamentalistů, jakmile se zorganizovali: začali s neuvěřitelným úspěchem diktovat obsah učebnic na středních školách a kvalitě i zaměření našeho středoškolského vzdělání ublížili víc, než známý Scopesův opičí proces v Tennesee.

Když se zorganizovala hrstka ochránců zvířat, zlikvidovali podstatnou část dřevařského průmyslu na severozápadě, takže stovky lidí přišly o práci a některé společnosti musely zavřít své brány. Pár militantních zastánců "práva na život" prosadilo úplný zákaz používání lidské embryonální tkáně v medicínském výzkumu, přestože embryonální tkáň lze využít k léčbě řady jinak neléčitelných nemocí.

Jak vidno, jediné, co je horší než banda kokotů, je organizovaná banda kokotů.

Básník Robert Brbla to vyjádřil v hezkých verších:

Září jak meteor na letní obloze;
Kosmický kokot, když to roztočí I kdybys na kraj světa prchal v krytém voze, Jeho sračky zasáhnou tě do očí.

V knize Dost bylo kokotů jsem se zmínil, že jediný kokot dokáže udržet 15 až 20 slušných lidí ve stavu neustálého zděšení a úzkosti. K témuž, ale v mnohem větších rozměrech, dojde, jakmile se organizovaná banda kokotů začne "dělit" o své nápady s místním školským výborem, městskou radou, okresní nemocnicí, šéfem podniku nebo svými sousedy. Pak se jim podaří znepříjemnit život tisícům lidí - nebo dokonce miliónům.

Katolíkům došlo, že v jejich církevní hierarchii může být pěkných pár kokotů, když Vatikán před několika dekádami odvolal zákaz konzumace masa v pátek. Ukázalo se totiž, že původní zákaz neměl žádné náboženské opodstatnění: byl ustanoven, aby pomohl z bryndy skomírajícímu rybolovu v Itálii, a to před řadou staletí, dokonce ještě před objevem Ameriky. Taková je moc kokotů.

Američané měli vždy podezření, že většina jejich zástupců v kongresu jsou kokoti. Jejich podezření se však změnilo v trpkou pravdu teprve nedávno, když se provalilo, že mnozí kongresmani prostřednictvím Kongresové banky vypisovali nekryté šeky na statisíce dolarů - byli to stejní kongresmani, kteří vystupovali se zdlouhavými velebníčkovskými proklamacemi o úsporách a bankovních skandálech. Taková je moc kokotů.

Když si chtěl dříve občan koupit dům na splátky, stálo ho to pár dní a podání ruky. Pak ale kokoty ve vládě napadlo, že tak jednoduchý proces láká příliš mnoho podvodníků. Vymysleli si proto Ministerstvo pro místní rozvoj a Okresní stavební úřady a spolu s nimi tisíce pitomých žádostí a formulářů, bez kterých vám hypotéku nikdo nedá. Chcete-li si dnes koupit dům na splátky, potřebujete k tomu 40 až 60 dní, během nichž podstupujete proces, který je stejně urážející jako audit na berním úřadu. To vše samozřejmě neodradilo podvodníky - ale zkomplikovalo život nám ostatním. Taková je moc kokotů.

Starosta mého domovského města, jistý Harvey Bangbeton, k tomu říká: "Ve chvíli, kdy vidím, jak se někde organizuje banda kokotů, mi je jasné, že to skončí průšvihem. Jako za skunkem zůstává pachová stopa, tak po kokotech zůstávají průšvihy."

Podobně se vyslovila i Latécie Medlinová: "Kokoti musí mít nějaký zvláštní smysl, kterým poznávají jiné spřízněné kokoty a dávají se s nimi dohromady. Asi k tomu používají svůj čich."

Společné účinky organizovaného úsilí bandy kokotů daleko převyšují součet samostatných účinků jednotlivých členů bandy.

Kokoti si navzájem připravují scénu, na níž pak pořádají přehlídky svých ohavných způsobů, podrazáctví, parazitismu a sprosťáren.

Co jiného je časopis People než týdenní kronika kokotismu - psaná kokoty pro jiné kokoty.

Co jiného je rapová hudba než hrkání a rámusení bandy velkoměstských kokotů?

Co jiného jsou takzvané druhotné oběti závislosti, to jest lidé, kteří tvrdí, že trpěli, protože žili v jedné rodině se závislou osobou, než banda kokotů, která se navzájem přesvědčuje, že by je všichni ostatní měli pokládat za zdravé a normální?

Neustále si připomínejte jeden starý vtip: Jak to dopadne, když vytvoříte komisi, do které jmenujete feministku, černocha, ekologa a invalidu? Odpověď: Padne vláda.

Naštěstí jsou kokotské organizace pouze skupinami jednotlivých kokotů. Proto se triky, jimiž se nás snaží obelstít, nijak neliší od triků kokotů pracujících samostatně - a které znáte z předchozích kapitol. Z téhož vyplývá, že protilátkou proti kosmickému kokotismu jsou stejné přístupy, které používáme vůči jednotlivým kokotům: slušný člověk musí pevně trvat na své lidské důstojnosti, na svém smyslu pro spravedlnost, na své lásce k pravdě, na své sebeúctě a na svém pochopení vůči ostatním.

Nesmí dopustit, aby jeho zrak zamlžilo podlé, padlé a podrazácké chování kokotů!

Buďte na pozoru! I organizovaní kokoti vám budou tvrdit, že usilují o pravdu, bojují za spravedlnost a mír a váží si lidských práv. Musíme proto umět odhalit jejich skrytou agendu, tajné lži a intrikánské manévry dříve, než udeří.

Máme totiž jeden velký důvod k naději - a ten je velmi prostý.

Všechny kokotí organizace jsou plné kokotů. Nejsnažší cestou, jak je porazit, je vyvolávat mezi jejich členy rozpory a sváry.

Budeme-li mít dost štěstí, pak ta ohromná masa kokotismu vybuchne tak, že všechny nahromaděné kokoty vymaže z povrchu země - a umožní nám slušným lidem znovu se nadechnout.

ÚKOLY K PROCVIČENÍ

1. Jste členem nějaké kokotské organizace? Proč?
2. Už jste se někdy ocitli v epicentru výbuchu hromadného kokotismu? Jak jste se chránili?

- 13.
Politicky korektní kokot Nejvíc si obvykle stěžují ti nejhorší viníci.
- Sir Winston Churchill, mrtvý bělošský sexistický šovinista

Nejstrašnější exploze nahromaděného kokotismu nastala na poli jazyka. Během staletí byla anglická řeč nesčetněkrát znásilněná mnoha organizovanými skupinami, které svůj mateřský jazyk přizpůsobily svým nekalým záměrům. Je s podivem, že jazyk všechny ty útoky dokázal přestát.

Asi před 20 léty však propukl nový, mnohem soustředěnější útok - nejprve na jazyk, pak na jeho gramatiku a nakonec na naše posvátné právo jazyk svobodně používat. Zpočátku celý útok vypadal tak nevinně, hloupě a pitomě, že ho slušní a dobromyslní lidé milosrdně ignorovali. Nepochopili totiž, že šlo o začátek ofenzívy vedené zvlášť horlivými kokoty, kteří se nemínili zastavit, dokud se jim nepodaří celou naši kulturu, jež se o jazyk opírá, rozvrátit v prach a přebudovat k obrazu svému.

První salvu vypálily feministky, které protestovaly proti dominantní úloze mužského rodu v naší řeči. Například jim vadilo, že anglický výraz pro ženu, "woman", má v kořeni označení muže, "man". I vymyslely si slova jako "policistka," "politička,"
"kosmonautka", "soudružka" nebo dokonce "důstojnice".

V angličtině dospěly až tak daleko, že navrhly slova jako "woperson" (osoba ženského rodu). Je snad "woperson" existence, která po celé dny kňourá a stěžuje si na svůj těžký úděl?

Svody měnit jazyk záhy zasáhly i jiné než feministické kruhy.

Například mrzákovi se už dávno nesmí říkat mrzák. I invalida zní příliš sprostě, a tak se hovoří i "handicapovaných" či dokonce "jinak obdařených" občanech. Nikde přitom není vysvětleno, jak jinak jsou invalidé obdařeni. Možná se naučili levitovat.

Mně samotného zastánci politické korektnosti nejednou oslovili s žádostí, abych pro kokoty našel nové pojmenování, které by bylo citlivější k jejich kultuře. Odmítl jsem nejen proto, že kokotismus nemá s kulturou pranic společného. Nemůžu si prostě představit, že bych kokotům říkal "potrubí pro odvod odpadních kapalin".

Snaha vytvořit jazyk, který by nikoho neurážel, může působit neškodně, dokud si neuvědomíme, že významné americké církve odpohlavnily své žalmy a v mnoha případech i Bibli! Abych parafrázoval verš z Vlajky poseté hvězdami - politicky nekorektní písně - "Kokoti kráčí dál."

Nemusíte váhat, že první, kdo z takových kampaní začali týt, byli politikové. Možná poznali, že se jedná o práci kokotů, současně jim však muselo dojít jedno:

Kokoti volí. A kokoti obvykle volí nekonečně subjektivněji než slušní lidé. Vždyť kdo jiný než kokot je schopný rozhodovat se při volbách na základě jediné přehnaně zdůrazněné otázky, a tím vydírat své politiky?

I proto mě příjemně překvapilo, když jsem se doslechl, že jeden známý bělošský politik našel dost odvahy a veřejně kritizoval - a to na celostátní černošské konvenci - černého rapového hudebníka, který ve svých textech radí zabíjet policisty. Jistě je vám jasné, že všechna média po takové historické šanci přímo skočila.

I když drtivá většina černochů přítomných na konvenci souhlasila s bílým politikem, zákonitě se mezi nimi našlo pár kokotů, kteří byli ochotni popohnat svou vlastní politickou kariéru a do bílého politika se pustili. Obvinili jej z bigótnosti, předsudků a rasismu.

"Nejsou snad pobídky k vraždění policistů horší než rasismus?" ptal se jistý reportér.

"Ne, je to jen kreativní vyjádření vzteku, který černí občané cítí," odpověděl černoch. "Musíte se naučit chápat, jak my černoši myslíme a mluvíme. Interpretujete jeho slova nesprávně."

"Vy zase možná nesprávně interpretujete poslancův projev," zkoušel to dál reportér. "Jste si jist, že vy sám netrpíte předsudky proti bílým, že nejste rasista?"

"Jenom běloši mohou být rasisty," odpověděl mu onen černoch.

"Černoši jsou obětmi útlaku. Náš slovník neobsahuje žádná rasistická slova - jen slova utlačované minority."

"Proč si myslíte, že výzva k zabíjení policistů je pláčem utlačovaných?"

"Teď i vy mluvíte jako rasista," zaúpěl černoch frustrovaně. "Už jsem vám přece řekl, že jeho slova si nikdo nemůže vykládat urážlivě."

"Já ta slova jako urážlivá vnímám," řekl reportér.

"Jenže vy nejste příslušník utlačované menšiny, takže nemáte právo cítit se uraženě. To vy urážíte nás. Policie nás uráží. My jsme utlačovaná menšina."

Normální inteligentní lidé by takové pokusy bránit výzvy k zabíjení policistů pokládali za neobratná cvičení v dvojí řeči - a pravděpodobně i dvojím myšlení. Z předsudků se stává košile šitá jen pro jednu rasu. Všichni ostatní mají volnou poukázku na jakékoli urážlivé chování, které je jim po chuti.

Mortimer Przidal z Old Shatterhand Univesity k tomu říká:

"Krvežíznivý tchoř politické korektnosti řádí v kurníku inteligentní a svobodné diskuse a vzdělání. Následkem toho mizí důslednost a spravedlnost z akadamického světa." Bohužel byl za svá slova přísně pokárán, neboť prý jimi automaticky urazil černochy, hispánce, asiaty, ženy a homosexuály.

Až dosud se debaty o politické korektnosti omezovaly na kampusy našich vysokých škol, které se souběžně propadly na nejnižší intelektuální úroveň své historie. Avšak celkový vliv těchto debat je mnohem dalekosáhlejší. Politická korektnost se jako nevykořenitelný plevel vtírá do stylu, jakým média prezentují zprávy a vedou rozhovory,

do způsobu, jakým duchovenstvo plní své povinnosti a do výběru osob, kterým politici lezou do zadku.

Pokud se vám záměr dosáhnout společenských změn pouhou reformou jazyka zdá být vznešený, potom si uvědomte, že se za ním, jak už to u kokotů bývá, skrývají mnohem nebezpečnější plány. Reálným cílem takových snah je kontrola našeho myšlení. Té kokoti chtějí docílit, až z našeho jazyka vykoření všechna slova a pojmy, které by někomu mohly být nepříjemné.

Dnes již například není politicky korektní mluvit o svobodě slova. Svobodné vyjádřování je totiž z definice nekontrolované, a tudíž potenciálně rasistické a sexistické. Dnes je správné mluvit o korektním vyjádřování nebo společensky senzitivním vyjádřování: svoboda slova je příliš nebezpečná, než aby nám ji kokoti dovolili.

Jedním z míst, odkud většina těchto novinek pochází, je Blacksmith College v Massachusetts. Je to nekoedukovaná vysoká škola, kde studují pouze dívky, která se přesto ohání svým progresivním zaměřením. Škola vydala brožurku pro studentky prvního ročníku, ze které se nově příchozí mohou poučit o pravidlech korektního vyjádřování, aby náhodou neurazily některou ze starších spolužaček.

Uvedu některá hesla ze zmíněné brožurky:

Žena - oběť mužské nadvlády ve společnosti.

Sexismus - nástroj, kterým muži ovládají ženy.

Sex - příjemná činnost, kterou si lze nejlépe užít s jinou ženou, neboť jen žena pochopí partnerčiny pocity. O některých ženách se ví, že to zkoušely s muži, vždy to však skončilo otřesným zážitkem a znásilněním.

Očumismus - taktika, kterou muži degradují ženy prostřednitvím toho, jak se na ně dívají, tj. s pohlavní žádostí v srdci. Obětí očumismu není krásná blondýnka s postavou Dolly Partonové, ale nevýrazná Jane, která vedle ní sedí v lavici, a která se ve srovnání s ní cítí zostuzena a ponížená.

Blacksmith College se rovněž proslavila, když svou stálou profesorkou jmenovala Robertu Katovou. Ta vede katedru afroamerického feminismu a jejím nejznámějším dílem je kniha "Dějiny ženstva" - revizionistický přehled dějin světa.

K vrcholům se dopracovala už v prvním díle, O původu prudů, v němž přesvědčivě dokazuje, že černošské ženy byly po staletí utlačovány mužskou verzí historie. Proto se zhostila namáhavého úkolu a převyprávěla dějiny tak, aby neurážely žádnou z minoritních skupin. Celkem otevřeně přiznává, že nic z toho, co ve svých dějepisných dílech popisuje, se nikdy nestalo, současně však - jako každý správný kokot - zdůrazňuje, že na vědecké správnosti nijak nezáleží: "Příslušníci menšin, kteří budou studovat v mé knize, získají díky vysoké škole mnohem zřetelnější pochopení, kdo jsou a kam míří."

V dějinách podle Katové se například americká Válka za nezávislost stává Válkou za pokračující útlak, neboť se po jejím skočení posty, které dřív zastávali bílí muži, obsadili jiní bílí muži. Historický fakt, že Američané porazili Angličany a zahájili tak rozklad obrovského impéria, je podle Katové triviální:

"americký muž se nijak neliší od anglického muže - vím to z vlastní zkušenosti."

Sám jsem politickou korektnost a její dopady pocítil na vlastní kůži. Svého času mě pozvali, abych promluvil na sympoziu o revolučním myšlení, které pořádala Státní universita ve Wydlokoff. Když na mně přišla řada, prezentoval jsem svou představu dějin jako sérii krizových či přelomových událostí, které vyprovokovalo zvlášť do nebe volající chování kokotů, jež donutilo slušné lidi, aby povstali a kokotů se zbavili. Jako prvý příklad jsem uvedl krále Jana a Magnu Chartu. Dokázal jsem, že tento dokument - který je jádrem našeho právního systému - poprvé omezil dosavadní božské právo králů na neomezenou vládu, protože šlechticové těch časů přestali snášet kokotské chování svého panovníka.

Americké kolonie se obdobně vzbouřily proti Anglii, protože je unavili monarchističtí kokoti, kteří od nich neustále vybírali daně bez jejich souhlasu. Rozpad Sovětského svazu způsobil v podstatě stejný fenomén - milióny slušných Rusů nechtěly nadále snášet kontinuální buzeraci ze strany komunistické věrchušky a byrokracie. Proto můžeme být vděční za kokoty, dokud budou slušní lidé vyhrávat. Pouhá hrozba kokotismu je obvykle dostatečným podnětem, který slušné lidi sjednotí v úsilí o změnu k lepšímu.

Nakonec jsem přednesl názor, že největšími kokoty posledních 100

let byli Marx a Lenin, kteří tvrdili, že chtějí pomáhat lidem, ve skutečnosti však pomohli jen sami sobě k moci a současně tyranizovali miliónové národy. Myšlenky, které kázali, sice vypadaly krásně, sami však neudělali nic, co by prostému člověku nějak pomohlo.

Protože jsem dobře věděl, ke komu mluvím, nechal jsem si tento postřeh až na samotný závěr svého vystoupení. A dobře jsem udělal. Většinu mého přednesu provázelo sborové "bůůů". Když nastal čas na diskusi, pokoušeli se mě někteří zúčastnění umlčet hromadným skandováním "pra-se, pra-se", ale já měl mikrofon a mohl jsem je ignorovat.

Jeden z dalších řečníků mě bez zaváhání označil za bílého šovinistu, přestože všichni ti, které jsem obvinil z kokotismu, byli běloši. Ještě později mě někdo nazval sexistou, protože jsem prý mezi kokoty nezahrnul jedinou ženu! Vůbec nejhorší však bylo, že mi vytkli prosazování nebezpečného ideismu - seznámil jsem prý posluchače s novými myšlenkami (v tomto případě navíc urážlivými) a nutil jsem je myslet! Vysvětlili mi, že ideismus je nebezpečný - zvláště ve vysokoškolském prostředí - protože mladé lidi, kteří se podobných shromáždění účastní, nutí myslet, a tak jim brání reagovat emotivně a spontánně. A protože po svém boku nemají zkušené učitele, kteří by jim vše náležitě vysvětlili, mohli by se dostat do zmatků. Nebo by mohli, což by bylo vůbec nejhorší, začít zpochybňovat ostatní myšlenky, které jim jsou ve škole servírovány.

Následkem tohoto politovánihodného incidentu uzákonila univerzita nová pravidla řeči a chování na půdě kampusu. Členové pedagogického sboru v něm byli mimo jiné oprávněni umlčet každého řečníka, který by studenty konfrontoval s "vnějšími vlivy", a tak by jejich mozky zatěžoval radikálními myšlenkami. Zda byl dotyčný řečník podobně jako já ke svému vystoupení pozván, na tom nezáleželo.

Později jsem se dověděl, že mě na sympozium pozvala jistá klika profesorů, která tím sledovala tajný cíl. Doufali, že

okolo mého vystoupení propuknou spory, kterých využijí jako záminku k zavedení oněch nových pravidel omezujících svobodné myšlení. Ti kokoti mě převezli!

Prohrál jsem bitvu, ale neprohrál jsem válku. Šéfredaktor tamních městských novin, napravený kokot, který si mě hluboce vážil, mě vyzval, abych na titulní stránku jejich listu vylíčil svou verzi události. Napsal jsem tedy článek, ve kterém jsem vysvětlil svou myšlenku a popsal, jak byla přijata. Poznamenal jsem, že kdybych podobnou řeč přednesl na kterékoli vysoké škole v zemi o 30 let dřív, byl bych odměněn frenetickým potleskem. Potom však, pokračoval můj článek, se kokotům podařilo přeměnit naše vysoké školy v intelektuální gheta - a téměř na nich znemožnit jakékoli svobodné myšlení. Svobodu nahradili prudérností, na místo pochopení dosadili předsudky. A začali pronásledovat ty lidi, kterých by si měli vážit jako hrdinů.

Dodal jsem, že pokud nás trápí prudérnost, jako že ano, pak je jisté, že větší prudérností problém nevyřešíme. Jestliže nás obdobně trápí nespravedlnost, pak větší nespravedlností problém nevyřešíme. Potřebujeme odvážné a vyspělé myslitele, ne intelektuální kokoty. kteří si myslí, že když před problémy zavřou oči, problémy pominou.

Můj článek místní kokoty rozpálil jako terpentýnové čípky. Po nějaký čas musela můj dům i kancelář střežit policie. Bylo to děsivé, ale měl jsem skvělý pocit, že jsem proti těm kokotům vypálil jediným střelivem, které jim může ublížit - pravdou!

Proč má slova kokoty tolik vyvedla z míry? Protože věděli, že mám pravdu - a že jsem mluvil o nich. Zastánci politické korektnosti (nebo kulturní senzitivity, což je synonymum pro totéž) jsou megakokoty moderní společnosti. Daří se jim obratně zneužívat současný celospolečenský trend napravování křivd, kterými menšiny po staletí trpěly. Slušní lidé by se mohli strhat, aby takové křivdy odčinili - a kokoti to ví. Jenže slušní lidé budou ustupovat jen po určitou mez. Přijde den, kdy na sebe kokoti svým jednáním prozradí, jak jsou směšní a trapní, a slušní lidé je nakopou do zadku.

Až do té doby se můžeme těšit na postupující myšlenkovou sterilitu našich vysokoškolských kampusů. V současnosti jsou samotné základy našeho vzdělání kritizovány jako rasistické a sexistické. Shakespeare prý na své místo v učebnicích literatury nemá o nic větší právo než autoři hinduistických rukopisů a eskymácké pohádkářky.

To vše je intelektuální barbarství, se kterým se nesmíme smířit.

Nastal čas, aby si slušní lidé uvědomili, jaký jed vydechují naše vysoké školy. Ve jménu intelektuální svobody zasviňují základní kurikulum. Ve jménu intelektuální poctivosti přepisují historii.

Ve jménu osobních svobod dělají z generace slušných mladých lidí ohavné rasisty, sexisty a ideisty!

Pod vlivem svých zkušeností jsem zorganizoval nátlakovou skupinu zvanou "Skoncujme s Definitivami pro Kokoty" (SDK). Pobočky pracují na mnoha vysokých školách - přestože je zakázali jak na Blacksmith College, tak na Státní universitě v Wydlakoff. Činnost SDK lze rozdělit do čtyř oblastí:

1) Zveřejňujeme všechny incidenty, při nichž došlo k omezení práva na svobodné vyjádřování studentů, učitelů nebo pozvaných řečníků, případně pošlapání jiných akademických svobod.

2) Poskytujeme útulek profesorům a studentům, na které dotírali bojovníci za politickou korektnost. V některých spřízněných kampusech jsme dokonce otevřeli koleje, kde tito lidé mohou žít.

3) Vybízíme absolventy universit, aby finančně nepodporovali své domovské instituce, pokud ty jakkoli omezují akademickou svobodu.

V případě škol vlastněných a financovaných státem lobbujeme přímo u poslanců, aby školám omezujícím svobodu myšlení proporcionálně omezili rozpočty.

4) Protestujeme proti udělování profesur kokotům, kteří prosazují myšlenky politické korektnosti.

Vyzýváme všechny slušné lidi, aby obohatili naše řady. Čím víc nás bude, tím lépe budeme slyšeni. Nezapomeňte, že ti kokoti se chystají vymýt mozek i vašemu synovi či vaší dceři. Nebo snad něco takového chcete? To bych se divil.

Se svobodnou myslí neradno škoda plýtvat.

ÚKOLY K PROCVIČENÍ

1. Chcete-li zjistit, kdo jsou politicky korektní kokoti působící ve vysokoškolské instituci nejbližší k vašemu bydlišti, založte místní pobočku SDK. Zjistěte si, kteří lidé v kampusu rozšiřují petici, požadující pro vás zákaz vstupu na akademickou půdu. To jsou oni.

2. Zorganizujte "politicky nekorektní" demonstraci na obranu utlačovaných. Na závěr demonstrace se mohou všichni chytit za ruce a zpívat "Řekni, kde kokoti jsou."

POLITICKY KOREKTNÍ KOKOTI

1. Rapoví hudebníci, kteří opěvují vraždění.
2. Lidé, kteří o uvězněných zločincích mluví jako o "bojovnících za svobodu".
3. Lidé, kteří o rabování během pouličních nepokojů mluví jako o "redistribuci bohatství".
4. Lidé, kteří si myslí, že názvy sportovních týmů jako "Rudokožci z Atlanty" jsou rasistické.
5. Marxističtí profesoři, kteří tvrdí, že světový komunismus se rozložil vinou kapitalistického spiknutí.
6. Teologové, podle kterých byl svatý Pavel sexista.
7. Žurnalisté a další publicisté, kteří používají politicky korektní žargon, přestože tím znásilňují základní gramatická pravidla.
8. Žurnalisté a další publicisté, kteří používají politicky korektní žargon, protože tím znásilňují základní gramatická pravidla.
9. Lidé, kteří se nás snaží přesvědčit, že neexistují rozdíly mezi mužem a ženou. Spadli snad odněkud z vesmíru, nebo odkud vlastně?
10. Národní svaz žen.

11. Každý, kdo se ohání svými "právy", aby někoho jiného o jeho práva připravil.
12. Lidé, kteří o pouličních nepokojích a rabování hovoří jako o "vzpouře" nebo "povstání".

- 14.

Zelený kokot Je příšerné, že někteří lidé dokáží stavět člověka nad zvířata.
- Gus Vurster, bojovník za práva zvířat, když protestoval proti transplantaci paviáních jater, které by mohly zachránit lidský život.

Koupili jste si hektar amazonského dešťného pralesa? Odmítáte s posvátnou bázní výrobky z kůže a kožešin? Používáte opalovací krém s ochranným faktorem 48, abyste se chránili před rakovinou kůže, když se ta naše ozónová vrstva tak nebezpečně ztenčila?

Pili jste pouze balenou pitnou vodu - dokud jste někde nezaslechli, že balená voda je mnohem zněčištěnější než vodovodní voda v průměrném americkém městě? Věříte, že životní prostředí této planety je metodicky devastováno a znásilňováno chamtivými americkými korporacemi?

Je-li tomu tak, pak je velmi pravděpodobné, že se vás přisáli jedni z nejodpornějších kokotů-pijavic naší doby, a že vás potřísnili svým slizem. Hovořím o ekologických evangelistech nebo, přesněji, o "zelených kokotech".

Ekologičtí evangelisté se od svých bratří za kazatelnou liší jen tím, že místo strachu z Boha káží strach z ekologické katastrofy.

Ve všech ostatních ohledech jsou stejní: ý Své stoupence lákají prostřednictvím výhrůžek a pocitů viny. ý Varují před nadchazejícím Armagedonem. ý Proklínají každého, kdo nevěří tomu, co oni. ý Neustále se ze svých stoupenců snaží vysávat další peníze - aby zasadili strom, zachránili velrybu nebo koupili kus dešťného pralesa. Pravděpodobnost, že z vašich peněz zaplatí kterýkoli ze svých projektů, je asi tak velká jako pravděpodobnost, že peníze, které jste poslali ctihodnému reverendu Rex Humbukovi, někdy skončí v tom útulku pro osiřelé děti, který vám ve svém televizním pořadu ukázal v tak výmluvných a dojímavých detailech.

Opravdu mám rád přírodu, v čemž se asi neliším od většiny normálních lidí - kdykoli je to možné, pobývám na svém třicetiakrovém ranči. Vskutku podporuji inteligentní nápady, jak chránit životní prostředí. Avšak v devadesáti procentech současných ekologických hnutí jde o sebestředné hovadiny. Ti lidé nepomáhají životnímu prostředí: jediné, co dokáží, je parazitovat na naivních lidech s dobrými úmysly.

Je to stejné jako v náboženství. Drtivá většina kaplanů, farářů a rabínů jsou čestní a rovní lidé. Jenom pitomec by k nim však mohl přiřadit televizní kazatele. Žáden z nich není čestný a rovný - všichni jsou kokoti-pijavice! A jako k takovým se k nim musíme chovat.

Co se týče ekologie, člověk může zapáleně podporovat rozumnou ochranu životního prostředí, a přitom si být vědom, že jeho oblíbený obor přitahuje hordy fanatiků. Ochrana životního prostředí je zlatým dolem pro posly špatných zpráv a kazatele zániku, a nám nezbývá, než se naučit snížit hlasitost jejich ampliónů, abychom navzdory jejich hulákání zaslechli hlas střízlivějších a rozumnějších ekologů.

Bohužel se zeleným kokotům v zoufale mnoha případech daří skutečné ochránce životního prostředí odstrčit stranou a nezaslouženě si přivlastnit jejich publicitu, autoritu a finanční prostředky. A protože toho o ekologii ve skutečnosti mnoho neví - zato vždy vyčenichají příležitost, jak z ní vytřískat peníze - nakonec propagují a prosazují docela legrační nápady: ý Někteří z nich by nejraději zakázali používání nafty a elektřiny, takže bychom své domy museli vytápět dřevem. Což by samozřejmě naštvalo ty ochránce životního prostředí, kterým jde o ochranu lesů. Zelení kokoti si navíc neuvědomují, že ovzduší v Londýně bylo v 16. století - když se topilo dřevem - mnohem znečištěnější než dnes. ý Jiní prosazují masivní programy podmořského zemědělství.

Odhlédneme-li od obrovských nákladů, které by takový podnik spolkl, je zde ještě jeden drobný problém: chutnal by americké veřejnosti McŘasburger v housce?

Přitom skutečné ekology lze od zelených kokotů poměrně snadno rozeznat. Skuteční ekologové mají rádi přírodu. Zelené kokoty regenerační schopnosti matky Přírody spíš dějí, natož aby si jich vážili. Skuteční ekologové se zabývají smysluplným výzkumem.

Zelení kokoti se specializují na strašení veřejnosti a vyvolávání všeobecné hysterie.

Základním nástrojem zelených kokotů je přehánění. Seberou předběžnou zprávu některého skutečného ekologa-vědce a zdesetinásobí možné negativní dopady, které zpráva zmiňuje.

Soustředí se na ty nejdramatičtější, přímo apokalyptické důsledky, jaké si dovedou představit - nevadí jim, že jsou velmi nepravděpodobné - a pak o hrozících škodách povykují tak často a s takovým humbukem, až je dostanou na první stránky novin.

Zelený kokot je nafoukaný a jediný spravedlivý. Přestože se ve svých faktech i závěrech téměř pokaždé mýlí, s oblibou ukazuje prstem na své spoluobčany a vytýká jim, že ohrožují planetu. Když se jedna firma provozující řetězec pizzerií rozhodla, že začne pizzu do domu servírovat v plastikových krabicích, které na rozdíl od papírových krabic cestou k zákazníkovi nenavlhnou, okamžitě se našel nějaký zelený kokot, který firmu obvinil z ničení ozónové vrstvy. Samozřejmě neměl pravdu - provozovatel pizzerií se předem ujistil, že hmota použitá k výrobě krabic životnímu prostředí neubližuje. Myslíte si však, že se ten kokot za svou chybu omluvil? Jistěže ne!

Sám jsem byl zelenými kokoty několikrát napaden, když jsem pořádal autorské čtení v jistém knihkupectví. Nikdo z nich neprotestoval proti tomu, co jsem napsal - protestovali proti skutečnosti, že jsem si vůbec dovolil napsat jakoukoli knihu, čímž jsem přispěl k ničení našich lesů.

Když jsem se zeptal, "Jak můžete vědět, že kniha není tištěná na recyklovaném papíře?", začali protestovat proti

používání polystyrénových palet a jiných plastikových materiálů, které se uplatňují při dopravě knih od vydavatele k prodejcům. Poradil jsem jim aby své špatně fungující mozky co nejdříve též recyklovali.

Vůbec nejsilněji pociťuje zelený kokot souznění duchem planety ve chvíli, kdy může strašit malého Honzíka, že plastikový obal na jeho hot-dogu a styrofanový kelímek, ze kterého pije čokoládu, jsou smrtelným nebezpečím pro celou zeměkouli. Takovým citovým vydíráním se jim podařilo udělat z celé generace současných dětí jakési recyklovací roboty. Naše dítka žijí v neustálém strachu, zda se jim omylem nepomíchal plastikový a hliníkový odpad, a zda tím není ohroženo naše dlouhodobé přežití.

Málokdo se všemi důsledky chápe, jak silným vlivem mohou zelení kokoti na naše děti působit. Před několika léty bylo zjištěno, že mnoho dětí v noci pronásledují děsivé sny o nukleárním holokaustu. Tenkrát se na té zprávě úspěšně přiživovali bojovníci proti jadernému zbrojení - byl to pro ně prvotřídní propagandistický trhák. Až další výzkumy ukázaly, že tyto noční můry nebyly ve společnosti rozloženy rovnoměrně. Jediné děti, kterým se ony hrůzné sny zdály, totiž byly děti radikálních odpůrců jaderných zbraní!

Rozumní lidé zde mohou najít důležité poučení: strach, s jehož pomocí zelení kokoti a protijaderní radikálové šíří své nápady, je obvykle mnohem nebezpečnější než hrůzy, které nám ve svých předpovědích slibují. Jak se ostatně dost často ukazuje, hrůzy předpovídané zelenými kokoty jsou častěji imaginární než reálné.

Úspěšnost jejich předpovědí tudíž nepůsobí nijak ctihodně.

Vzpomínáte si na alarovou aféru? Alar je chemikálie, kterou se rutinně ošetřovala skladovaná jablka, aby lépe zrála. Jednoho dne zveřejnil Inspektorát životního prostředí zprávu, že alar ohrožuje lidské zdraví - a dětské životy. Příštího rána jsem se zastavil v supermarketu, kde mě zaujal pohled na personál odstraňující všechna jablka z pultu s ovocem aby si snad některý neopatrný pitomec nekoupil otrávené zboží. Lidé, kteří po léta jedli jablka ošetřená alarem je náhle přestali jíst úplně.

Zvláště matky se děsily, že by jablkový džus, kterým léta napájely své děti, mohl jejich maličkým ublížit.

Jak se záhy ukázalo, jediný jed v celé kauze pocházel z Inspektorátu životního prostředí: výsledky testů byly zfalšovány, aby nějaký arogantní byrokrat získal důvod ohánět se svými razítky. Následné vědecké zkoušky neprokázaly žádné negativní účinky prostředku jménem alar.

Varování: zelení kokoti ohrožují vaše zdraví mnohem víc než zelená jablka.

Spolehněte se, že nešlo o izolovaný případ. Také jsme se spálili azbestem. Naše daně z majetku jsou možná i proto o tolik vyšší než před dvaceti léty, protože federální vláda přikázala odstranit ze všech školních budov veškerý azbest, kterým je kdysi kvůli izolaci a požární ochraně přikázala obložit. Jisté studie totiž prokázaly, že azbest může být zdraví škodlivý. Ve skutečnosti však lidské zdraví může ohrozit jen jeden vzácný druh azbestu, a ten se ve stavebnictví nepoužívá.

Možná po zelených kokotech nemůžeme chtít, aby byli hysteričtí a inteligentní zároveň. Je-li tomu tak, pak by našim peněženkám možná prospělo, kdyby přestali být hysteričtí - nebo kdybychom přestali poslouchat jejich hysterické, průšvihem zapáchající žvásty.

Další vynikající historka z dějin zeleného kokotismu se týkala aféry s olověnými nátěry. Před několika léty zveřejnil Inspektorát životního prostředí studii, z níž vyplývalo, že rezavá barva "minium" používaná jako základ pod běžné nátěry obsahuje tolik olova, že děti, které přijdou do styku s takto natřenými předměty, mohou následkem otravy olovem zaostávat ve vývoji nebo ochrnout. Výrobci nátěrových hmot se ocitli pod palbou soudních procesů a museli s velkými náklady změnit obsah svých výrobků, aby splnili nároky Inspektorátu. Mnohé starší nájemní domy byly vinou nových hygienických norem prakticky neobývatelné. Opět se ale mělo ukázat, že celý ten humbuk byl falešný. Data, ze kterých Inspektorát vycházel, si jeden ctižádostivý vědátor vycucal z palce.

Na závěr jsem si, jak správně předpokládáte, nechal kyselý déšť.

Zelení kokoti se v opruzování kyselým deštěm přímo vyžívají.

Tvrdí, že síra uvolňovaná při spalování uhlí stoupá k oblakům, pak ji větry unášejí stovky mil, načež v podobě deště přináší zkázu a zhoubu nic netušícím ekosystémům. Je to podle jejich mínění hřích všech hříchů naší moderní industriálně-urbanizované slepoty.

Cožpak se ohromně nebavili na účet prezidenta Reagana, který se je snažil usadit vědeckými zprávami, podle nichž většina kyselých dešťů pochází z přirozených zdrojů a nikoli z průmyslu? Vyprávěli si škodolibé vtipy o tom, jak Reagan prospal většinu debaty a nevěděl, o čem se vlastně mluví. Jenže tenkrát skutečně nespal Reagan, ale oni. Pár vydařených sopečných výbuchů vychrlí do atmosféry víc kyselého deště než uvolnily továrny od doby, kdy začal existovat průmysl. A 85 procent případů, ona umírající kyselá jezera a usychající stromy v nic netušících ekosystémech, nemá s kyselým deštěm nic společného. Umírají a usychají následkem lokálních ekologických problémů, které si příroda způsobila sama.

Jak můžeme do debaty o životním prostředí vrátit rozumné argumenty? Začněme tak, že budeme sami rozumní. Musíme se naučit, jak rozeznat zelené kokoty, a musíme je přestat podporovat.

Raději své peníze a podporu věnujme skutečným, poctivým vědcům.

Je jistě politováníhodné, že řadě druhů rostlin a zvířat hrozí vyhubení. Na zeměkouli však žijí milióny zvířat a rostlin.

Celkový počet mizejících a ohrožených druhů je daleko nižší než jedno procento, což je pro planetu této velikosti normální míra vymírání.

Souhlasím, že je dobře, že se nám podařilo zachránit bizona, a rád podržím palce velrybám. Musím se ale přiznat, že mé nadšení vyprchá toho dne, kdy na seznamu ohrožených rostlin najdu americkou škumpu. Zelení kokoti jsou možná jiného názoru, ale já jsem přesvědčen, že většina normálních lidí by skákala radostí, kdyby tu liánu, která po doteku vyvolává silné popáleniny, někdo vyhubil.

Spolu s ní bych na seznam "nežádoucích" tvorů zařadil:

Komáry.
Jedovaté hady.
Kousající pavouky.
Šváby.
Netopýry.
Filmy o chlápkovi, který vypadá jako netopýr.
Liánu kudzu.
A v neposlední řadě malé zelené kokoty Boží.

ÚKOLY K PROCVIČENÍ
1. Už jste někdy protestovali proti stavbě jaderné elektrárny?
Čtete si tuto knihu u elektrického světla? Vlastníte počítač?
Máte ve svém domě klimatizaci? Myslíte, že by ty věci mohla pohánět kamna vytápěná dřevem?
2. Co by vás přesvědčilo, abyste daroval peníze některé ekologické organizaci? Jedna fotografie mořského racka utopeného v naftě? Dvě fotografie kácení dešťného pralesa v Brazílii? Nebo fotografický důkaz skutečné ozónové díry?

ZELENÍ KOKOTI
1. Greenpeace.
2. Hnutí za práva konzumentů vedené Ralphem Naderem.
3. Lidé, kteří zarážejí hřeby do stromů. aby tak sabotovali práci dřevařů.
4. Bojovníci proti jaderné energii.
5. Lidé, kteří stříkají barvami po dámských kožešinových kabátech, a tak protestují proti týrání zvířat.
6. Přátelé Země.
7. Každý, kdo by nechal zemřít člověka, aby zachránil nějaké zvíře.
8. Vegetariáni, kteří pokládají konzumaci masa za mravní poklesek.
9. Všichni, kdo si přejí, aby se z celé Aljašky stal jeden velký národní park.
10. Ochranářský spolek Sierra Club.
12. Všichni "ekologové", kteří za poslední rok nevytáhli paty z města.

- 15.
Zkažený kokot Je to cenzura a zlovolné pošlapání všech mých práv!
- rocková hvězda Frank Zippo o snaze zakázat jeho píseň, ve které podrobně popisuje znásilnění ženy.

Před několika měsíci jsem byl požádán, abych přednášel o kokotismu ve společnosti čili masovém kokotismu, jak jsem tento fenomén nazýval ve své první knize. Rozhodl jsem se hovořit o neustálém úpadku všeobecného vkusu, jehož jsme v posledních 50
létech svědky. Jistě by se našli lidé, kteří by se mnou nesouhlasili, já však pozoruji jednoznačný trend: ý Z národa, kterému se líbil jemný humor Roberta Benchleye a Noela Cowarda, jsme se stali národem, který obdivuje Roseanne Arnoldovou a na nárazníky aut si lepí nápis "jde o hovno". ý Z národa, který si liboval ve skladbách Cole Portera a Irvinga Berlina jsem se stali národem, který platí těžké peníze, aby spatřil rockové hvězdy zvracející na jevišti. ý Ze země, která se obávala, aby si její děti nevypěstovaly závislost na Coca-Cole jsme se stali zemí, v níž se dealeři tvrdých drog volně procházejí po chodbách veřejných škol.
Když jsem se však usadil, abych chvíli pracoval na poznámkách ke své přednášce, najednou mi docházela inspirace. Na přípravu přednášky jsem se vlastně těšil, ale jakmile jsem se pustil do práce, propadl jsem neklidu a frustraci. Ať jsem to zkoušel z kterékoli strany, nemohl jsem se nikam dobrat. Nevěděl jsem si rady.
A pak mě to uhodilo do hlavy jako blesk z jasného nebe. Vyčerpal jsem svou zásobu fekálií! Trávil jsem na svém ranči prodloužený víkend a po celé tři dny nepotkal jediného kokota! Poslouchal jsem ušlechtilou hudbu, četl jsem chytré knížky a nedíval se na televizi. Ztratil jsem kontakt s realitou - ztratil jsem kontakt se všemi sračkami v okolním světě.
Uměl jsem si ovšem poradit. Pustil jsem televizor a 15 minut sledoval hudební videoklipy. Netrvalo dlouho a viděl jsem několik mladých mužů s glandulárními problémy přehrávat jejich masturbační fantazie, i několik mladých žen zmítajících se buď v epileptickém záchvatu nebo v nepoučené představě o orgasmu.
Navíc ukazovali pouliční nepokoje, zastřelení drogového dealera, zapálení policejního auta a slušný počet explozí - to vše provázely téměř nesrozumitelné texty, značně zmatený tanec a rytmy pralesních bubnů. Přímo jsem cítil, jak se má zásobárna sraček opět plní.
A začal jsem být zvědavý. Dávají snad všechen ten nevkus jenom na MTV? Přepnul jsem na komediální kanál a zvládl pětiminutový úryvek z talk shaw Roseanne Arnoldové. Právě se navážela do lidí, kteří ji obvinili z nedostatku vkusu za způsob, jakým v San Diegu zazpívala národní hymnu. Byla tak užvaněná, že jsem musel televizi vypnout ještě před skončením jejího pořadu. To však nevadilo; byl jsem fekáliemi opět zaplněn. A mohl jsem se pustit do přednášky o zkaženém vkusu.
V něm totiž spočívá celý problém - ve špatném vkusu, který zašel krapet daleko, takže poněkud přezrál. Všichni se tu a tam radujeme ze zdravých dávek nevkusu - to už jaksi patří k lidské povaze. Musíme však vždy vědět, kde leží hranice, za kterou by nevkus zkazil naše způsoby, záliby, módu, účesy, hudbu, literaturu a tak dále.

Nevkus je oblíbený, protože dokáže šokovat. Mnozí hudebníci, výtvarníci nebo malíři občas z celého srdce zatouží vytrhnout obecenstvo z ospalé letargie, což by se jim bez šokujících překvapení těžko podařilo. Jenže ani při šokování obecenstva by neměli překračovat míru. Holokaust byl určitě šokující, ale k dobrému umění měl daleko.

Taková Madonna by v dnešním světě s jeho vkusem diktovaným z MTV nejvíc zapůsobila, kdyby v konzervativních šatech zazpívala ukolébávku. Nejsem si jistý, co by si s tím její fanoušci počali.

Když se vyčerpá jeho schopnost šokovat, dokáže nevkus už jenom škodit. Pak je vtip vytlačen povrchností, povrchnost banalitou a banalita pitomými sprosťárnami. Výsledkem jsou takové příklady totálního nevkusu jako barevné billboardy, na kterých se politik, který usiluje o zákaz potratů, nechá vyfotografovat s abortovaným lidským plodem v náruči.

Už jsme si na špatný vkus tak zvykli, že přestáváme rozeznávat rozdíl mezi dobrým vtipem a hnusnou sprosťárnou. Naše nosy přestávají vnímat smrad hnijících odpadků.

Buďte si jistí, že kdykoli nastane podobná situace, vždy je nablízku dost prohnilých kokotů, kteří se z ní chystají vytřískat nějaký ten snadno vydělaný dolar. Nezáleží na tom, zda to jsou producenti pornografie, dealeři drog nebo nahrávací studia. My ale nesmíme podlehnout pokušení a svádět na tyto prodavače nevkusu všechny špatnosti naší doby. Vinni nejsou oni, ale vůdcové a myslitelé, kteří formují společenskou náladu a názory veřejnosti.

Součástí mé přednášky měla být panelová diskuse o různých problémech kokotismu. Jedním z diskutujících byl i známý dorostový lékař Dr. Bernard Wyhull. Ten prohlásil, že s mými vývody nemůže souhlasit. "Mladí lidé se jenom snaží zdůraznit svou identitu. Jen proto se uchylují k výstřednímu oblečení a divokému jazyku. To vše je ale neškodné - sám jste možná v mládí vyváděl horší věci."

"To bych netvrdil," musel jsem namítnout. "Rozhodně jsem neproplul střední školou v poloopilém a polozdrogovaném stavu.

Neoblékal jsem se, jako bych se právě vracel z halloweenového večírku. A nemluvil jsem jako zuřivý šofér náklaďáku, kterého právě chytili s ilegálním nákladem."

"To vše jsou záležitosti osobních preferencí," nedal se Dr.

Wyhull, "a nikoli příznaky zkaženého vkusu společnosti."

"Existuje zde přímá spojitost, a vy to dobře víte," odpověděl jsem mu. "Mladí si nebarví vlasy na fialovo, aby tak vyjádřili své pravé já. Barví si je tak, protože se opičí po televizních hvězdách a punkových hudebnících, které poslouchají a obdivují.

Nebude-li jim nabídnut nějaký standard dobrého vkusu, pak v pasti nevkusu nevyhnutelně uvíznou."

"Jsem přesvědčen, že situace zdaleka není tak vážná," trval Dr.

Wyhull na svém.

"Milý bratře Bernarde, stařeckým stal se váš věk," odvětil jsem s úsměvem na rtech. "Prořídl a zbělel váš bujný dlouhý vlas, třese se kdysi zvučný a radikální hlas, však vy se nadále rvete za svatou svoji věc. Myslíte si, že je to ve vašem věku vhodné?"

Nepředpokládal jsem, že Dr. Wyhull pochopí mou narážku, a měl jsem pravdu. Protože vypadal dost popleteně, musel jsem pokračovat: "Co byste řekl tomu, kdyby rockové hvězdy na pódiích masturbovaly nebo souložily? Byl by to pohled vhodný pro adolescenty zápasící s vlastní sexualitou?"

"To určitě ne," připustil zkroušeně. "Netušil jsem, že to došlo tak daleko."

"A tak daleko to došlo. A televize není o nic lepší. Zkuste sledovat všechny ty seriály, které tam teď dávají. Většina z nich jen oslavuje různé formy kokotského chování. Někdy si myslím, že by se ty seriály měly jmenovat: Kokoti: Nová generace."

Tím krátkým vystoupením jsem si vysloužil nálepku samozvaného Velkého Inkvizitora zábavního průmyslu. Vtipkoval o mně Jay Leno, který tvrdil, že jsem pojedl sprosté kaše z písmenkové polévky.

Americká unie za lidská práva (ACLU) mě odsoudila jako reakcionáře, "jenž usiluje o okleštění naší svobody slova". Jeden časopis pro pány otiskl karikaturu, na které oděn středověkým brněním nabodávám nahé rockery na kopí falického tvaru, zatímco můj bělouš šlape po jejich elektrických kytarách. (Ta karikatura mi udělala takovou radost, že jsem od autora koupil originál, který jsem si pověsil do pracovny.) Jenže v tutéž dobu mě doslova zaplavily dopisy od rodičů, kteří mi slibovali, že nedopustí, aby mě různí kokoti umlčeli. Mnohé deníky mě chválily v redakčních komentářích. Viceprezident se vyjádřil, že kdybych svou přednášku pronesl o 5 let dříve, nemusela by se seriálová hrdinka Murphy Brownová stát svobodnou matkou. A Národní institut duševního zdraví získal zvláštní grant, ze kterého financuje výzkum možných souvislostí mezi sledováním hudebních videoklipů a asociálním chováním mládeže.

Těším se na výsledky jejich výzkumů. Přitom rozhodně nechci nikoho cenzurovat. Zastávám ale názor, že rodiče mají právo vědět, jaké síly rozhodují o názorech a chování jejich dětí.

Rovněž mají právo chránit své děti před zkaženým vkusem - a držet je co nejdál od zkažených kokotů.

Někteří lidé tvrdí, že nespoutané chování punkových hvězd je únikem před zmatky a strázněmi mládí. Když se však únik změní v pouliční výtržnosti, nebo když z něho několik mladých lidí zemře, měli by si střízlivě uvažující lidé začít klást otázky.

Nezdá se vám divné, že výtržnosti nepropukají při koncertech Bachovy nebo Mozartovy hudby, zato většina rockových koncertů se bez nich neobejde? Nezdá se vám divné, že jste nikdy neslyšeli o interpretech vážné hudby závislých na drogách, kdežto většina rockových hvězd běžně fetuje?

Ovšem zdaleka ne všechen zkažený vkus a bezdůvodné násilí pocházejí ze zábavního průmyslu. V poslední době neustále vzrůstá jejich výskyt i v tak ctihodných institucích, jako je Kongres Spojených států. Někteří komentátoři dokonce navrhují, aby se kongres přejmenoval na "Panoptikum klaunů."

Nedávné slyšení ohledně jmenování Clarence Thomase soudcem nejvyššího soudu tento názor jen potvrdilo.

Senátní výbor, před kterým slyšení probíhalo, dopustil, aby se celá procedura zvrhla v inkviziční proces, neboť veřejně a v přímém přenosu debatoval o obviněních ze sexuálního obtěžování, které proti soudci vznesla jeho bývalá asistentka Anita Hillová. Když se usadil všechen zvířený kal, obě strany se dokázaly shodnout na jediném - kongresová slyšení nejsou nejvhodnějším místem k přetřásání obsahů mládeži nepřístupných filmů ani k diskusím o sexuálních zájmech a zvycích slečny Hillové a pana Thomase. Toto představení zajisté neobohatilo naši národní psyché - spíše ji ochudilo. Byly pošlapány a pošpiněny abstraktní kvality ušlechtilosti a dobrého vkusu. Nejvíc však ztratili kongres a americká veřejnost - kongres, protože neexistuje decentní způsob, jak se vyptávat na pubické ochlupení na láhvích od Coca-Coly, a americká veřejnost, protože musela sledovat celé to ničemné drama, aniž by se dočkala jasného rozuzlení.

Co ale naděláme se zkaženým vkusem - a se všemi kokoty, kteří ho podporují? Odpověď je v nás samotných - ne v našich zákonech.

Musíme se naučit intenzívněji vnímat dobrý vkus - a v duchu dobrého vkusu vychovávat naše děti.

Na tuto odpověď jsem přišel během onoho víkendového odpočinku.

Izolujete-li se na dost dlouho od zkažeností a nevkusu, ručička vašeho sračkoměru začne komíhat kolem rysky "prázdno". Řečeno jinými slovy, odpověď spočívá v systematickém omezování našich kontaktů s nevkusem. Možná se vám nevkus nepodaří zlikvidovat úplně, rozhodně ho však můžete podstatně redukovat. Zde jsou mé rady: ý Nedívejte se na MTV. ý Nesledujte komedie, které jsou urážlivé, ale nejsou vtipné. ý Nedívejte se na televizní horrory. ý Nečtěte Blesk ani The National Enquirer. ý Nečtěte romány Stephena Kinga. ý Nesledujte televizní přímé přenosy z jednání parlamentu.

Na knižních pultech se brzy objeví moje X. Crementova vkusná a chutná dieta pro 30 a méně dní. Budete-li se řídit jejími radami, neshodíte sice žádnou váhu, ale naleznete zdravou rovnováhu mezi všeobecným vkusem a rodinnými hodnotami, aniž byste se museli stát prudérními puritány. I v mých receptech zůstane dost špatného vkusu, který uspokojí všechny vaše nároky. Ale vskutku zkažený vkus z ní bude vyloučen.

ÚKOLY K PROCVIČENÍ

1. Pusťte si v televizi MTV. Jak dlouho se vydržíte dívat, než se pozvracíte? Čas v minutách je váš koeficient nevkusu (NQ).

2. Jaké heslo jste si přilepil na nárazník auta? Pokud tam máte "Jde o hovno" nebo "Jestli máš rád Ježíše, zatrub", nemáte žádný vkus. Pokud tam máte politické heslo, máte pokleslý vkus. A pokud něco jako "Život je děvka, a pak si jednu vezmeš" nebo "Dítě na palubě", pak máte vskutku zkažený vkus. Pokud tam nemáte vůbec žádnou nálepku, pak máte dobrý vkus.

ZKAŽENÍ KOKOTI

1. Madonna.
2. Rapoví muzikanti.
3. "Výtvarníci" kteří vystavují exkrementy.
4. Všichni ostatní moderní umělci.
5. Vulgární komik Andrew Dice Clay.
6. Státní fond výtvarného umění.
7. Marxističtí profesoři, kteří přednášejí studentům, že Rusko a Čína zažily za Stalina a Maa kulturní renesanci.
8. Provozovatelé linek "0609".
9. Guns'N'Roses.
10. Producenti seriálu V pátek třináctého.
11. Lidé, kteří čtou knihy o kokotech.
12. Lidé, kteří píší knihy o kokotech.

- 16.

Kokoti, kteří nenávidí až příliš Ráda bych naučila svět Jak nenávidět harmonicky Mám ale strach, že pozdě jest Že svět to uměl vždycky - Popěvek

Poměrně málo známým faktem je, že nenávist vstoupila na tento svět skrze kokoty.

Kdysi v dávných dobách před skleníkovým efektem, když se země spíše ochlazovala než ohřívala a lidé si ještě nevymysleli své mýty, žil byl jeden mladý faun - napůl člověk a napůl kozel - který měl strašně rád šťávy z rajského ovoce. A tak je pil a pil, až najednou přišel na cosi strašného: neměl se čím vymočit. Bůh mu k močení nestvořil žádný orgán, protože předpokládal, že faunové se budou živit pouze vůněmi květů a plodů. A čím víc náš faun pil, tím bolestivější napětí cítil v močovém měchýři.

Samozřejmě Pánaboha při první příležitosti požádal o něco praktického k močení, ale musel ještě několik dní počkat, než pošta objednané zboží dodala. Během těch dní si faun myslel, že mu měchýř každou chvíli praskne. Aby se se svým utrpením nějak vyrovnal, vymyslel si tři pomůcky:

1. Obviňování druhých. Místo aby si přiznal, že chybil, když pil šťávy z rajského ovoce, které měl správně jenom očichávat, začal ze svých útrap obviňovat Pána.

2. Vztek. Jakmile se faun naučil vinit Boha ze svého trápení, zjistil, že v něm obviňování vyvolává ohromné návaly vzteku.

Netrvalo dlouho, a naučil se vztekat, i když neměl nikoho, koho by mohl obvinit.

3. Závist. Když si náš faun všiml, že ostatní faunové nebyli zdaleka tak nešťastní jako on, začal na ně strašlivě žárlit.

Domníval se, že se mu všichni smějí za zády, protože tak strašně potřeboval orgán k močení, bez kterého se oni obešli. I vynalezl závist. Napětí v jeho útrobách kupodivu nepolevilo, ale zhoršilo se.

Následujícího dne dal Bůh našemu faunovi jeho kokota. Faun si pořádně ulevil a znečistil vše okolo sebe. Zlo však již nebylo možné napravit. Faun se naučil vztekat a obviňovat Pánaboha ze svých neštěstí - a závidět ostatním faunům.

Od těch dob závisti bohužel jen přibývalo. Kdo dokáže zaplombovat díry, které vztek a nenávist vykotlaly v Irsku? Komu se podaří změřit propastnou hloubku nenávisti, která spaluje Blízký východ?

Kdo by ještě nedávno očekával výbuchy zloby, které otvírají prastaré jizvy ve východní Evropě?

Obdobně jako expanduje hromadný kokotismus, tak se šíří i nenávist. Oba fenomény jsou stejně nerozlučné jako smetana a mléko, slanina a vejce nebo Lasica a Satinský. Viděli jsme, jak hnisavého kokota jeho nenávist nutí protestovat proti všemu, co se mu zrovna nelíbí. Kdyby však příčinou světové nenávisti bylo jen toto, byl by vztek snadno léčitelnou chorobou. Jenže nenávist a vztek se mohou přeměnit v hlubinné proudy, které sahají mnohem dál, než si vůbec dovedeme představit - a mohou narůst do rozměrů, jaké se téměř vzpouzejí lidskému pochopení.

Lidé, kteří se zmítají nenávistí a hněvem, se podobně jako náš faun domnívají, že tyto síly dokáží kontrolovat. Nechtějí se topit v nadměrné nenávisti nebo v nadměrném vzteku: chtějí tyto emoce zakoušet jen v takové míře, aby s jejich pomocí získali vše, co si umanou. Nenávist se však nedá ochočit. Jakmile se někde usadí, dokáže jen růst a růst. Netrvá to dlouho a nešťastník stravovaný nenávistí ztratí vládu nad svými emocemi - a stane se kokotem, který nenávidí až příliš. Může mu pomoci psychiatrie? Inu, mohla by - kdyby nebyla oborem, který kokoti, kteří nenávidí až příliš, už dávno ovládli. V této zemi působí mnoho skvělých psychoterapeutů, pro které je jejich práce posláním. V převažující míře však na oboru parazitují kupčíci s nenávistí, kteří se nám snaží namluvit, že zloba a vztek jsou výživné jako mateřské mléko. Pobízejí nás, abychom se poddali našemu hněvu a ventilovali naši nenávist. A protože nám lepší radu nikdo nedá, zkoušíme je uposlechnout. A než nám vůbec dojde, jak je jejich "terapie" zhoubná, jsou z nás kokoti, kteří nenávidí až příliš.

Dokonalým příkladem tohoto úskoku je učení Jerry Bublíka, proslulého spisovatele a charismatického popularizátora psychologie. Bublík se proslavil svými přednáškami, na kterých učil, jak můžeme vyléčit zraněné dítě v našem nitru. Jednou, když se objevil v mém městě, jsem se na jeho přednášku spolu s několika kolegy vypravil. Zajímalo nás, co z jeho učení láká na jeho přednášky tak ohromné davy posluchačů.

Již ve chvíli, kdy se dal do řeči, mi bylo nad slunce jasnější, že se o léčení zraněného dítěte v našem nitru vůbec nesnaží.

Mnohem víc se snažil vyprovokovat nás k výtržnosti.

Především, jako by omlouval vlastní nadměrnou nenávist, se nás snažil naočkovat nenávistí k našim rodičům. Ostrými slovy odsoudil rodiče, kteří svým dětem tak ublížili, že se jejich děti po celý svůj život cítí jako oběti. Nechal do středu posluchárny přinést dva velké vycpané čuníky a vyzval účastníky, aby na vycpaná zvířata křičeli a napadali je, a přitom si představovali, že to jsou jejich rodiče. V sále vzápětí vypuklo několik pěstních zápasů mezi matkami a dcerami, které udělaly tu chybu, že se přednášky účastnily společně.

Dr. Bublík své poselství o nenávisti samozřejmě neomezuje jen na rodiče. V nezmenšené míře prý máme nenávidět i ostatní autority, které nás v mládí ovlivnily, včetně učitelů, pastorů, policistů, učitelů z nedělních škol, prarodičů, starších sourozenců a protivných sousedů. Každý, kdo nás mohl potenciálně ranit v dobách našeho dětství, je podle něj plnoprávným terčem naší nenávisti a touhy po odplatě.

Dr. Bublík zdůrazňoval, že po nás nechce, abychom se svých rodičů zřekli, ale na přednášce, které jsem se účastnil, svým rodičům vytýkal asi úplně všechno. Ke konci semináře jsem mu položil otázku: "Jaký je váš současný vztah k vašim rodičům?"

"Už dávno jsem jim vše odpustil," odpověděl mi. "Takže teď je konečně mohu mít rád."

"A máte?"

"Co jestli mám?"

"Máte je skutečně rád? Kdy jste se s nimi naposled viděl?"

"Nó, bude to asi 25 let."

"Kdy jste je naposledy obejmul?"

"Oni se mnou vlastně nemluví."

"Kdy jste jim naposledy poděkoval za to, co udělali správně, místo abyste jim vytýkal jejich chyby?"

"Poděkovat těm HAJZLŮM? To tedy díky!"

Dr. Bublík z našeho města druhý den odcestoval. Spolu se svými kolegy jsem se pak usilovně snažil vrátit život účastníků jeho semináře zpět do normálních kolejí. Plně nás zaměstnávalo léčení náhlých úzkostných stavů, depresí a nejrůznějších psychosomatických poruch. Úrazová služba naší nemocnice hlásila náhlý vzrůst případů, kdy manželé mlátili manželky a manželky mlátily manžely - když pominu četná zranění, které způsobily děti svým rodičům. Džin nenávisti unikl z láhve a odmítal se způsobně vrátit.

Často se stává, že se kokot, který nenávidí až příliš, vyklube z někoho, kdo se tváří jako zapálený advokát lásky k bližnímu.

Pro ilustraci uvedu případ reverenda Jonathana Wraha, který stál v čele Církve ryzího blaha. Jistou proslulost si získal svými násilnými útoky proti nemocnicím, na kterých se prováděla umělá přerušení těhotenství. Nejdřív se vždy zastavil v místních jatkách, nakoupil pár kbelíků čerstvé krve, a pak tou krví stříkal na lidi, kteří do nemocnice přicházeli - na zaměstnance i na pacienty. A zatímco reverend vesele stříkal, opodál stály jeho ovečky, které hlasitě skandovaly "Vrazi, vrazi," a všem kolemjdoucím ukazovaly láhve s lidskými embryi naloženými v lihu.

Když se reverenda ptali, proč organizuje tak nenávistnou kampaň, odpověděl: "Kdo nenávidí zlo, miluje Boha. Nám

jde o děti, které milujeme. A nenávidíme lidi, kteří je zabíjejí."

"Takže nenávidíte lékaře, kteří provádějí interrupce, a ženy, které je podstupují?"

"Když je milujeme, jako bychom jim připomínali? ‚Bůh vás miluje.'"

Prostřednictvím podobných kokotských nápadů se naší společností šíří vlna zloby a nenávisti. Dr. Bublík a reverend Wraho jsou jen moderními verzemi aztéckých kněží, kteří za živa vytrhávali srdce z těl svých posvátných obětí, a středověkých inkvizitorů, kteří odpadlíky upalovali na hranicích. Jejich mozky postrádají schopnost rozumně uvažovat, ve svých srdcích nenosí ani stopu pravého milosrdenství.

Nenávist v dnešní Americe natolik převládla, že už dávno nevyčnívá z normálu a její všudypřítomnost nás přestala překvapovat. Pro mně je například neuvěřitelné, že se ještě dnes najdou lidé, kteří dvacet let po aféře Watergate nenávidí Richarda Nixona. Čím si tolik nenávisti zasloužil? Podle mě je pouze jedním z těch lidí, které ostatní s chutí nenávidí.

S chutí nenávidí. V těchto třech slovech se možná skrývá klíč ke kokotům, kteří nenávidí až příliš. Nenávist je pro ně jako starý přítel - někdo, s kým je vám tak dobře, že se s ním neumíte rozejít.

Každopádně dokázala převládnout v moderní politice. Už dávno do politických úřadů nevolíme lidi, o kterých si myslíme, že pro svou práci mají nejlepší předpoklady; volíme lidi, které ze všech kandidátů nejméně nenávidíme. Neděláme to proto, že bychom byli nevyléčitelně nespokojení. Spíše se nám zdá, že je snažší řídit se nenávistí než láskou. Jestliže výzkumy veřejného mínění ukazují, že většina voličů něčemu nemůže přijít na jméno, pak politikovi stačí, aby slíbil, že se postará o nápravu. Když však z výzkumů vyplývá, že většina voličů má něco ráda, pak politik riskuje, že se nedokáže postarat o splnění jejich přání.

Následkem čehož ve většině volebních klání převládne nenávist, kdežto láska musí ustoupit stranou.

Nebezpečný vývoj směrem k nenávisti, které je až příliš, lze pozorovat i v jiných oblastech života společnosti. Byly doby, kdy si muži se ženami navzájem nerozuměli. Dnes však mezi sebe zarazili mnohem širší klín. Existují ženy, které nenávidí muže - ne jednoho konkrétního muže, ale celé mužské pohlaví. Existují i muži, kteří nenávidí ženy. Černí nenávidí bílé a naopak. Chudí často nenávidí bohaté a ti, kdo ze svých daní financují vládu, často nenávidí ty, které vláda platí.

A pak zde máme sebranku, kterou bych nazval "Nenávist k Americe především" - věčně nespokojená individua, která s chutí nenávidí naši vlajku, naši vládu, naše hodnoty a všechno, co Amerika dělá.

Jsou to lidé, kteří svobodu slova, kterou jim zaručuje Listina práv, zneužívají k pyskování a stížnostem proti své zemi. Přitom pouze v této zemi můžou žvanit a vyvádět tak, jak žvaní a vyvádějí, a neskončit přitom ve vězení.

Vlastně jen v Americe je možné natáčet filmy o nenávisti k americkým dějinám a ještě za ně získat Oscara. Je snad film o amerických vojácích, kteří na rozkaz nadřízeného znásilňují vietnamské ženy a zabíjejí jejich nemluvňata, tou správnou očistou ze zkoušek, kterými náš národ prošel v jihovýchodní Asii?

Nebo je jen dalším příkladem současného syndromu "pojďme se nenávidět"?

Možná nám však existence "Nenávisti k Americe především" pomůže pochopit samotnou podstatu nenávisti. Kokoti, kteří nenávidí až příliš, ze všeho nejvíc nenávidí jedno: sami sebe. Jsou jako náš faun z počátku kapitoly. Protože se neodvážil obviňovat sám sebe, obviňoval všechny ostatní. Takto prostá a jednoduchá je dynamika nenávisti. Nikdo si nepřeje žít s myšlenkou, že není spokojen s vlastním životem, a proto svou nespokojenost externalizuje a projektuje na všechny okolo. Naučí se nenávidět.

Kdyby si kokoti to vše nechali pro sebe, nebyl by to až takový problém. Ale oni néé, ani je to nenapadne. Chtějí své zoufalství sdílet, musí se dělit o svou nenávist. A dělí se s námi. A zde bych narýsoval dělící čáru. Pokud se na mě někdo snaží shodit svou zlobu a nenávist, prohlašuji o něm, že je kokot, který nenávidí až příliš.

Jack Sprat si ve své knize Paranoici byli na cestě, ale kokoti dorazili první neodpustil výstižný komentář: "Lidi, kteří nenávidí až příliš, pronásledují dvě strašlivé obavy. Jednak se bojí, že nebudou milováni, a jednak mají strach, že je ostatní začnou ignorovat. Jsou samozřejmě tak otravní, že je nemůže mít ráda ani vlastní máma. A svoji osamělost se snaží kompenzovat nenávistí k některé obecně neoblíbené špatnosti. Když se proslaví nenávistí k něčemu, co nikdo nemá rád, brzy je někteří lidé začnou mít rádi. V kokotských análech se tomu říká ‚utužování pout'."

Nenávist není v povaze slušných lidí. Zároveň však ne každý slušný člověk je vůči nenávisti imunní. Kokot, který nenávidí až příliš, může být extrémně úspěšným tkalcem pavučin, ve kterých obalí a uvězní i ty neopatrnější slušné lidi.

Protilátka je přitom snadno dostupná. Musíme se navzdory současné oblibě nenávisti stát lidmi, kteří milují až příliš. Příliš mnoho lásky není nikdy na škodu; příliš málo lásky vám vždy ublíží.

Začněte u sebe, naučte se milovat svůj život takový, jaký je.

Naučte se milovat svoji práci, zodpovědnost, která z ní vyplývá, i zemi, ve které žijete.

Milujte ty, kteří tyto úkoly sdílejí s vámi.

A ignorujte všechny kokoty, kteří nenávidí až příliš. Ať si klidně utužují pouta mezi sebou - a zápasí spolu o kralování na hromadě sraček. Možná časem začnou tak nenávidět celou zeměkouli, že nás nechají na pokoji a odstěhují se na Měsíc.

Máte-li co do činění s kokotem, který nenávidí až příliš, mějte se na pozoru. Předem mu nebo jí nabídněte své balení Rohypnolu, kterým snad zklidníte jeho nejhorší výpady. A potom, jakmile se uklidní, zmizte - a neprobuďte ho.

Nikdy totiž nevíte, kdy pacifikovaný kokot znovu vybuchne.

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Při poslechu předvolebních projevů si spočítejte, kolikrát vás jednotliví politici vyzvou, abyste je volil a) protože vám vyhovují jeho myšlenky a schopnosti a b) protože nenávidíte stejné věci, jako on. Nedávejte svůj hlas nikomu, u koho "b" převáží nad "a".

2. Už vás někdy dospělý člověk nabádal, abyste udeřili vycpaného čuníka? Oznámili jste jeho jméno příslušným úřadům?

KOKOTI, KTEŘÍ NENÁVIDÍ PŘÍLIŠ

1. Ženy, které ze všeho obviňují muže.
2. Muži, kteří ze všeho obviňují ženy.
3. Muži a ženy, kteří ze všeho obviňují vládu.
4. Právníci, kteří všem výše uvedeným radí, aby na sebe vzájemně podávali žaloby.
5. Fundamentalisté, podle kterých je nenávist ke zlu totéž jako láska k Bohu.
6. Roseanne Arnoldová.
7. Marxističtí profesoři, podle kterých se na Kubě nebo v Rusku žije svobodněji než v Americe.
8. Abbie Hoffman.
9. Televizní kazatelé.
10. Ku-Klux-Klan.
11. Každý, kdo žárlí na bohaté a úspěšné.
12. Televizní reportáže, které všechny byznysmeny nevybíravě označují za padouchy.

- 17.

Kokot parazit Ale já mám práci. Mou prací je rodit děti.

- Devatenáctiletá matka tří nemanželských dětí žijící ze sociální podpory.

Před několika týdny jsme s manželkou dostali pozvání od společnosti, která budovala horské rekreační středisko s golfovým hřištěm, osmi tenisovými kurty, bazénem a desítkami mil lyžařských tratí. Chtěli po nás jen, abychom se zúčastnili "krátké vyjížďky", během které se nám pokusí prodat kus pozemku, takže bychom se stali spolupodílníky. My si za to měli bezplatně zahrát golf a zúčastnit se večeře, která byla zdarma.

Řekli jsme si - projednou - proč ne? Přihlásili jsme se na následující sobotu, 10 dopoledne. Představovali jsme si, že celá vyjížďka včetně nabídek ke koupi může zabrat tak hodinku, takže v 11 od nich budeme mít pokoj. Koneckonců, neměli jsme zájem kupovat.

Ale oni měli zatracený zájem prodat. Vozili nás po volných pozemcích - kterých byla většina. Kolem jedné odpoledne jsme si je všechny prohlédli, ale jejich agent s námi chtěl celý okruh zopakovat, prý pro případ, že bychom přehlédli některý pozemek, který by se nám opravdu líbil. My jsme odmítli a upozornili ho, že začínáme dostávat hlad. Odvezl nás tedy zpět do horské chaty, kde nás, místo aby nám ukázal jídelnu, odvedl do své kanceláře, prý abychom si mohli "v klidu promluvit sami dva".

"Ten pitomec si vážně myslí, že bychom mohli koupit," řekl jsem.

"Já rozhodně nemám nejmenší zájem," poznamenala manželka.

"Padáme vodsaď," navrhl jsem. Jenže bylo zamčeno - prý omylem, jak nás později ujišťoval jejich agent. Bezvýsledně jsme křičeli a bušili do dveří - hotel působil liduprázdným dojmem.

Byly dvě odpoledne, když jim konečně došlo, že nic nekoupíme, a pustili nás ven. Ptali jsme se na bezplatný golf. "Počítáme s vámi ve 4 odpoledne, to bude na startu volno," odpověděl agent.

"Odpovídá to době, kterou s našimi hosty obyčejně trávíme."

"Vy říkáte šesti hodinám ‚krátká vyjížďka'? Nemůžeme si dovolit čekat až do čtyř - kdy je nejbližší volný start"?

"Je mi líto, pane, ale všechny startovní časy jsou předem zadány."

Okolo podstavku sice nebylo nikoho vidět, mně se ale nechtělo hádat. "Tak jo, v tom případě nám zařiďte tu večeři."

"Výborně. Večeře se podává v šest hodin. Společenský oděv nutný."

"Vy kokoti!" zařval jsem. "Přiznejte se, že ty své sliby nikdy nesplníte!"

"Pane, vaše nespravedlivá výtka se mě hluboce dotkla," ohradil se agent odměřeně. "Můžete se zeptat kteréhokoli z místních majitelů pozemků. Všichni dostali své bonusy."

Podíval jsem se na manželku a řekl jí: "Drahá, vidím, že nás převezli. Nejenže neexistuje oběd zdarma, jak se říká ve známém přísloví, ale ony neexistují ani večeře zdarma nebo golf zdarma.

Skutečná cena je vždy vyšší, než jakou si člověk může dovolit."

Naneštěstí okolo nás žijí celé společenské vrstvy, které věří, že oběd zdarma existuje. A fasují ho každý den. Jak je to možné?

Jsou snad chytřejší než my ostatní? Nebo jim jenom dovolujeme, aby kradli, podváděli a lhali - a bez zábran na nás parazitovali?

Takzvaný "oběd zdarma" se může skrývat pod spoustou jmen, vždy se však z něho vyklube jedno. Nějaký kokot nebo skupina kokotů se jako krev sající parazité přilepí na slušné lidi. Pak sají a sají, až je dočista vysají.

Jedno z pojmenování "oběda zdarma" je "PNZ". Když jsem před časem potřeboval nové auto, navštívil jsem prodejnu, abych si za jízdy vyzkoušel malého kombíka. Když jsem si prohlížel prospekty, zaujala mě kalkulace ceny zveřejněná výrobcem. Kromě obvyklých položek tam byla jedna zvláštní:

"PNZ - 2000$."

"Co to je, ta PNZ?" ptala se mě manželka.

"Nemám tušení," řekl jsem. "Možná nějaká luxusní úprava nebo co.

Musí to být něco hodně divokého, když to stojí celé dva tisíce."

Když se nám začal věnovat prodavač, zeptal jsem se ho."

"PNZ? To je ‚příplatek za nedostatkové zboží'. Ten model teď jde tak na odbyt, že můžeme chtít o 2000$ víc, než ve skutečnosti stojí, a lidé přesto kupují."

Takže oběd zdarma pro prodejce. Ne však na náš účet. Přešli jsme přes ulici do jiné autoprodejny, kde jsme si koupili stejnou značku, ale bez PNZ.

Pro PNZ existuje řada dalších zkratek, všechny však znamenají jedno: Nějaký kokotský parazit se těší, že se bezpracně napakuje na účet někoho jiného. Pravděpodobně vás.

Někdy se PNZ jmenuje SVINSTVO. Dochází k němu, když vám opravář televizoru nebo pračky naúčtuje 120$ za závadu, kterou lze odstranit za 15$. Když ho požádáte, aby vám ukázal, co všechno za ty nekřesťanské peníze opravil, udělá to bez mrknutí oka.

Zapomene vám však říct, že součástky, které nahradil, nebyly příčinou závady, kvůli které jste ho volali.

Tolik o parazitech, kteří se vydávají za pracovníky služeb. Ti kradou, kdykoli mají dojem, že jim to může snadno projít. Ve většině případů se však bojí riskovat a živí se poctivou prací ve svých oborech.

Někdy však stejné svinstvo najdete i na druhé straně barikády.

Kolik zákazníků se například ilegálně napojuje k televizním kanálům nebo elektrickým sítím, krade programy nebo proud a ještě ničí rozvody a zapojení? Kolik lidí těsně před koncem záruční lhůty vrací zboží do obchodů: poté, co ho vesele používali?

Ovšem ne všechny kokoty, kteří bezostyšně parazitují na ostatních, najdeme ve světě obchodu a podnikání. Drtivou většinu parazitů lidské společnosti tvoří takzvaní kokoti se sociálním cítěním. Ti mají dojem, že sociální programy byly vynalezeny pro jejich osobní obohacení. Jsou to: ý Lidé, kteří když přijdou o práci, čekají celý jeden rok - což je doba, kdy pobírají podporu v nezaměstnanosti - než si začnou hledat nové zaměstnání. Domnívají se, že mají právo na rok placených prázdnin, aby se vyléčili ze šoku, který jim nezaměstnanost způsobila. ý Lidé, kteří se nechají bezplatně léčit v městské nemocnici, načež nemocnici zažalují pro nedostatečnou péči. ý Lidé na podpoře, kteří směňují své potravinové poukázky za hotovost, za kterou pak nakupují alkohol, cigarety a další zboží s nulovou nutriční hodnotou.

Někdy se v podobných podrazech angažují celé skupiny lidí. Ve městě, kde bydlím, máme několik velice slušných zařízení pro ubytování bezdomovců. Ale ne všichni bezdomovci v nich chtějí přespávat, protože jsou vzdáleny několik bloků od nejlepších žebracích míst v centru. Proto se přestěhovali do velkého městského parku, kde si postavili chatrče z odpadků a nakradeného stavebního materiálu. Kdyby šlo o jednu nebo dvě chatrče, město by je nespíš nechalo být, ale v Chatrčově se záhy zabydlelo 30

nebo 40 obyvatel.

Občané Chatrčov nějakou dobu tolerovali. Pak však obyvatelé oné svérázné čtvrti začali obtěžovat matky s dětmi, které si chodily hrát na nedaleké hřiště. Pochtívali po nich peníze, alkohol a sex. Jedna hodně naštvaná matka založila MPB - Matky proti bezdomovcům - a začala lobovat za odstranění Chatrčova z městského parku. Americká unie pro lidská práva (ACLU) vstoupila do hry na straně bezdomovců.

Kurt Medvědí Dráp, advokát indiánského původu pracující pro ACLU, prohlásil v rozhovoru pro televizi, že bezdomovci mají na městský park stejné právo jako ostatní občané. I jim přece patří všechna hřiště a pískoviště. Zato se vyhnul odpovědi na následující otázky: "Neříká snad zákon, že na městských pozemcích nesmí nikdo kromě města vztyčit žádnou stavbu? Není náhodou zakázáno obtěžovat na veřejnosti neznámé osoby žádostmi o pohlavní styk?"

Jeden dopisovatel místních novin se rozhodl mezi obyvatele Chatrčova vetřít, což se mu snadno podařilo, protože mezi nimi skoro žádní bezdomovci nebyli. Zato tam našel spoustu profesionálních agitátorů z jiných měst, dva advokáty specializované na obranu bezdomovců a dokonce zástupce celostátní televize. Ten bezdomovce učil, jak se mají chovat a co mají říkat, kdyby je někdo filmoval. Ostatní přítomní byli obyčejní narkomani a alkoholici, o kterých každý věděl, že nejsou žádní bezdomovci, protože normálně bydlí na nádraží. Nabulíkovali jim, aby všude vykládali, že se ocitli na ulici, když přišli o zaměstnání i o podporu v nezaměstnanosti. Také jim řekli, aby od městu vyžadovali bezplatné ubytování, bezplatnou stravu a dobrou práci.

Město v soudní bitvě za odstranění Chatrčova prohrálo celkem dvě kola. Pak ale místní noviny otiskly reportáž, která odhalila kokotské praktiky profesionálních bezdomovců. Hned nato se dvě třetiny obyvatel Chatrčova z města beze stopy vypařily. Těch pár zbývajících alkoholiků se bez svých trenérů a agitátorů v klidu vrátilo zpět na nádraží. A město znovu zaselo trávníky do míst, kde kdysi Chatrčov stával.

Parazitujícím kokotům nejde vždy jen o střechu nad hlavou. Někdy mohou usilovat o zvláštní úlevy, které by jedna skupina získala na úkor ostatních. Jistá etnická menšina na Universitě Harleye Davidsona například žádala správní radu, aby bylo všem studentům menšinového původu připsáno 15 procentních bodů k přijímacím testům. Prý by se jim tak usnadnil přístup ke vzdělání. Potom by údajně všechny menšiny začínaly za relativně stejných podmínek.

"Žádáme jen, aby se s námi jednalo férově," prohlásila mluvčí skupiny Maureen Pyskatá.

Děkan naštěstí jejich požadavky odmítl: "Chcete po mně, abych falšoval výsledky zkoušek. Jedním z nejzákladnějších předpokladů vzdělání je poctivost. Kdybychom přistoupili na vaše požadavky, mohli bychom školu rovnou zavřít."

Soud byl jiného názoru. Rozsudek přikázal škole přistoupit na požadavek menšiny. Děkanovi nezbývalo než rezignovat, zatímco slečna Pyskatá se stala hrdinkou celostátních deníků a nyní píše knihu o svém životě a svých vítězných soudních sporech. Říká se, že jako zálohu dostala od vydavatele šestimístnou sumu.

Parazitický kokotismus maskovaný za takzvané sociální cítění se vtírá do všech oblastí života společnosti, i do našich vzájemných vztahů. Člověka málem napadá, že lidé následkem kokotismu nejen hloupnou, ale i slepnou. Společnost Stuffer Foods byl starý rodinný podnik, jehož historie začínala v dobách před první světovou válkou. Po léta vyráběl a prodával koláče, koblihy, chléb a cukrovinky, které společnost proslavily v supermarketech široké oblasti. Jak ale

narůstala konkurence mezi supermarkety, začínalo stále více firem stavět hyperprodejny na okrajích měst, jejichž součástí byly i vlastní pekárny. Jejich pečivo nebylo zdaleka tak chutné jako výrobky od Stuffera, s úspěchem je však vytlačovalo, protože bylo levnější.

Ve Stuffer Foods se však nevzdali a naplánovali několik odvážných marketingových akcí, kterými chtěli získat zpět ztracené trhy. A právě v tu dobu se ozvaly odbory a žádaly novou kolektivní smlouvu. Vedení s odborovými předáky zasedlo za jeden stůl a seznámilo je se ztrátami, které podnik v uplynulých dvou létech utrpěl, i s novými programy, které měly situaci obráti k lepšímu.

Majitelé žádali zaměstnance, aby ještě dva roky pracovali za stávající mzdy, a odměnou jim navrhli mimořádně atraktivní zaměstnanecké akcie. Kdyby odbory souhlasily, přešla by během deseti let polovina společnosti do vlastnictví zaměstnanců.

Jak se dalo čekat, odbory nabídku smetly ze stolu. Společnost bojovala ještě půl roku, načež musela ohlásit bankrot. Všichni zaměstnanci přišli o práci, o kariérní postup, o budoucnost.

Ovšem šéf odborů se nepoučil. "Víte, nemohl jsem myslet pouze na naše dělníky," opakoval do omrzení. "Kdybychom ustoupili Stufferovské taktice vydírání odborářů, žádný dělník v tomto městě by se necítil bezpečný."

Jak se proti parazitnímu kokotismu můžeme bránit? Musíme si uvědomit, oč mu vlastně jde - o legalizovanou krádež - a šlápnout mu na krk. Pravdou je, že problém parazitního kokotismu, zvláště když se ohání sociálním cítěním, by se časem vyřešil samovolně.

Buďte si však jistí, že žádný z nás by si takové samovolné řešení nepřál zažít. Každá skupina nebo organizace, kterou sociálně cítící kokoti nutí doplácet za jejich výsady, totiž jednoho dne přestane proplácet účty: buď sama z vlastního uvážení, nebo ji k tomu donutí bankrot. Čím vyšší však budou sumy na nekrytých účtech, tím hůře pro nás pro všechny.

Novou módou mezi parazity se sociálním cítěním jsou "mandatorní položky." Jedná se o myšlenku, že jisté výdaje státního rozpočtu jsou nedotknutelné, protože jisté skupiny na ně mají "nezpochybnitelné právo". Všechno to začalo důchodovým pojištěním, protože důchodové pojištění se vyplácí - teoreticky - z peněz, které dnešní penzisté kdysi odváděli ze svých mezd. Ve skutečnosti však kongres během 60. let tolikrát zvýšil odvody do důchodového pojištění, že jen malý zlomek současných penzí pochází z příspěvků, které odvedli současní důchodci. Zbytek doplácíme my, kteří chodíme do práce! Jinými slovy, vláda nás připravuje o naše nezpochybnitelná práva a platí z našich kapes přemrštěné penze dnešním důchodcům.

Jestliže politici mluví o mandatorních položkách a nezpochybnitelných právech, pak je vezměme za slovo a trvejme na tom, aby se řídili pravým významem svých slov. Občané pobírající důchodové pojištění by měli dostávat jen tolik, na kolik mají nezpochybnitelné právo (to, co sami odvedli do státní kasy), a nikoli tolik, kolik jim kongres daruje prostřednictvím "mandatorních položek." A opravdu chudí lidé, kteří mají nárok na potravinové poukázky, by za ně měli nakupovat jen potraviny.

Ve skvěle napsané knize Jak mě kokoti vysáli k smrti popisuje Ben Masterson vývoj tohoto parazitického jevu. "Některé skupiny se ohánějí hesly rovnosti a požadují nerovné zacházení - zvláštní výjimky z pravidel, která my ostatní musíme dodržovat. Pod rouškou volání o pomoc z nás mámí časově neomezené podpory, aby na nás mohli zůstat permanentně závislí. Pod záminkou spravedlnosti se dopouštějí ohromné nespravedlnosti, když od vlády pochtívají privilegia, která jsou všem ostatním odepřena!

Kde tohle skončí? V hajzlu!"

Text pokračuje návrhem programu, který by tuto zemi mohl zachránit: "Vystěhujte bezdomovce na pole, na kterých se pěstují státem dotované plodiny. I když nebudou dělat nic užitečného, alespoň zabrání farmářům produkovat potraviny, které nikdo nechce, a které vláda dotuje z našich daní. Ať si bezdomovci pěstují vlastní jídlo a postaví vlastní domy.

Lidé žijící na podpoře ať zodpovídají za úklid svých ulic a uchování občanských ctností ve svých čtvrtích. Proč jsou gheta amerických měst tak špinavá? Městské rady je určitě nezašpinily - zašpinili je lidé, kteří v nich bydlí. Dlouhodobě nezaměstnaní lidé žijící z podpor si možná neumí najít práci, měli by však svým městům alespoň symbolicky vrátit peníze, které jim městské pokladny vyplácí. Co kdyby je spláceli sebekázní, čistotou a vděkem?"

Typický parazit se sociálním cítěním je takový kokot, že neumí být vděčný za pomoc, které se mu dostalo. Edward Bowieknife o tom ve známém článku "Víc není nikdy dost" píše: "Někteří lidé se narodili jako ukňouraní parazité. Nejprve ukradnou, co mohou, a pak vytýkají společnosti, proč jim to rovnou neposkytla zdarma.

Nedokáží konkurovat na trhu práce, a proto obviňují školy, že jim neposkytly dost vzdělání. Přáli by si mít skvělý život, ale odmítají si na něj vydělat. Chtějí, aby jim ostatní prokazovali úctu, ale neumí se chovat úctyhodně. Chtějí si slušně žít, ale nechtějí se slušně chovat. Neustále nám opakují, co jim máme dát - a nestydí se přicházet s návrhy, jak nám to sebrat."

Slušným lidem nezbývá, než jejich hru prokouknout a zarazit dříve, než pokročí příliš daleko. Ať už se jedná o opraváře televizorů nebo o souseda žijícího na podpoře, tihle kokoti - parazité vás budou vysávat, vysávat a vysávat, dokud vás docela nevysají - pokud jim ovšem neřeknete: "A dost!"

Jak jsem se zmínil v jedné z předchozích kapitol, musíme se odkokotit - a to nejen jako jednotlivci, ale i jako společnost.

Přistupme k problému nápaditě a zasaďme se o přijetí nápaditých zákonů, které ty kokoty naučí zodpovědnosti. Například odbory by měly být povinny vytvořit v jednotlivých státech každoročně dvakrát tolik pracovních míst, než kolik jich zlikvidovaly, když svými přemrštěnými požadavky dohnaly místní firmy k bankrotům, V opačném případě nechť jsou odbory postaveny mimo zákon.

Zodpovědnosti bychom měli naučit i naše poslance. Mohli by začít krácením dotací na výkup přebytečného

vepřového ve svých domovských státech, jakož i snížením počtu svých asistentů. A za každé fiskální období, kdy státní rozpočet skončí v deficitu, by měli na jeden rok ztratit nárok na mzdy i náhrady výdajů.

Nezapomeňte: za každý oběd zdarma musí někdy někdo zaplatit.

Postarejme se, ať za něj konečně platí ti kokoti, kteří ho po nás požadují.

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Až se příště objeví nějaká skupina, která bude požadovat něco zdarma, dejte se dohromady s partou kolegů a oznamte založení organizace "i bez oběda se dá žít". Sejděte se u opulentního oběda v drahém hotelu a bavte se diskusí o tom, jak daleko by to sociálně potřební spoluobčané mohli dotáhnout, jen kdyby se chtěli trochu uskromnit - tj., kdyby přestali obědvat.

KOKOTI SE SOCIÁLNÍM CÍTĚNÍM

1. Autoservisy.
2. Odbory, které nutí podniky zaměstnávat přebytečné zaměstnance.
3. Vláda, která usiluje o rovnost šancí pro všechny rasy a pohlaví prostřednictvím pozitivní diskriminace.
4. Senát Spojených států.
5. Sněmovna reprezentantů Spojených států.
6. Matky, které rodí stále další děti, přestože žijí jen z podpory.
7. Letecké společnosti, které si na vládních zakázkách účtují

800 dolarů za obyčejný šroubovák.

8. Lidé, kteří věří, že bezplatné zdravotnictví je jejich "právo".
9. Lidé, kteří pokládají starobní důchody za své "nedotknutelné položky".
10. Lidé, kteří požadují zvláštní výhody, protože prý jsou obětmi rasismu nebo sexismu.
11. Média, která nafukují problematiku bezdomovců.
12. Většina investičních a podílových fondů.

- 18.

Nakopat je do řitě!

Takže přece jen existuje spravedlnost. Malí kokoti podléhají větším kokotům.

- Zoufalá oběť soudního sporu, když se dozvěděla, že advokáta protivné strany vyškrtli ze seznamu advokátů pro okrádání klienta.

Ve své první knize jsem se dopustil velké chyby, když jsem v lidech utvrzoval nesprávné přesvědčení, že každý kokot se jednou může vyléčit. Trvalo mi léta, než jsem pochopil svůj omyl.

Jenže každý slušný člověk podléhá pokušení myslet si o ostatních lidech jen to nejlepší. Naše iluze se rozptylují jen pomalu - a bolestně.

Čím víc jsem se dozvídal o totálních kokotech, čím víc jsem toho zjišťoval o jejich chování a charakteru, tím víc jsem dospíval k přesvědčení, že takoví kokoti jsou věční - pokud nás jich nezbaví nějaká kataklyzmatická síla. Snad bychom nemuseli ztrácet naději v případě jednotlivců - ale co společnost? Lze zvrátit síly masového kokotismu?

Na to nám odpoví následující desetiletí, musím se však přiznat, že nejsem optimista. Již dnes máme dost důkazů o tom, že kokoti se promyšleně organizují s cílem nakazit celou společnost svými dravčími návyky.

Nemůžeme přece svádět na pouhou náhodu, že jsme v posledních dvou dekádách byli svědky: ý Rychlého růstu popularity a moci televizních kazatelů. ý Zrození a růstu MTV. ý Stálého nárůstu údajných obětí domácí tyranie. ý Objevení se politické korektnosti. ý Prudkého růstu cen poštovních známek. ý Simultánního propadu gramotnosti.

Nemohla snad všechny tyto jevy řídit nevitelná ruka organizovaných kokotů?

To však není všechno. Všimli jste si, že za naše hrdiny už dlouho nepokládáme lidi, kteří se vyšvihli z ubohých poměrů, překonali překážky, jež se jim stavěly do cesty, zvítězili a dosáhli svých cílů? Není tomu tak dávno, co jsme obdivovali ty nejkreativnější, nejinteligentnější a nejproduktivnější osobnosti našich dějin.

Thomase Edisona. Alberta Einsteina. Andrew Carnegieho. Nyní se však našimi hrdiny stali bohatí narkomani, vyléčení alkoholici a oběti společnosti, které dokázaly toliko přežít - ne však vyhrát.

Našimi současnými hrdiny jsou individua jako Roseanne Arnoldová, která před 60 000 lidmi udělala dlouhý nos na státní vlajku a hymnu. Bylo to hrdinství, nebo obyčejné kokotství?

A co se stalo s našimi bývalými hrdiny? Někteří skončili na spodních příčkách seznamů, kde jsou uváděni jako varovné příklady. Pokud je někdo bohatý, pak z definice vykořisťuje utlačované. Pokud tvrdě pracuje, pak je neurotický workoholik.

Pokud je šťastný, pak patologicky potlačuje svůj zármutek. Kdyby si dovolil být optimista, pak není dost citlivý vůči utrpení ve světě. Kdo rozhodl o probíhající změně našeho pohledu na hrdinství? Jedině kokoti!

Kdy se společnost rozhodla promíjet svým členům otravné chování, lenost a zločiny, protože prožili těžké dětství, rodiče je špatně vychovávali, nebo měli tolik smůly, že je ve čtyřech letech udeřil do hlavičky bělásek zelný? Kdy společnost dospěla k názoru, že věta "všichni lidé jsou stvořeni jako sobě rovní" znamená "všichni lidé jsou stejní a zaslouží si stejnou materiální prosperitu"? A kdy došlo k té katastrofě, že jsme na základě předchozí myšlenky začali některým lidem přiznávat zvláštní výsady, na které ostatní nemají nárok? S ničím takovým jsem nikdy nesouhlasil a věřím, že vy také ne. Kokoti museli rozhodnout za nás.

Některé z těchto trendů popsal Ernest Lemmingway ve své knize Kokot zvoní hranu. Jako bývalý válečný

dopisovatel a novinář si dovolil obvinit média a vládu ze spoluúčasti na kokotském spiknutí. (My samozřejmě víme, že média i vláda jsou již svou podstatou kokotské organizace.) "Všimli jste si," psal například Lemmingway, "že v poslední době je o některých skupinách nebo problémech prakticky zakázáno žertovat? Příslušníci takových skupin jako by nosili svatozář. Současně přestává být možné napsat o nich objektivní reportáž - podali by si vás, jako by člověk napsal článek, ve kterém by odhalil Matku Terezu jako zakuklenou ředitelku bordelu, která ve svém klášteře produkovala zvlášť pikantní pornografii. Prostě něco nemyslitelného.

Následkem toho musíme vše, co napíšeme, podrobovat přísné autocenzuře, aby snad naše články neurazily jejich hypertrofovanou senzitivitu."

Jako příklad takto neobjektivního novinářského zpravodajství odhalil Lemmingway pozadí nedávného soudu s Randy Queenem, který se údajně stal obětí policejní brutality. Když si soud dovolil osvobodit policistu, který Randyho zatýkal a který se měl provinit použitím brutálních metod, vypukly v několika velkých městech pouliční bouře. A téměř celý národ byl šokován, neboť jsme v televizi nesčetněkrát viděli záběry, na kterých policista dlouho a brutálně mlátil svou nevinnou oběť.

Ve skutečnosti jsme však viděli šedesátisekundovou sekvenci z dvacetiminutové nahrávky policejního zásahu. A zatímco sekvenci, na níž policista bije zatýkaného, přehrávaly celostátní kanály možná tisíckrát, celý pásek se v televizi nikdy neobjevil.

Nakonec jej však stanice FNN (Fekální Noviny Nepřetržitě) odvysílala - ve 3 hodiny ráno. Podle Mr. Lemmingwaye bylo z pásky jasně vidět, že Queen při zatýkání kladl odpor. Nakonec se policista rozhodl dočasně ho ochromit elektrickou pistolí. Je to zařízení, které vydává ránu o napětí 50 000 voltů a průměrného muže dokáže na několik minut zneškodnit. Na Randyho Queena však byla krátká. Nadále policisty napadal a pokoušel se s nimi bít.

Takže nebylo divu, že ho strážci zákona museli umravnit několika ranami pěstí.

"Ptám se, kdo rozhodl, aby byl obsah zbytku pásky utajen před veřejností," píše Mr. Lemmingway. "Byli to novináři, kteří se zúčastnili soudu? Ti nahrávku museli vidět. Nebo o tom rozhodlo místní vedení televize? Nebo snad kokoti?"

Dalším mocným spojencem postupujícího kokotismu je vláda. Celá ministerstva zaměstnávají výhradně a pouze kokoty, jejichž jediným úkolem je vynalézat stále nové způsoby útlaku většiny občanů. Podle deníku Side Street Journal například jedno z ministerstev pracuje na tajném projektu, kterým by měla být každému občanovi přiznána hned po narození hodnota handicapu - jako v golfu - vypočtená na základě jeho rasy, pohlaví, náboženství, etnického původu a dalších faktorů. Handicap bílého muže narozeného rodičům protestantského vyznání z vyšší střední třídy by byl 0, kdežto handicap černošské dívky narozené matce pobírající sociální podporu a žijící v detroitském ghettu by byl 32. Během života by se tento kouzelný handicap automaticky přičítal k bodovým výsledkům IQ testů, přijímacích zkoušek, zkoušek uchazečů o práci ve státní zprávě, testů v autoškole atd.

Rozumí se, že žádný občan nebude znát svůj handicap a neměl by vědět ani o celém programu, který má zůstat utajen.

Důkazů je tolik a jsou tak přesvědčivé, že nelze neuvěřit v rozsáhlé spiknutí kokotů, které podrývá samotné základy naší společnosti. Kde se ale vzali? Jak se jim podařilo tak dobře se zorganizovat? Slyšel jsem několik teorií.

Jeden z mých zaměstnanců je přesvědčen, že existuje tajná lóže arcikokotů, takzvané Hnědé bratrstvo, která sídlí v podzemním městě pod národním parkem Grand Tetons. Tam podle něj školí významné kokoty jak v náročných uměních manipulovat, zastrašovat, provokovat hysterické reakce veřejnosti, řídit média a zasedat v politických akčních výborech, tak i v základní abecedě očerňování a kamenování oponentů.

Podle mě si kolega dělá legraci, ale někteří velice moudří lidé se obávají, že může mít pravdu.

Jiný názor obviňuje akademické elity, které prý organizují kokoty podobně, jako vedly protestní pochody v dobách Vietnamské války.

Protože naši profesoři mají tolik důvodů k protestu, potřebovali získat velké množství lidí, kteří by neúnavně a neustále nenáviděli úplně všechno. Prototypem člověka použitelného k takovému úkolu je kokot. Proto profesoři, s použitím metod vymývání mozků převzatých z komunistické Číny, vytvořili základní kádr složený ze 144 superkokotů, které pak vyslali do světa s úkolem zakládat tajné buňky a rekrutovat další kokoty - hlavně ve vysokoškolských kampusech.

Osobně mi tato teorie připadá poněkud přitažená za vlasy, ačkoli by mohla vysvětlit eskalaci kokotismu na našich univerzitách - zvláště mezi členy pedagogických sborů.

Sám se domnívám, že nejrůznější nespokojené vykopávky z kontrakultury 60. let plus reinkarnovaní anarchisti z minulého století se vzájemně přitahují na základě přirozených sympatií - a společné nenávisti k veškeré slušnosti a tradici. Zpočátku se scházeli jen příležitostně jako nějaký spolek veteránů. Časem však zjistili, že pokud budou spolupracovat, mohou napáchat víc škody, než kdyby působili ve vzájemné izolaci. A nemýlili se.

Ať se kokotismus vzal odkudkoli, v současné době se stal tak nebezpečným fenoménem, že ho mohu přirovnat jen k hrozbě nacismu v Německu 30. let. Vím, že se tak jako tenkrát najdou lidé, kteří se mému varování budou posmívat. Najdou se i Neville Chamberleinové naší doby, připravení ustupovat kokotům, aby od nich získali pár dočasných ústupků. Já jsem však kokoty poznal a nemíním ustoupit. Tak jako Churchill před 50 léty, vím, kdo je nepřítel - a uvědomuji si, že se nesmím zaleknout svých povinností.

Stojíme před volbou - jasnou volbou. Buďto zastavíme kokotské spiknutí, nebo se utopíme v hnědém moři.

Budeme se proto bít na plážích a budeme se bít v horách - nikdy se však nepoddáme. Neboť jestliže nezvítězíme, náš národ propadne zhoubě. Nastává válka za slušnost - válka s kokotismem.

Ještě je čas, rozhodný okamžik nadchází, nakopeme je do řitě!

Epilog K napsání této knihy mě přimělo několik skutečností. Především se má první kniha pomalu přestávala prodávat

a mně začaly chybět neobyčejně tučné tantiémy. Současně však šlo o logický krok, kterým se má práce musela ubírat. Měl jsem jistý sen, vizi této knihy. A chtěl jsem vás se svým snem seznámit.

Byl zde však ještě jeden důvod. Dokončený rukopis své knihy Dost bylo kokotů jsem dodal nakladateli 1. dubna 1990, na Apríla. Ten den se mi zdál tak příznačný! Mé pravé záměry vystihuje lépe než vše, co bych dokázal napsat.

Upřímně doufám, že jsme k sobě dokázali najít cestu a že mezi námi vzniklo přátelské pouto. Mezi Vámi a mnou. Skutečně si našeho přátelství vážím a rád bych si je udržel. Proto jsem se s vámi toužil opět setkat.

Díky, že jste mě opět vpustili do svého života. A doufám, že se nevidíme naposled. Nenechte si ujít mou další knihu, Spiknutí kokotů. Rychlost, s jakou bude vydána, záleží na prodejnosti této knihy.

Kéž vás Bůh chrání před všemi kokoty!

Váš X.

Z anglického originálu Assholes Forever vydaného nakladatelstvím Enthea Press Columbus, Ohio-Atlanta, Georgia 1992

přeložil Martin Konvička Obálku navrhl Jiří Babra Sazba Petr Jan Čik Odpovědný redaktor Petr Jinotaj Vydalo nakladatelství Votobia v Olomouci roku 1998

ISBN 80-7198-335-7

Nakladatelství
VOTOBIA
P. O. BOX 214
771 00 Olomouc

http://www.votobia.cz